

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Simulain ng Pagkaalagad na Isinasabuhay

Living Discipleship Principles

O. J. (Jean) Gibson

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Living Discipleship Principles*, ni O. J. (Jean) Gibson.

Orihinal na edisyon: © 1995 Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California. All rights reserved. Walterick Publishers, Kansas City, Kansas. ISBN 1-884838-03-0.

Inilathala nang may pahintulot ni O. J. (Jean) Gibson. Ang karapatang-ari ay hawak ng Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Published by permission of O. J. (Jean) Gibson. Copyright is held by Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paano Masusulit ang Kursong Ito

Ang pag-aaral mo ng *Mga Simulain ng Pagkaalagad na Isinasabuhay* ay magiging pinakamabunga kung susundin mo ang mga sumusunod na gabay para sa personal na paghahanda at pakikilahok sa klase.

Personal na Paghahanda Bago ang Klase

Maglaan ng sapat na oras bawat linggo para matapos ang iyong araling-bahay. Gawin mo ang mga sumusunod na hakbang sa bawat aralin:

1. **Manalangin sa Diyos.** Hilingin sa Kanya na tulungan kang maunawaan at maisabuhay ang Kanyang salita. Ito sana ang iyong panalangin: “Idilat Mo ang aking mga mata, upang aking makita ang kagilagilalas na mga bagay sa Iyong kautusan” (Awit 119:18).
2. **Basahin ang mga Paliwanag.** Salungguhitan ang mahahalagang kaisipan at anumang hindi mo nauunawaan, o anumang bagay na may tanong ka. Hanapin ang mahahalagang talata ng Kasulatan at basahin ang mga ito sa isang makabagong salin.
3. **Sagutin ang mga Tanong sa Gabay sa Pag-aaral.** Pagkatapos basahin ang mga paliwanag, sagutin ang lahat ng bahagi ng gabay sa pag-aaral. Kung nahihirapan ka sa isang tanong, lumipat muna sa susunod na tanong at balikan na lamang mamaya ang mahirap na tanong.

Panimula: Ang Tawag sa Pagkaalagad

“Sumunod kayo sa Akin,” sabi Niya sa kanila (Juan 1:43; Lucas 5:27). Iniwan nila ang kanilang mga lambat, ang kanilang mga bangka, ang kanilang mga tahanan upang pumasok sa isang paglalakbay na yayanig sa sanlibutan. Dinumog ng napakaraming tao ang Panginoong Jesus, ngunit tila hindi Siya gaanong humanga sa kanila. Malaking bahagi ng Kanyang mahalagang panahon ang inilaan Niya sa mga indibiduwal na tinawag Niya sa Kanyang sarili at nakilala bilang mga alagad. Ito ay natatanging tawag patungo sa Kanyang sarili. “Sumunod kayo sa Akin” ang Kanyang salita (Marcos 1:17, 20). Ang Dakilang Layunin ay ang Panginoong Jesus mismo. Siya ang pinagtutuunan, ang tagpuan ng lahat, ang tanging pang-akit. Lahat ng dating pinahahalagahan ay naglaho at nawalan ng halaga sa harap Niya. Hindi ang Cristianismo, ayon sa pagkakilala rito nang malaon, kundi si Cristo mismo ang naging batubalani.

Ang Kanyang tawag sa pagkaalagad ay unang ibinigay sa Labindalawa, pagkatapos ay sa Pitumpu (Lucas 10:1), at pagkatapos ay itinakdang ipahayag sa buong sanlibutan. Nakilala ito bilang Dakilang Utos. “Kaya’t humayo kayo at gawin ninyong mga alagad ang lahat ng bansa, na binabautismuhan sila sa pangalan ng Ama at ng Anak at ng Espiritu Santo, na tinuturuan silang tuparin ang lahat ng iniutos Ko sa inyo” (Mateo 28:19 RSV). Lahat ng mananampalataya ay tatawagin sa pagkaalagad at sa paggawa ng mga alagad, hindi lamang ang isang piling pangkat ng pinakatapat na mga tagasunod. Ito ay tawag para sa lahat ng kung ano sila at lahat ng mayroon sila. Ang mga simulain ng

pagkaalagad ay magbibigay-kakayahan sa kanila na mamuhay nang wasto para sa Diyos, at pagkatapos ay makaimpluwensiya sa isang pamayanan, sa isang bansa at sa sanlibutan. Ang Kanyang plano ay maabot ang sanlibutan sa pamamagitan ng paraan ng paghubog sa mga lalaki at babae upang maging mga alagad na tunay na kakatawan sa Tagapagligtas sa harap ng buong sangkatauhan.

Ang Kalikasan ng Pagkaalagad

Ang salitang “alagad” ay ginamit na matagal pa bago ang panahon ng Panginoong Jesus. Ikinakapit ito sa sinumang nagpapahayag na sumusunod sa isang guro. Ginamit ito ng mga Griego para sa ugnayan ng guro at mag-aaral sa pagitan ng kanilang mga tanyag na pilosopo at ng mga sumusunod sa kanilang mga simulain at paraan ng pamumuhay. Ang salitang Griego na *mathetes* (isang nag-aaral) ay naging salitang Latin na *discipulus* (mag-aaral) at pagkatapos ay naging salitang Ingles na “disciple” (alagad). Binanggit ito nang maraming ulit sa apat na Ebanghelyo, gayundin ang kasama nitong salita, “sumunod,” na madalas na kaugnay nito. Ang huli ay ginagamit sa ibang bahagi ng Bagong Tipan, “Maging tagasunod kayo sa akin, na gaya ko naman kay Cristo” (1 Corinto 11:1; Efeso 5:1; 1 Tesalonica 1:6). Binabanggit sa Kasulatan ang mga nagpapahayag na tagasunod ng iba't ibang guro: (a) mga alagad ni Juan Bautista (Mateo 9:14; Lucas 7:18; Juan 3:25); (b) mga alagad ng mga Fariseo (Mateo 22:15-16; Marcos 2:18; Lucas 5:33); at (c) mga alagad ni Moises (Juan 9:28, gaya ng inaangkin ng mga Fariseo). Kaya, ang salita ay madaling naikapit sa mga alagad ni Jesus. Hindi lahat ng mga alagad na ito ay nasa iisang uri. May mga *lihim na alagad*, gaya ni Jose na taga-Arimatea (Juan 19:38). May mga alagad na tumalikod kay Jesus at sa

gayon ay nagpakitang sila ay huwad o *pseudo na mga alagad* (Juan 6:66). Inakala nilang ang Kanyang mga turo ay labis na mabigat at mahirap unawain. Iniwan nila Siya at hindi na lumakad pang kasama Niya. Ang salita ay ikinapit din sa natatanging paraan sa Labindalawa, na tinawag ding mga *apostol* (Mateo 10:1-2; Lucas 6:13). Tila ipinakikita ng Biblia na ang salitang “alagad” ay ginagamit sa tatlong magkakaibang paraan.

1. **Sa Malawak na Kahulugan.** Kasama rito ang lahat ng nagpahayag na sumusunod kay Jesus o lumapit upang matuto (Mateo 5:1-2). Ang ilan sa kanila ay tila mga mausisang “nakikisunod lamang,” na walang tunay na personal na pagtatalaga sa Panginoon.
2. **Sa Pangkalahatang Kahulugan.** Ginagamit ito bilang kasingkahulugan ng “Cristiano.” Ang mga alagad ay unang tinawag na mga Cristiano sa Antioquia (Mga Gawa 11:26). Ilang ulit lumilitaw ang ganitong kahulugan (Mga Gawa 6:1; 11:29; 21:16). Kasama rito kapwa ang mga tunay na mananampalataya at ang mga nagpahayag lamang na sumusunod sa Kanya.
3. **Sa Makitid na Kahulugan.** Inilalarawan ng salitang ito ang mga tumupad sa mga kahilingan ng mahigpit na pagtatalagang ibinigay ng Tagapagligtas. Sila ang tinawag ng Panginoon na “tunay na mga alagad” o “mga alagad nga” (Juan 8:31). Ang ganitong mga alagad ay dapat “manatili sa Aking Salita,” sumunod sa Kanya sa pinakaganap na kahulugan, na may kinakailangang pagtatakwil sa makasariling buhay. Ang pangkat na ito ng mga alagad, ang mga kinikilala ng Panginoong Jesus bilang mga tunay, ang pangunahing pinagtutuunan natin sa pag-aaral na ito.

Iminungkahi ang mga sumusunod na kahulugan ng alagad, sa makitid na kahulugang ito:

- a. “Isang sumusunod sa turo ng iba hindi lamang bilang mag-aaral, kundi bilang tapat na tagasunod; kaya’t sila ay tinutukoy na mga tagatulad ng kanilang guro (Juan 8:31; 15:8)” (W. E. Vine, *Expository Dictionary*).
- b. “Ipinahihiwatig nito na hindi lamang tinatanggap ng tao ang mga pananaw ng guro, kundi siya rin sa gawa ay isang tapat na tagasunod” (*International Standard Bible Encyclopedia*).
- c. “Isang lubos at ganap na nakatalaga sa Persona ni Jesu-Cristo at sa Kanyang Salita ... Kinikilala niya ang Kanyang karapatang mamahala sa kanya at siya ay ganap na nasa Kanyang pagpapasya ... Walang anumang karapatang itinitira para sa sarili” (Dwight Pentecost).
- d. “Ang alagad ay isang Cristiano na lumalago sa pagiging katulad ni Cristo, nagkakaroon ng bunga sa pag-eebanghelyo at gumagawa sa pagsubaybay upang maingatan ang kanyang bunga” (Gary Kuhne, *The Dynamics of Personal Follow-Up*). Maaaring tawagin itong praktikal na kahulugan ng alagad.

Malinaw na ang mga kahulugang ito ay higit pa sa pagpapahayag na ikaw ay Cristiano at regular na pagdalo sa mga pagtitipon ng iglesia, o kahit sa pagkakaroon ng kaunting pakikilahok. Sinasaklaw nila ang mga bagay na itinakda ng Panginoon para sa mga magiging “tunay na mga alagad.” Higit pa sa simpleng kaligtasan ang pinag-uusapan dito.

Pagtutol sa Pagkaalagad

Walang dahilan upang maging popular ang tawag sa ganitong uri ng pagkaalagad. Nakita ito ng mga tumalikod sa Juan 6, gayundin ng karamihan sa napakaraming taong nakarinig ng Kanyang paanyaya at hindi tumugon (Lucas 14:25-26). Ang talikuran ang makasariling buhay para sa buhay ni Cristo, ang isakripisyo ang lahat para sa Kanya, ay isang bagay na walang pang-akit sa likas na tao o sa laman. Ang ating pamumuhay na maginhawa, masagana at nagpapalugod sa sarili ay salungat sa diwa ng pagkaalagad. Ang institusyonal na Cristianismo ay walang puwang para dito sa daan patungo sa ministeryo o sa pag-angat sa organisasyon. Sa katunayan, ito ay magiging kahihiyan pa. May mga pagtutol sa pagkaalagad mula sa maraming pinagmulan at sa iba't ibang dahilan:

1. **Wala Ang Salitang Alagad Sa Mga Sulat.** Ang mga salitang “sumunod” at “tagasunod” ay lumilitaw sa ganitong kahulugan sa ibang bahagi ng Bagong Tipan, gaya ng ating napansin. Bukod dito, ang mga lalaking gaya nina Pablo, Timoteo at iba pa ay tiyak na naging halimbawa ng pagkaalagad. Dapat bang ang pagkawala lamang ng salita ang magpawalang-bisa sa tawag ni Jesus sa mga mananampalataya sa mga Ebanghelyo? Sa anong awtoridad ng Biblia?
2. **Ito Ay Para Lamang Sa Labindalawa, O Sa Mga Natatanging Tapat.** Ang Dakilang Utos ay ibinigay para sa lahat ng bansa. Nagsalita ang Panginoong Jesus tungkol sa pagkaalagad sa napakaraming tao. Ang mismong misyon natin ay ang paggawa ng mga alagad.
3. **Pinagtatalunan O Tinatanggihan Ang Mga Detalye Ng Pagkaalagad.** Kung tumututol ang isang tao sa mga

pananaw ng ilang manunulat o kinukuwestiyon ang kahulugan ng ilang salitang ibinigay ng Panginoon, hindi ito dapat maging dahilan upang ituring ang pagkaalagad na isang itinapong doktrina. Kailangan pa rin itong maunawaan, harapin at tanggapin ng bawat mananampalataya.

Ang pagpapababa ng halaga ng salitang ito ay maaaring siyang pinakamalaking kaaway ng pagkaalagad sa ngayon. Sa maraming grupo, ito ay naging isang sikat na salita lamang upang makaakit ng mga tagasunod. Madalas na basta na lamang ikinakapit ang pagkaalagad sa isang pag-aaral ng Biblia, sa pagsubaybay sa mga bagong mananampalataya o sa isang natatanging programa na hindi seryosong nag-aaral o nagsasagawa ng pagsunod kay Jesu-Cristo ayon sa Kanyang mga kondisyon.

Bahagi ng naglahong kaluwalhatian ng Israel ang paghina ng mga Nazareo, ang pangkat na iyon ng mga nakabukod na tagasunod ng Diyos (Bilang 6). Ang mga itinalagang ito ay “banal sa Panginoon,” na pag-aari Niya at nakalaan sa Kanyang paglilingkod. Mula sa panahon ni Samuel (1 Samuel 1:11) hanggang kay Juan Bautista (Lucas 1:15), sila ay bahagi ng espirituwal na kaluwalhatian ng bansa (Panaghoy 4:7; Amos 2:11). Naglaho sila sa paningin habang lumalayo ang bansa sa Diyos. Sa gayunding paraan, naglaho ang tunay na pagkaalagad sa iglesia nang ang sigasig ng panahon ng mga apostol ay nauwi sa espirituwal na pagkapatay. Sa ngayon ito ay muling binubuhay, lalo na sa mga kabataang nagnanais na maabot ang sanlibutan para kay Cristo.

Ang Pangangailangan ng Pagkaalagad

Sinabi ito bilang hula, at natupad sa Bagong Tipan, tungkol sa Panginoong Jesus, “Ang sikap sa Iyong bahay ay umubos sa Akin” (Awit 69:9; ihambing ang Juan 2:17). Naglililiyab sa loob Niya ang apoy ng Espiritu ng Diyos habang naglilingkod Siya sa Ama. Sinabi ng Panginoon tungkol kay Juan Bautista: “Siya ang ilawang nagniningas at lumiliwanag” (Juan 5:35). Ang mga naglililiyab nang maliwanag para sa Diyos sa alab ng kanilang pagtatalaga sa Kanya ang siyang makayayanig sa sanlibutan sa kapangyarihan ng Espiritu. Ang ganitong espirituwal na lakas at pagpapala ay dumadaloy lamang ayon sa mga kondisyon ng Diyos.

Tinitiyak sa atin ng Biblia na malalakas ang ating mga espirituwal na kaaway. “Sapagka’t ang ating pakikibaka ay hindi laban sa laman at dugo, kundi laban sa mga pamunuan, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga namamahala sa kadilimang ito ng sanlibutan, laban sa mga espirituwal na kasamaan sa mga dakong kaitaasan” (Efeso 6:12). Paano tayo mananaig malibang sumunod tayo sa Panginoong Jesus bilang Kanyang mga alagad? Tinawag tayo upang “makipagbaka ng mabuting pakikipagbaka” (1 Timoteo 1:18) at upang maging “mabuting kawal ni Jesu-Cristo” (2 Timoteo 2:3-4). Paano natin ito magagawa nang hindi sumusunod sa Pinuno?

Magtatagumpay ba ang espirituwal na pakikidigma sa kamay ng mga hindi nakatalaga? Alam ng Panginoong Jesus kung ano ang kakailanganin upang magtagumpay nang itakda Niya ang mahihigpit na kahilingan sa pagiging alagad. Ang tawag na inilabas Niya 2000 taon na ang nakararaan ay kailangang muling ilabas ngayon. Kailangan nating tawagin ang mga lalaki at babae na “Pasanin ang iyong krus” at “itakwil ang sarili.” Iilan lamang ang tutugon nang tapat, gaya rin noong mga araw na

iyon. Ngunit ang iilang ito ay maaaring maging makapangyarihang kasangkapan sa mga kamay ng Diyos upang ibalik sa ayos ang sanlibutan, kahit man lamang sa bahaging kanilang pinagpapagalan.

Kung sasabihin ni Jesus ngayon, “Sumunod ka sa Akin,” gagawin mo ba ito? Sasama ka ba sa Kanya sa Dakilang Utos na “gumawa ng mga alagad”? O bibigkasin ba ang malungkot na mga salitang, “hindi siya maaaring maging alagad Ko,” dahil tinanggihan mo Siya?

Gabay sa Pag-aaral: Ang Tawag sa Pagkaalagad

1. Bakit mo napagpasyahang kunin ang kursong ito?
2. Ayon sa iyong pagkaunawa, ano ang ibig sabihin ng pagiging alagad ng Panginoong Jesus?
3. Sino ang tinatawag ng Panginoong Jesus upang maging Kanyang mga alagad? Patunayan ang iyong sagot gamit ang Kasulatan.
4. Sagutin, kung maaari, ang pahayag na, “Hindi tayong lahat ay tinawag upang maging mga alagad.”
5. Kailangan bang maging alagad ni Jesus? Bakit? Bakit hindi?
6. Anong personal na pagsasabuhay ang gagawin mo bilang bunga ng araling ito?

Aralin 1: Ang Halaga ng Pagkaalagad

“Kung ang sinoman ay nauuhaw, ay pumarito siya sa Akin, at uminom” (Juan 7:37). “Magsiparito sa Akin, kayong lahat na nangapapagal at nangabibigatang lubha, at kayo'y Aking papagpapahingahin” (Mateo 11:28). Ito ay malilinaw na paanyaya ng Panginoon sa sinumang nagnanais na lumapit sa Kanya para sa kapahingahan, kapayapaan, kapatawaran at buhay na walang hanggan. Ang pagkukusang lumapit sa Panginoong Jesus bilang isang naliligaw na makasalanan ang kahilingan para sa kaligtasan (Lucas 19:10; Juan 1:12). Ngunit pagdating sa pagtawag sa iba upang maging “tunay na mga alagad,” may mahihigpit na kahilingan. Kung hindi matutupad ang mga kondisyong ito, “hindi siya maaaring maging alagad Ko,” sabi ng Panginoon (Lucas 14:26, 27, 33). Napakamahal ng mga kahilingang ito. Hinihingi nila ang lubos na pagpapasakop sa awtoridad ng Panginoong Jesu-Cristo nang walang itinitirang anumang karapatan para sa sarili. Ang pagtanggap sa mga kondisyong ito ay hindi para magkamit ng kaligtasan. Walang ipinahihiwatig ang Kasulatan na kailangan nating pagtrabahuhan ang pag-ibig ng Diyos sa pamamagitan ng pagiging tunay na mga alagad. Ang lahat ng pagkaalagad ay kusang-loob. Ang mga tumutugon sa Kanya sa ganitong paraan ay nagpapahayag ng kanilang paniniwala sa Kanyang karunungan at itinatalaga nila ang kanilang buhay sa Kanya bilang gawa ng mapagmahal na debosyon.

Ang tagumpay sa iba't ibang hangarin ng buhay na ito ay pangunahing pinagtutuunan ng sanlibutan. Ang mga propesyon, palakasan, at ang larangan ng negosyo at lipunan ay mga bahagi ng buhay kung saan labis na mabibigat na

kahilingan ang ipinapataw sa mga tao upang makamit nila ang natatanging pagkilala. Ang isang mananakbo sa malayuang takbuhan ay maaaring magsanay sa pamamagitan ng pagtakbo nang 50 milya o higit pa bawat araw. Ang isang lalaki ay maaaring magtrabaho nang 16 na oras bawat araw nang hanggang pitong araw sa isang linggo. Ang mga musikero ay nagsasanay nang maraming oras araw-araw sa loob ng maraming taon, at maging habambuhay. Tinutupad ang lahat ng labis na kahilingang ito upang magtagumpay. Kapag ang Panginoong Jesu-Cristo lamang ang naglalagay ng labis na kahilingan, saka ito tila nagiging panatikong kalabisan. Ang makatwiran at kailangan para sa lalaki o babae ng sanlibutan upang magtagumpay ay tila hindi makatwiran at hindi kailangan kung tungkol na ito sa mga pangunahing kahilingan ng Kaharian ng Diyos sa liwanag ng walang hanggan. Ang tunay na espirituwal na tagumpay, na binabanggit ng Salita ng Diyos, ay nagmumula sa lakas at tapang ng mahigpit na pagsunod at araw-araw na pagbubulay-bulay sa Salitang iyon din (Josue 1:7-8). Ang Aklat na ito ang nagtatala ng mamahaling mga kahilingan ng tunay na pagkaalagad mula sa mga labi ni Jesu-Cristo.

Isa sa mga dakilang bahagi tungkol sa pagkaalagad ay matatagpuan sa Lucas 14. Ang mga relihiyosong kritiko ng ating Panginoon, na hindi panatag sa kanilang sarili, ay tumangging lumapit sa Kanya (tt. 1-14). Sa puntong ito sinabi Niya sa kanila ang talinghaga ng Malaking Hapunan (tt. 16-24). Marami ang inanyayahan at tumugon sila sa pamamagitan ng iba't ibang hungkag na dahilan. Malinaw na tumutukoy ito sa mga hungkag na dahilan ng mga kritiko sa hindi pagtanggap sa Panginoon. Pagkatapos ay inutusan ng panginoon sa talinghaga ang kanyang mga alipin na pumunta sa mga

lansangan at mga bakuran at dalhin ang mga dukha at mga may kapansanan sa kanyang hapunan. Ito ay malinaw na pagtukoy sa mga hinahamak na Hentil. Ang mga nagwalang-bahala sa kanyang paanyaya ay hindi na ngayon makapapasok. Sa puntong ito, humarap ang Panginoon sa napakaraming tao at ibinigay ang Kanyang mahihigpit na kahilingan para sa pagiging tunay na mga alagad. Hindi sa isang piling pangkat kundi sa pangkalahatang karamihan sinabi ng Panginoong Jesus ang mga kondisyong ito. Kaya, hindi natin maaaring limitahan ang panawagang ito sa iilang tapat na mananampalataya. Ito ay para sa lahat ng nagpapahayag na sila ay mananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo.

Walang Karibal: Katapatan kay Cristo

“Kung ang sinoman ay naparirito sa Akin, at hindi napopoot sa kaniyang sariling ama, at ina, at asawa, at mga anak, at mga kapatid na lalake at babae, oo, at pati ng kaniyang sariling buhay, ay hindi maaaring maging alagad Ko” (Lucas 14:26).

Hiningi ng Panginoong Jesus mula sa mga nagnanais maging alagad ang kanilang pinakamataas na pag-ibig. Ang Tagapagligtas ay dapat na higit at lampas sa lahat ng makalupang katapatan at pagmamahal. Dapat Siyang higit kaysa sa pinakamalalapit at pinakamamahal sa ugnayang pampamilya. Ang pananalitang “hindi napopoot” ay hindi pagsang-ayon sa pagkapoot ayon sa ating pagkaunawa rito. Ito ay pananalitang ang ibig sabihin ay “ituring na mas mababa.” Ang pagpili ay ipinahahayag bilang pag-ibig sa isa at pagkapoot sa isa pa. Ipinakita ito ng ating Panginoon sa Kanyang sariling buhay sa lupa. Nang sabihin sa Kanya na tinatawag Siya ng Kanyang ina at mga kapatid na lalaki upang makausap Siya, nagbigay Siya ng nakagugulat na tugon. “Sino ang Aking ina? at

sinosino ang Aking mga kapatid? At iniunat Niya ang Kanyang kamay sa Kanyang mga alagad, at sinabi, ‘Narito, ang Aking ina at ang Aking mga kapatid! Sapagka’t sinomang gumawa ng kalooban ng Aking Ama na nasa Langit, ay siyang Aking kapatid na lalake, at kapatid na babae, at ina” (Mateo 12:48-50).

Ang mga masunuring gumagawa ng kalooban ng Panginoon ay mas malapit sa Kanya kaysa maging sa Kanyang pamilya sa lupa. Madalas na ang matinding pagsalungat sa paggawa ng kalooban ng Diyos ay nagmumula sa malalapit na kamag-anak. Sinabi ni Jesus, “At ang magiging kaaway ng tao ay ang kaniyang sariling kasangbahay” (Mateo 10:36). Ang Panginoon ang dapat mauna. Dapat Siyang ibigin nang higit sa lahat ng ibang tao.

Kahit ang sarili ay hindi maaaring iuna kay Cristo. Dapat ding iuna ng alagad si Cristo sa kanyang sariling buhay. Ang katuparan ng sarili sa karera, paglalakbay, edukasyon, posisyon at pagpapaunlad ng sarili ay hindi kailanman maaaring mauna sa Panginoong Jesus sa buhay ng isang alagad. Dapat Siyang manatiling una at pangunahin at walang karibal.

Walang Pagtangi: Pagsunod kay Cristo

“Ang sinomang hindi nagpapasan ng kaniyang sariling krus, at sumusunod sa Akin, ay hindi maaaring maging alagad Ko” (Lucas 14:27).

Hiningi ng Panginoong Jesus mula sa Kanyang mga alagad ang lubos na pagsunod sa anumang landas na pagtawagan Niya sa kanila. Ang krus ang pangunahing kasangkapan ng pampublikong pagbitay na ginagamit ng pamahalaan sa panahong iyon. Malinaw na nangangahulugan ito ng kamatayan sa lahat ng nakakakita sa mga biktimgang pinapasan

ang kasangkapan ng kanilang pagbitay patungo sa lugar kung saan sila ipapako. Walang anumang kaaya-aya, maginhawa o kaakit-akit dito. Ang ibig sabihin nito ay ang wakas ng buhay sa lupa. Isang kakila-kilabot na tanawin nang pasanin ni Jesus ang Kanyang sariling krus paakyat sa burol na tinatawag na Kalbaryo at doon ay ipinako upang mamatay. Yamang “ang alipin ay hindi mataas sa kaniyang Panginoon,” hindi tayo makaaasa ng anumang madali kapag inuutusan Niya tayong pasanin ang ating krus (Mateo 10:38; 16:24). Sinabi Niya, “Kung ang sinoman ay ibig sumunod sa Akin, ay tumanggi siya sa kaniyang sarili, at pasanin araw-araw ang kaniyang krus, at sumunod sa Akin. Sapagka’t ang sinomang magibig iligtas ang kaniyang buhay ay mawawalan nito; datapuwa’t ang sinomang mawalan ng kaniyang buhay dahil sa Akin, ay siya ring magliligtas nito” (Lucas 9:23-24).

May iba pa bang dakilang pinuno na nag-alok ng krus sa kanyang mga tagasunod? Tiyak na hindi ito tawag sa isang madaling buhay. Ngunit hindi kailanman nangako ang Panginoong Jesus ng madaling buhay sa Kanyang mga tagasunod. “Sa sanglibutan ay mayroon kayong kapighatian” (Juan 16:33). Hindi naging madali ang Kanyang Krus. Paano magiging madali ang ating krus? Tinatawag Niya ang mga alagad sa lugar ng pagkamatay sa sarili at ginagawa Niya itong usapin ng mga kusang-loob na tumutugon. Sila ang pinakamahuhusay na kawal at sila ang buong tapang na nagkukusang pumunta sa mapanganib na mga misyon na may posibilidad ng kamatayan. Sa unahan ng labanan karaniwang matatagpuan ang matatapang na lalaki (2 Samuel 11:15-16). Ito ang lugar ng karangalan, ngunit ito rin ang lugar ng kamatayan.

Anuman ang ipinagagawa ng Panginoon sa Kanyang mga alagad, dapat nilang sundin. Tinatawag Niya tayo sa kamatayan sa pamamagitan ng Krus, at hindi maaaring tumanggi.

Walang Pagbabalik: Pagtitiyaga para kay Cristo

Hiningi ng Panginoon mula sa Kanyang mga alagad ang isang hindi na mababawing pagtatalaga na sumunod sa Kanya matapos muna silang babalaan tungkol sa halaga. Maraming paanyaya na ang ibinigay upang sumunod sa Kanya nang hindi sila binabalaan gaya ng ginawa Niya. Sinabi Niya sa kanila na “bilangin ang magugugol” (Lucas 14:28). Walang bayad ang *maging* isang Cristiano. Ang kaligtasan ay walang salapi at walang bayad (Isaias 55:1). Ito ay sa biyaya at hindi sa mga gawa (Efeso 2:8-9). Ngunit napakalaki ng halaga ng *pagsunod* sa Panginoong Jesus. Bago natin piliing maging “tunay na mga alagad,” dapat tayong handang harapin ang halaga. Ang isang halimbawang ibinigay ng Panginoon ay tungkol sa isang taong nagnais magtayo ng isang tore nang walang sapat na salapi upang tapusin ang proyekto. Hindi niya ito natapos at siya ay pinagtawanan. Ang isa pang halimbawa ay tungkol sa isang haring hindi matalinong nagsimula ng digmaan nang hindi napagtatantong dalawa laban sa isa ang dami ng kanyang kalaban. Kaya kinailangan niyang makiusap para sa kapayapaan bago pa nagsimula ang labanan (Lucas 14:28-32).

Malinaw ang aral. Walang dapat magkusang maging alagad ni Jesus nang hindi muna isinasaalang-alang kung handa siyang bayaran ang kinakailangang halaga ng hindi kailanman pag-urong.

Sa ikatlong kahilingan sa bahaging ito, nililinaw ng Panginoon na dapat tanggapin ng alagad ang katotohanang hindi na siya

kailanman makababalik. “Gayon nga, ang sinoman sa inyo na hindi tumatalikod sa lahat ng kaniyang tinatangkilik, ay hindi maaaring maging alagad Ko” (t. 33).

Ang talikuran ang lahat ng mayroon tayo ay ang sunugin ang mga tulay sa ating likuran upang hindi na tayo kailanman makabalik. Wala nang anumang natitira na mababalikan natin. Inaalis ang lahat ng sandigan maliban sa Panginoon mismo. Dapat pagpasyahan ng bawat mananampalataya sa harap ng Panginoon kung ano ang ibig sabihin ng pananalitang “talikuran ang lahat” kapag ikinakapit ito sa kanyang sariling buhay. Iniwan ng Labindalawa ang mga bagay gaya ng mga bangka, mga lambat, mga tahanan, mga hanapbuhay at mga pamilya upang sumunod sa Panginoon. Sinabi ni Pedro, “Narito, iniwan namin ang lahat, at nagsisunod sa Iyo” (Marcos 10:28). Sumagot ang Tagapagligtas na ang pag-iwan sa pamilya at mga lupain alang-alang sa Kanya at sa Ebanghelyo ay gagantimpalaan nang sandaang ibayo sa kasalukuyang buhay, gayundin ng buhay na walang hanggan sa panahong darating. Maraming mananampalataya ang kinailangang iwan ang kanilang mga tahanan at sariling bayan upang maglingkod sa Panginoon. Iniwan nila ang magagandang hanapbuhay at malalaking kita. Ipinagbili pa nga nila ang kanilang mga ari-arian at ginamit ang mga ito sa gawain ng Diyos. Anuman ang hingin ng Panginoon ay ibibigay ng alagad. Para sa kanya ay wala nang pagbabalik sa dating pamumuhay.

Buod ng mga Kondisyon

Sa kanyang kilalang aklat, *True Discipleship*, inilista ni William MacDonald ang sumusunod na pitong kahilingan para sa pagiging alagad ni Jesu-Cristo:

1. Isang pinakamataas na pag-ibig kay Jesu-Cristo (Lucas 14:26)
2. Isang pagtatakwil sa sarili (Mateo 16:24)
3. Isang sinasadyang pagpili sa krus (Mateo 16:24)
4. Isang buhay na ginugugol sa pagsunod kay Cristo (Mateo 16:24)
5. Isang maalab na pag-ibig sa lahat ng kay Cristo (Juan 13:35)
6. Isang hindi natitinag na pananatili sa Kanyang Salita (Juan 8:31)
7. Isang pagtalikod sa lahat upang sumunod sa Kanya (Lucas 14:33)

May mga lumapit kay Cristo na nag-aalok na sumunod sa Kanya saanman Siya pumunta (Lucas 9:57). Halatang nakita Niya kung saan nila minaliit ang gawain. Hilig nilang ibigin ang ginhawa, at wala Siyang maginhawang matitirhan araw-araw (t. 58). Nang Siya ay tumawag, hilig nilang sabihin na ang mga materyal na pananagutan ang dapat mauna (t. 59). Ngunit sinabi Niya na Siya ang dapat mauna. Hilig nilang isipin ang mga pananagutan sa pamilya (t. 61). Ngunit sumagot Siya, “Walang taong naglagay ng kaniyang kamay sa araro, at lumilingon sa likuran, ay karapatdapat sa Kaharian ng Diyos” (t. 62). Ang mga pag-aangkin ng Panginoong Jesus ang dapat mauna para sa tunay na alagad. Kapag nasimulan na niya ang landas na iyon, hindi na maaaring lumingon pa sa dating buhay.

Konklusyon

Isang taong mapag-isip ang nagtanong, “Ano ang mga *pakinabang* ng pagiging alagad?” Sa napakalaking halaga nito, talaga bang ito ay kapaki-pakinabang? Ibinangon ang tanong

na ito sa ibang anyo ni Pedro noong unang panahon, “Narito, iniwan namin ang aming sariling mga tahanan at sumunod sa Iyo.” At sinabi Niya sa kanila, “Katotohanang sinasabi Ko sa inyo, walang sinumang nag-iwan ng bahay o asawa o mga kapatid o mga magulang o mga anak alang-alang sa Kaharian ng Diyos na hindi tatanggap ng maraming ibayo sa *panahong ito* at sa *panahong* darating, ng buhay na walang hanggan” (Lucas 18:28-30). Bukod sa kayamanan sa Langit at gantimpala sa Hukuman ni Cristo, ano ang tinatanggap natin dito? Ang nakatalagang pamumuhay ay maaaring may kasamang paghihirap, kapighatian at sakripisyo. May mga pakinabang ba sa lupa ang pagsunod sa Panginoong Jesus nang may masikap na pagsunod sa Kanyang mga utos? Nakasalalay iyan sa halagang ibinibigay natin sa mga espirituwal na pagpapalang nagmumula sa pamumuhay nang malapit sa Panginoon. Ang kapangyarihan sa panalangin, kapayapaan, kagalakan, mabisang ministeryo, ang mga bunga ng Espiritu at iba pang katangiang tulad ng kay Cristo ay pawang kaugnay ng nakatalaga, nagpapasakop at masunuring pamumuhay. Tiyak na ang mga pakinabang ng pagiging tunay na tagasunod ni Jesus, hindi isang tagapainit lamang ng upuan sa iglesya, ay higit na malaki kaysa sa pamumuhay para sa lumilipas na tanawin ng lupa. Ang mga ito ang “malulugi” (1 Corinto 3:15). Kahit pa walang mga pakinabang sa lupa, bagaman mayroon, sapat na para sa marami ang maglingkod sa Kanya ngayon dahil sa malalim na pag-ibig at pasasalamat (2 Corinto 5:14-15), anuman ang halaga.

Gabay sa Pag-aaral: Ang Halaga ng Pagkaalagad

1. Ang pangunahing turo ng Lucas 14:28-33 ay ang *halaga* ng pagkaalagad. Paano mo ito ikakapit sa iyong sarili?

2. Inihahayag ng Mateo 10:38; 16:24 at Lucas 9:23-26 ang mga kondisyon ng mga alagad. Ayon sa mga talatang ito, bigyang-kahulugan at ikapit sa iyong buhay ang mga sumusunod na simulain:

“ang kanyang krus”

“sumunod ka sa Akin”

“mawalan ng kanyang buhay”

3. Ano ang mga pangunahing katotohanang itinuturo ng mga sumusunod na talata?

Lucas 14:26

Lucas 14:33

Juan 8:31-32

Juan 13:35

4. Anong mga hadlang sa pagsunod kay Cristo ang matutukoy mo sa Lucas 9:57-62?

5. Umupo at bilangin ang magugugol. Sa pagrepaso sa iyong mga sagot sa mga tanong 3 at 4, ano ang pinakamadaling hahadlang sa iyo sa lubos na pagtatalaga sa pagsunod kay Jesus bilang Kanyang alagad? Ipaliwanag kung anong hakbang ang balak mong gawin upang mapagtagumpayan ang mga hadlang na ito.

Aralin 2: Jesu-Cristo: Ang Tunay na Alagad

Siya ang Tunay na Alagad, ang larawan ng nais ng Diyos na maging tao sa bawat aspeto ng buhay. Siya ang perpektong halimbawa ng mga tinawag ng ating Panginoong Jesus na “tunay na mga alagad.” Ang pinakadakila at pinakamarangal sa mga lingkod ng Diyos ay hindi karapat-dapat kahit magkalag ng Kanyang panyapak, gaya ng sinabi ni Juan Bautista. Walang sinumang maihahambing sa Kanya sa anumang larangan. Gayunman, tinatawag pa rin tayong harapin ang Kanyang halimbawa at hubugin ang ating sarili ayon dito (1 Juan 2:6). Bagaman magpakailanman ay higit na mataas Siya sa atin sa bawat paraan, bagaman hindi Siya mapapantayan, Siya pa rin ang larawang dapat nating katularan (Roma 8:29). Tayo ay dapat maging mga tagatulad sa Diyos (Efeso 5:1). Ang Diyos ding iyon ay dumating sa laman bilang ang Panginoong Jesu-Cristo, ang Huwaran ng tunay na pagkaalagad.

Binabanggit ng hula tungkol sa Mesiyas ang aspetong ito ng Kanyang buhay, ang tunay na alagad, gaya rin ng pagbanggit nito sa Kanyang mga katungkulan bilang Propeta, Saserdote at Hari. “Binigyan ako ng Panginoong Jehova ng dila ng mga alagad, upang aking maalaman kung paano aalalayan ng mga salita ang napapagal: Ginigising Niya ako tuwing umaga, ginigising Niya ang aking pakinig upang makinig na gaya ng mga alagad” (Isaias 50:4 ASV, salin sa gilid).

Nang tawagin ng Panginoon ang mga alagad sa Kanyang sarili, itinuro Niya sa kanila ang mabibigat na kondisyon ng pagkatawag na iyon na kinakailangan para sa pagkaalagad. Lagi nang bahagi ng Kanyang pagkatao na maging tapat na

halimbawa ng lahat ng Kanyang itinuro. Tinawag Niya sila sa daan ng krus. Nilakaran Niya ang landas na iyon at hindi kailanman lumigonon pabalik. Sinabi Niya na dapat nilang itakwil ang sarili. Siya ang Walang Pag-iimbot na laging namuhay upang palugurin ang Ama at upang maglingkod sa iba. Tinawag Niya sila sa isang buhay ng sakripisyo (Lucas 9:58). Siya ang kung minsan ay walang mahiligan ng Kanyang ulo, samantalang maging ang mga sora ay may mga lungga at ang mga ibon sa himpapawid ay may mga pugad. Sinabi Niya na dapat nilang “talikuran ang lahat.” Wala Siyang anuman maliban sa damit sa Kanyang katawan at kumain ng pinakasimpleng pagkain, habang namumuhay bilang isang naglalakbay na mangangaral. Lahat ng Kanyang ipinangaral ay Kanyang isinabuhay. Ang buhay na Kanyang ipinamuhay ay ang buhay ng isang tunay na alagad.

Walang anumang pagbubuod sa Kanyang mga katangian bilang alagad ang maaaring maging kumpleto. “Sa akala ko'y hindi magkakasiya ang sanglibutan sa mga aklat na susulatin” (Juan 21:25). Gayunman, para sa ating pag-aaral, isaalang-alang natin ang pitong aspeto ng pagkaalagad na makikita sa Kanyang walang kapantay na buhay.

Ang Kanyang Motibasyon

Bakit Niya iiwan ang mga palasyong garing upang pumarito? Doon Siya ang kaluguran ng Ama (Kawikaan 8:30). Sinamba Siya ng mga anghel at napaliligiran Siya ng mga kaluwalhatian ng Langit. Bakit pupunta sa tanawing ito ng kapighatian upang hamakin at itakwil ng mga tao? Higit sa lahat, ito ay dahil iniibig Niya ang Ama at hinangad Niyang gawin ang Kanyang kalooban. “Sapagka't ako'y bumaba mula sa Langit, hindi upang gawin ang Aking sariling kalooban, kundi ang kalooban

Niyaong nagsugo sa Akin” (Juan 6:38). Sumigaw Siya, “Narito, Ako’y pumarito upang gawin ang Iyong kalooban, Oh Diyos” (Hebreo 10:9).

Ang tunay na alagad ay nakatalagang gawin ang kalooban ng Ama, anuman ang masakit na halaga (Lucas 22:42). Hindi Niya hinanap ang Kanyang sariling kaluwalhatian kundi ang kaluwalhatian ng Ama (Juan 7:18; 8:50). Itinuon Siya ng kalooban ng Ama sa mga pangangailangan ng isang naliligaw na sanlibutan, kaya Siya ay dumating upang “hanapin at iligtas ang nawala” (Lucas 19:10). Ibinuhos Niya ang Kanyang buhay para sa iba, kasama ang mga pabaya, ang mga hindi kaibig-ibig, ang mga tumatanggi sa Kanyang pag-ibig. Inibig Niya ang mga hindi umiibig sa Kanya. Ngunit higit sa lahat ng ito, inibig Niya ang Ama at hinanap ang Kanyang kaluwalhatian. Ang mismong kamatayan Niya ay upang luwalhatiin ang Diyos (Juan 21:19). Ginawa Niya ang lahat ng ito nang kusang-loob at hindi sa pamimilit, sapagkat ang tunay na pagkaalagad ay hindi kailanman ipinipilit. Dumating ang tawag ng Kadiyosan, na nagsasalita bilang hula tungkol kay Cristo, “‘Sinong aking susuguin, at sinong yayaon para sa Amin?’ Nang magkagayo’y sinabi ko, ‘Narito ako; suguin mo ako’” (Isaias 6:8).

Ang Kanyang Pagsunod

Lagi nang tanda ng kusang-loob na tagasunod at mag-aaral na sinusunod at tinutularan niya ang kanyang guro. Mula sa pananaw ng Kanyang pagkatao, iyon ang landas ni Jesus, lumalakad sa ilalim ng patnubay ng Ama bilang ang Anak ng Tao. “Ginagawa Kong lagi ang mga bagay na sa Kanya’y nakalulugod” (Juan 8:29). Walang pagsuway sa Kanya, kailanman. Siya ay naging masunurin hanggang sa kamatayan (Filipos 2:8). “Natuto Siya ng pagtalima sa pamamagitan ng mga

bagay na Kanyang tiniis” ang kamangha-manghang parangal ng Hebreo 5:8. Ibig sabihin, natutuhan Niya ang karanasan ng disiplinang ito; hindi Niya kailanman kinailangang matutong sumunod dahil sa anumang ugali ng pagsuway. Ang taong masuwayin ay hindi maaaring maging alagad. Iyon ay salungat sa mismong konsepto. Natututuhan ng alagad na palugurin ang Diyos at hindi ang sarili. Kaya maging “si Cristo ay hindi nagbigay lugod sa Kanyang sarili” (Roma 15:3). Ang alagad ay interesadong tumanggap at magpasa ng mensahe ng Diyos sa halip na ng kanyang sariling mga salita. “Sapagka’t ang sinugo ng Diyos ay nagsasalita ng mga salita ng Diyos” (Juan 3:34). “Ang mga salitang sinasabi Ko sa inyo ay hindi Ko sinasalita sa Aking sarili” (Juan 14:10). “Ang mga salitang sa Akin ay ibinigay Mo ay ibinigay Ko sa kanila” (Juan 17:8).

Ang mga gawa ng alagad ay yaong iniatas ng Panginoon. Hindi siya kailanman tinawag upang gawin ang kanyang sariling kalooban. Kaya sinabi ng ating Panginoon, “Natapos Ko ang gawang ibinigay Mo sa Akin upang gawin” (Juan 17:4). “Ang mga gawang ibinigay sa Akin ng Ama upang tuparin, ang mga gawa ring yaon na Aking ginagawa, ay siyang nagpapatotoo tungkol sa Akin, na Ako’y sinugo ng Ama” (Juan 5:36). Ang tanda ng alagad ay lubos na pagsunod. Iyon ang katangian ng Panginoong Jesus.

Ang Kanyang Paglilingkod

Ang bawat mananampalataya ay tinawag upang maglingkod nang higit sa lahat sa Diyos (Lucas 4:8b; Deuteronomio 6:13). Binabalaan pa tayo na hindi tayo makapaglilingkod sa dalawang panginoon (Lucas 16:13; Mateo 6:24). Hindi lamang ang mangangaral o iba pang ministro ang wastong lingkod ng Diyos. Tayong lahat ay tinawag nang gayon. Gayunman, ang

alagad ang natatanging nakauunawa sa mga kahulugan ng pagkatawag na ito sa kanyang personal na buhay. Ang maglingkod sa Panginoon ay ang sumunod sa Kanya (Juan 12:26). Iyan ang ibig sabihin ng pagkaalagad. Ang ating Panginoon ang perpektong Lingkod ng Diyos.

Ang Ebanghelyo ni Marcos ay nakatuon sa paglalarawan nito sa iba't ibang paraan. Sinabi ni Jesus, “Ako'y nasa gitna ninyo na gaya ng naglilingkod” (Lucas 22:27). Sinabi Niya ito kaugnay ng pagkuha ng mababang lugar (tt. 25-26). Ang paglilingkod ay isang mababang pagkatawag, hindi isang mataas. Kung nais nating maging pinuno, kailangan tayong maging lingkod ng lahat. Kung nais nating maging dakila, kailangan tayong maglingkod. Ganito ang itinuro ng Tagapagligtas. Pagkatapos ay ipinakita Niya ito sa pagsasabing, “Ang Anak ng Tao ay hindi naparito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod” (Marcos 10:45 NASB). Maging Siya ay kumuha ng tuwalya, at lumuhod upang gawin ang mababang gawaing kinaligtaan o iniwasan ng mga alagad. Tulad ng isang hamak na alipin, ginawa Niya ang kumakatawan sa kalooban ng Diyos. Ginawa Niya ang Kanyang sarili na halimbawang aralin. Ang alipin ay hindi mataas sa kanyang Panginoon. Kung ginawa ito ng Panginoon para sa kanila, sila naman ay tinatawag na gawin ito para sa iba habang kinukuha ang lugar ng isang lingkod.

Ang Kanyang Pag-ibig

Si Juan ang nagbibigay sa atin ng isa sa pinakamataas na tanda ng Cristiano. “Mga minamahal, mangagibigan tayo sa isa't isa: sapagka't ang pag-ibig ay sa Diyos; at ang bawa't umiibig ay ipinanganak ng Diyos, at nakakakilala sa Diyos. Ang hindi umiibig ay hindi nakakakilala sa Diyos; sapagka't ang Diyos ay pag-ibig” (1 Juan 4:7-8). Lahat ng alagad ay tinatawag na

umibig. Tinatawag tayong ibigin ang Panginoon (Mateo 22:37; Marcos 12:30; Lucas 10:27), ibigin ang ating kapwa (Mateo 22:39), ibigin ang ating kapwa mananampalataya (1 Juan 3:14), at ibigin maging ang ating mga kaaway (Mateo 5:44; Lucas 6:27). Ang mismong larawan ng pag-ibig ay ang Panginoong Jesu-Cristo. Siya ay perpektong matuwid, makatarungan, banal at tapat sa bawat salita o gawa, gayunma'y walang-mintis Niyang ipinahayag ang pag-ibig.

Milyun-milyong maliliit na bata ang umawit ng, “Mahal ni Jesus ang mga bata ng sanlibutan.” Sapagkat hindi ba't sinalungat Niya ang mga alagad at tinawag ang mga bata sa Kanyang sarili, na sinasabing, “Sa mga ganito ang Kaharian ng Diyos” (Marcos 10:14)? Ngunit walang katapusan ang listahan. Inibig Niya ang mayamang batang pinuno na umalis nang malungkot mula sa Kanyang pagtawag (Marcos 10:21). Ipinahayag Niya ang pag-ibig sa mga itinakwil ng lipunan. Inibig Niya maging ang Kanyang mga kaaway at mang-uusig at ipinanalangin sila mula sa krus (Lucas 23:34). Ngunit inibig Niya ang Ama nang higit sa lahat at sinabi ito nang hayagan (Juan 14:31). Dapat munang ibigin ng alagad ang Diyos nang matindi bago niya maibig nang wasto ang iba.

Ang dakilang pag-ibig na *agape*, na siyang pag-ibig ng Diyos, ay mapagsakripisyo, hindi madamdamin lamang. Nagmumula ito sa kalooban, hindi lamang sa damdamin. Hindi ito nakasalalay sa isang kaibig-ibig na layon, kundi nagmumula sa isang dakilang puso. Hindi ito nauunawaan ng mga taga-sanlibutang ito (Juan 1:5-10). Ang determinasyon at sigasig ng alagad ay dapat laging pahupain ng pag-ibig. Ang Tunay na Alagad ang perpektong pagpapakita ng tunay na pag-ibig.

Ang Kanyang Habag

Maaaring tila ang habag ay katulad ng pag-ibig, ngunit may pagkakaiba. Inaamin na may kaugnayan ang dalawa. Ang habag ay may kaisipan ng isang nakikiramay na panloob na paghihirap kapag namamalayan ang kagipitan ng iba at pagkatapos ay ng pagnanais na tulungan sila. Ang alagad ay hindi maaaring hindi maantig sa mga pangangailangan ng iba. Ang Kanyang habag ay isang napakalaking panloob na pakikiramay sa mga kalungkutan at pangangailangan ng iba. Ang Kanyang habag ay may kaakibat na pagkilos. Napansin Niya ang napakaraming tao na tulad ng “mga tupang walang pastor” (Mateo 9:36). Nahabag ang Kanyang puso sa mga maysakit (Mateo 14:14), sa mga nagugutom (Mateo 15:32), sa mga bulag (Mateo 20:34), sa mga ketongin (Marcos 1:41), at sa mga namatayan (Lucas 7:13). Kumilos Siya upang pagaanin ang kanilang paghihirap sa kahanga-hangang paraan.

Ang ating Diyos ay Diyos ng habag, hindi tulad ng mga diyos ng mga pagano o ng mga alamat. May malapit at personal Siyang malasakit sa mga pangangailangang laganap sa sanlibutang ito. Ang kakila-kilabot na mga tanawin ng paghihirap at sakit ay bunga ng isang tanawing may sakit dahil sa kasalanan at hindi perpektong kalooban Niya na lumikha ng lahat ng bagay na maganda. Bagaman winasak ng kasalanan ang sanlibutan, lubos na nagmamalasakit ang Panginoon. Dapat ding magmalasakit ang alagad at maantig sa pakikiramay sa mga kahinaan ng iba. Kung paanong aktibo ang ating Tagapagligtas sa lupa, gayundin naman patuloy Siyang naglilingkod nang may habag sa Langit bilang ating Dakilang Punong Saserdote (Hebreo 4:15). Ang Panginoong Jesus ay may habag na walang katulad sa sinumang taong nabuhay kailanman.

Ang Kanyang Pananalangin

Dapat madalas makipag-usap ang alagad sa kanyang guro. Kailangan niyang makinig nang mabuti. Kung minsan ay kailangan niyang maghintay ng mga tagubilin. Dapat siyang mag-ulat tungkol sa kanyang mga ministeryo. Dapat magkaroon ng pagrepaso sa kanyang ginagawa. Dapat niyang ipahayag ang pasasalamat sa tulong na ibinigay. Dapat niyang pagbulay-bulayan nang matagal ang Panginoon. Kaya, ang panalangin ang daluyan ng buhay ng alagad.

Ang ating Panginoon ay taong mapanalanginin. “At pagbangon Niya nang madaling-araw, samantalang madilim pa, ay lumabas Siya, at napasa isang dakong ilang, at doo’y nanalangin” (Marcos 1:35). Napansin ng mga alagad ang ugali ng kanilang Panginoon sa panalangin. “At nangyari, na samantalang nananalangin Siya sa isang dako, nang Siya’y matapos, ay sinabi sa Kanya ng isa sa Kanyang mga alagad, ‘Panginoon, turuan Mo kaming manalangin, gaya naman ni Juan na nagturo sa kaniyang mga alagad’” (Lucas 11:1). Dahil Siya ay taong mapanalanginin kaya nakita nila ang kanilang pangangailangan bilang mga alagad na maging mga taong mapanalanginin. Itinuro Niya ang panalangin sa pamamagitan ng halimbawa at hindi lamang sa pamamagitan ng aral. Nanalangin Siya nang magsimula ang Kanyang pampublikong ministeryo (Lucas 3:21).

Nanalangin Siya bago ang mahahalagang pagpapasya (Lucas 6:12-13). Sa matinding paghihirap ng kalooban ay nanalangin Siya, hinahanap ang kalooban ng Diyos (Lucas 22:44).

Ipinanalangin Niya ang Kanyang mga alagad na huwag manghina ang kanilang pananampalataya (Lucas 22:32).

Kahanga-hanga, ipinagpapatuloy Niya ang Kanyang kasalukuyang ministeryo sa Langit, na patuloy na

nananalangin para sa Kanyang mga sarili (Hebreo 7:25). Wala kailanmang alagad na higit na nakilala sa panalangin kaysa sa Panginoong Jesus.

Ang Kanyang Pananampalataya

Ang buhay ng alagad ay buhay ng pananampalataya. “At kung walang pananampalataya ay hindi maaaring kalugdan Siya” (ang Diyos) (Hebreo 11:6). “Ang ganap ay mabubuhay sa pananampalataya” ay pariralang inuulit nang apat na beses sa Salita ng Diyos. Ang wastong layon ng pananampalataya ay ang Panginoon at ang Kanyang Salita. Ang pananampalataya ay pagdepende, isang pagsandig sa Kanya, isang pagtingin sa Kanya, isang pag-asa sa Kanya para sa bawat pangangailangang naaayon sa Salita ng Diyos. Ang pagdependeng iyon ay makikita sa Tunay na Alagad. “Hindi Ako makagagawa ng anoman sa Aking sarili” (Juan 5:30).

Tinuruan Niya ang mga alagad na manalangin, “Ibigay Mo sa amin ngayon ang aming kakanin sa araw-araw” (Mateo 6:11). Sapagkat sa anumang kinakailangan, tumingin Siya sa Diyos Ama. Umasa Siya sa Kanya para sa tinapay upang pakainin ang napakaraming tao (Mateo 14:19), para sa salaping pambayad ng buwis Niya at ni Pedro (Mateo 17:27), para sa isang bisirong asno na sasakyan patungo sa Jerusalem (Mateo 21:2). Hindi kailanman naitala na ipinamalita Niya ang isang personal na pangangailangan, gayunma'y hindi kailanman nagkulang Siya o ang mga alagad. Hindi Siya kailanman nagpakita ng pagkabalisa tungkol sa mga personal na pangangailangan at tinuruan Niya ang Kanyang mga alagad na huwag mabalisa tungkol sa kinabukasan (Mateo 6:25-34). Ang Kanyang mga takdang ministeryo ay ayon sa pagsasaayos ng Diyos, nang walang paunang pakikipag-ugnayan (Juan 4:4-7). Ang Kanyang

kinabukasan ay itinakda ng Diyos, at Siya ay nagpahingang panatag sa planong iyon, na ipinamumuhay ang Kanyang buhay nang isang araw sa bawat pagkakataon.

Konklusyon

Ang Panginoong Jesus ang perpektong halimbawa ng lahat ng hinihiling Niyang maging ang Kanyang mga tagasunod. Ang Kanyang motibasyon ay nakaugat sa pag-ibig sa Kanyang Ama. Ang Kanyang pagsunod ay sumasalamin sa pag-ibig na iyon. Ang Kanyang saloobin bilang lingkod ay isang huwaran ng pamumuno. Ang Kanyang pag-ibig ay pinakamataas, para sa Diyos, para sa iba. Ito ay may tatak ng pagkamagiliw at habag. Nakipagbaka Siya sa espirituwal na pakikidigma sa pamamagitan ng panalangin, ng pananampalataya, ng Salita ng Diyos. Lahat ng Kanyang pagkatao at ginawa ay tinatawag tayong sundin.

Kung minsan ay maginhawa para sa atin na isipin na Siya ay napakataas sa atin kaya ipinagdadahilan natin ang ating sariling kakulangan ng pagsisikap na tularan Siya. Iyan ay isang sukdulan. Ang kabilang panig ay ang makonsensiya dahil sa kasalukuyan ay hindi tayo ang *lahat* ng kung ano Siya sa pagkatao. Hindi rin ito nakatutulong. Gayunman, ang Kanyang buhay ang perpektong pamantayan na hindi dapat ibaba. Hangga't buong-pusong “nagpupumilit” tayo patungo sa pamantayang ito, makatitiyak tayong nalulugod ang Diyos. Magiging perpekto lamang tayo sa Langit. Ngunit kailangan nating “habulin” ngayon ang makadiyos na mga katangian ng pagkatao, gawin ang mga itong layunin na ating pinagsisikapang abutin, sa kapangyarihan ng Espiritu.

Gabay sa Pag-aaral: Jesu-Cristo: Ang Tunay na Alagad

1. Ang buhay ni Jesus ay buhay ng pagsunod sa Ama (Filipos 2:8; Juan 17:4). Ano ang humahadlang sa iyong lubos na pagsunod sa Panginoon at sa Kanyang Salita? Paano mo mapagtatagumpayan ang hadlang na ito?
2. Malinaw na ipinakita ng buhay ng ating Panginoon kung ano ang ibig sabihin ng pagiging alagad. Dapat tayong lumakad gaya ng Kanyang paglakad (1 Juan 2:6). Sa iyong pagbasa sa araling ito, anong isa o dalawang katangian ni Jesu-Cristo, ang Tunay na Alagad, ang humamon sa iyong paraan ng paglilingkod sa Kanya o ng pamumuhay para sa Diyos?
3. Ang kaluwalhatian ng Panginoon, ang Hari ng lahat, ay kumuha ng pinakamababang lugar nang Siya ay pumarito sa lupa (Lucas 22:27; Marcos 10:45). Sa anong paraan mahirap para sa iyo na magkaroon ng panloob na kababaang-loob sa saloobin?
4. Basahin ang 1 Corinto 13, lalo na ang mga talatang 4-7. Paano ito ipinakita ni Jesus sa Kanyang buhay, bilang iyong halimbawa?
5. Ano ang tunay na habag, ayon sa ipinakita sa buhay ni Cristo? Sa anong mga bahagi ng iyong buhay mo nararamdaman ang kakulangan ng habag sa iba?
6. Magbigay ng di-kukulangin sa *tatlong* halimbawa mula sa buhay-panalangin ni Jesus na nagpapakita ng mga bahagi kung saan kailangan mong manalangin nang mas mabisa o mas taimtim. Isaalang-alang ang mga talatang gaya ng Marcos 1:35; Lucas 22:32, 41-44, gayundin ang Juan 17:1-26.

7. Paano naging katangian ng buhay ni Jesus ang pananampalataya? Maglista ng di-kukulangin sa *tatlong* halimbawa ng mga panalangin o pagkilos ng pagdepende sa Diyos Ama.
8. Magbigay ng halimbawa ng di-kukulangin sa *isang* bahagi ng iyong buhay kung saan hilig mong mabalisa sa halip na ipagkatiwala ang isang bagay sa Diyos nang may buong pagtitiwala.

Aralin 3: Jesu-Cristo: Taong may Misyon

“Narito, Ako’y dumating ... upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos” (Hebreo 10:7; Awit 40:7). May misyon si Jesus sa buhay na ito. Bilang pinakadakilang taong may itinakdang kapalaran, lagi Niyang isinasaisip ang layunin ng Kanyang pagdating. Ang Kanyang buhay ay may layuning higit na mataas kaysa malibang lamang sa pagkain, pag-inom, pagbili, pagbibili, pagtatanim at pagtatayo. Iyon ang daan ng mga hinatulan at ng mga mapapahamak (Lucas 17:28-29). Sinabi Niya, “Kinakailangang gawin Ko ang mga gawa Niyaong nagsugo sa Akin, habang araw pa: dumarating ang gabi, na walang taong makagagawa” (Juan 9:4). Ang iba ay nababalisa tungkol sa pang-araw-araw na pangangailangan, ngunit sinabi Niya sa Kanyang mga alagad na hanapin ang Kaharian ng Diyos sa halip na ang mga karaniwang bagay ng buhay (Lucas 12:22-31). Siya ay tapat sa misyong iyon.

Siya ay nagigipit o napipilitan na tapusin ang dakilang gawaing iyon sa krus. “Datapuwa’t may isang bautismo na ibabautismo sa Akin; at gaano ang Aking pagkagipit hanggang sa ito’y maganap!” (Lucas 12:50). Sa kapalarang ito Niya matatag na itinuon ang Kanyang mukha (Lucas 9:51). Palagi Niyang binabanggit ang “Kanyang oras.” Hindi nila makuha ang Kanyang buhay nang mas maaga sapagkat hindi pa dumarating ang Kanyang oras, ngunit nang dumating ito ay alam Niya (Juan 12:23). Sinabi Niya sa pagkakataong ito, “Ano ang Aking sasabihin? ‘Ama, iligtas Mo Ako sa oras na ito’? Ngunit dahil dito kaya Ako dumating sa oras na ito” (Juan 12:27 NASB).

Sa bisperas ng Kanyang kamatayan, sinabi Niya, “Natapos Ko na ang gawang ipinagawa Mo sa Akin” (Juan 17:4). Sa krus ay

sumigaw Siya, “Naganap na” (Juan 19:30). Siya ay taong may misyon, at tinapos Niya ang misyong iyon para sa walang hanggang kaluwalhatian ng Diyos.

Ang Kanyang Layunin: Pagdating na may Misyon

Dalawang libong taon na ang nakaraan, ang Anak ng Diyos ay humakbang mula sa walang hanggan papasok sa panahon upang maging Anak ng Tao, ang Isang isinugo ng Ama upang maging katuparan ng bawat pangako tungkol sa Mesiyas. Ang Kanyang pangalang Jesus (“Si Jehova ay Kaligtasan”) ay naglalahad ng layunin ng Kanyang pagkakatawang-tao. Siya ay tunay na *Immanuel* (“Ang Diyos ay sumasa atin”). “Isang katawan ang inihanda Mo sa Akin,” sabi ng Anak (Hebreo 10:5). Ang katawang iyon ay gagamitin ng Panginoong Jesus sa pagsasakatuparan ng walang hanggang plano ng Diyos. Siya ay dumating—

1. **Upang Isagawa ang Pagtubos.** Ipinakilala ang Panginoon sa Kanyang magiging mga alagad bilang “ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan” (Juan 1:29). “Sapagka’t ang Anak ng Tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawala” (Lucas 19:10). Siya ay dumating “upang ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami” (Marcos 10:45). Tiningnan ng Diyos ang sangkatauhang nagdurusa, namamatay at patungo sa Impiyerno, at isinugo Niya ang Kanyang minamahal na Anak upang iligtas tayo. “Na nagbigay ng Kanyang sarili dahil sa atin, upang tayo’y tubusin sa lahat ng kasamaan” (Tito 2:14).
2. **Upang Alisin ang Kasalanan.** “Dahil dito’y nahayag ang Anak ng Diyos, upang sirain ang mga gawa ng diyablo” (1 Juan 3:8). Ang misyon ng Mesiyas ay “wakasan ang mga

kasalanan” at “dalhin ang walang hanggang katuwiran” (Daniel 9:24). Sa pamamagitan ng kamatayan ay pinawalang-kapangyarihan Niya yaong may kapangyarihan ng kamatayan, samakatuwid baga’y ang diyablo (Hebreo 2:14). Inalis Niya, o pinawalang-bisa, ang kamatayan at dinala sa liwanag ang buhay at ang walang pagkasira sa pamamagitan ng Ebanghelyo (2 Timoteo 1:10). Ang lubos na pagkatalo ng kasalanan, ng kamatayan at ng diyablo ay naganap sa pamamagitan ng ating dakilang Tagapagligtas.

3. **Upang Tuparin ang Kasulatan.** Laging isinasaisip ng ating Panginoon ang banal na katangian ng Salita ng Diyos, at na ito ay dapat mapatunayan. Bawat detalye ng Kanyang buhay ay umayon sa salita ng propesiya. Ang Kanyang pagdakip ng masasamang tao ay itinuring na kailangan sapagkat “kinakailangang matupad ang mga Kasulatan” (Marcos 14:49). Ang kaisipang ito ang nagtulak sa Kanya na sumigaw, “Nauuhaw Ako” (Juan 19:28), habang Siya ay nakabayubay sa krus. Sinabi Niya na labindalawang pulutong ng mga anghel ang nakahandang sumaklolo sa Kanya laban sa mga dumakip sa Kanya. Ngunit ito ay hindi maaari sa Kanya sa moral na pananaw. Sapagkat “paano ngang matutupad ang mga Kasulatan, na ganito ang nararapat mangyari?” (Mateo 26:54).
4. **Upang Itatag ang Kanyang Iglesya.** Habang Siya ay nananahan sa gitna ng mga tao, isinakatuparan ni Jesus ang isa pang bahagi ng Kanyang makalangit na misyon, ang paglalagay ng pundasyon para sa pagtatatag ng Iglesya. Sa kasukdulan ng Kanyang ministeryo ng pagtuturo, nang ipahayag na Siya ang Mesiyas, ang Anak ng Diyos, sinabi ni Jesus, “Sa ibabaw ng Batong ito ay *itatayo* Ko ang Aking

iglesya” (Mateo 16:18). Sa pamamagitan ng pangangaral, pagtuturo at pagsasanay sa Kanyang mga alagad, inihanda sila ng Panginoon upang makasama Niyang gumawa sa pagtatayo ng Kanyang espirituwal na bahay. Ibinigay ng ating Panginoon ang Kanyang buhay para sa Kanyang mga tupa mula sa maraming kulungan, upang sila ay maging “*isang kawan, na may isang pastor*” (Juan 10:14-16).

Ang Kanyang Pananaw: Pag-unawa sa Misyon

Hindi kailanman dinanas ni Jesus ang kahungkagan o kawalan ng pag-asa, isang karaniwang karanasan ng mga walang kahulugan at layunin sa buhay. Ang tunay na kahulugan ay dumarating kasama ng pagkaunawa sa misyon sa buhay, lalo na kaugnay ng Diyos at sa liwanag ng mga katotohanang lampas sa panahon at sa lupa. Si Jesus ay taong may walang hanggan sa Kanyang puso sa pinakatunay na kahulugan (tingnan ang Eclesiastes 3:11, salin sa gilid). Ang Kanyang buhay ay isinabuhay na may walang hanggang pananaw, isang pangitain kung paanong ang mga pangyayari o gawa dito ay magkakaroon ng halaga lampas sa panahon. Alam Niya na ang pagsasakatuparan ng Kanyang misyon ay may pinakamataas na kahalagahan. Ang pagkaunawang ito sa misyon ay isang makapangyarihang puwersang nag-uudyok at may ilang bahagi.

1. **Ang Kanyang mga Priyoridad sa Buhay.** Itinuro at ipinakita ng Panginoong Jesus ang pangunahing lugar ng Kaharian ng Diyos sa buhay ng mananampalataya (Mateo 6:33). Ang Kanyang buhay ay inayos ayon sa kaisipang ito ng “hanapin muna ang Kaharian ng Diyos.” Siya ay laging nasa gawain ng Kanyang Ama (Lucas 2:49). Hindi Siya kailanman nagsalita ng walang kabuluhang salita o kumilos nang pabaya. Ang

Kanyang pagsasaalang-alang sa isang posibleng hakbang ay hindi pinangingibabawan ng sarili Niyang mga nais o ng mahihirap na kahihinatnan. Iniuugnay Niya ang bawat balak na gawin sa pagsulong ng Kanyang misyon. Ang misyong iyon ang nagbigay ng kabuluhan sa anumang Kanyang ginawa. Ang mga bagay na maaaring mabuti o walang pinsala sa kanilang sarili ay hindi pinahintulutang humalili sa pinakamabuti ng Diyos. Anumang makababawas sa pagkamit ng Kanyang layunin ay itinuring na sagabal o pabigat. Bagaman nakibahagi si Jesus sa mga gawain ng pang-araw-araw na buhay, bilang isang kawal ay hindi Niya kailanman hinayaang masilo Siya ng mga ito (2 Timoteo 2:3-4).

2. **Ang Kanyang Pasanin para sa mga Tao.** May mga taong walang pakialam sa kapwa, may mga gumagamit sa kapwa, at may mga nagmamalasakit sa kapwa. Ang Panginoong Jesus ay may pasanin para sa kanila. Sila ay nasa Kanyang puso. Sa katunayan, gaya ng sinabi ng isang tao, ang Kanyang buong buhay at ministeryo ay maaaring buuin sa salitang “iba” (ang kapwa). Dalawang paglalarawan ang nagpapakita sa atin kung paano Niya tiningnan ang napakaraming tao. “At nang makita Niya ang mga karamihan, Siya ay nahabag sa kanila sapagkat sila ay pagod na pagod sa kanilang mga kabagabagan at sa kanilang mahaba at walang patutunguhang paggala, at napasubsob sa lupa sa lubos na panlulupaypay, gaya ng mga tupang walang pastor” (Mateo 9:36 Wuest).

Tinangisan Niya ang mga taong tumanggi sa Kanya sa pagsigaw ng “Oh Jerusalem, Jerusalem ... makailang inibig Kong tipunin ang iyong mga anak, gaya ng pagtitipon ng

inahing manok sa kanyang mga sisiw sa ilalim ng kanyang mga pakpak, at hindi kayo pumayag!” (Mateo 23:37). Hinangad Niya para sa mga tao, ayon sa Awit 23, na sila ay “pahigain sa sariwang pastulan” kung saan Niya tutugunan ang kanilang mga pangangailangan. Nais Niyang patnubayan sila “sa siping ng mga tubig na pahingahan” kung saan Niya maaaring pasiglahin ang kanilang mga kaluluwa. Napakagiliw ng Kanyang puso para sa kapwa!

3. Ang Kanyang Pangitain para sa mga Manggagawa. “Nang magkagayo’y sinabi Niya sa Kanyang mga alagad, Katotohanang marami ang aanihin, datapuwa’t kakaunti ang mga manggagawa. Ipanalangin nga ninyo sa Panginoon ng anihan, na Siya’y magpadala ng mga manggagawa sa Kanyang anihan” (Mateo 9:37-38). Ang Kanyang pasanin ay nagpaalala sa Panginoong Jesus ng Kanyang misyon: ang hanapin at iligtas ang nawala. Nadama Niya ang pagmamadali tungkol sa Kanyang gawain. Ang ani ay hindi dapat pabayaang mabulok sa bukid kundi dapat tipunin. Ang suliranin noon, at ang suliranin ngayon, ay kakaunti ang mga manggagawa, napakakaunti para sa napakalawak na bukid. Inisip ng Panginoon ang mga manggagawang ibinabangon at isinusugo (literal, “itinutulak palabas”) sa anihan. Ang Kanyang mga alagad ay kinuha bilang mga katuwang sa panalangin para sa layuning ito. Pagkatapos ay isinugo Niya ang mga tinawag Niya upang manalangin tungkol sa bagay na ito (Mateo 10).

Ang Kanyang Pagtitiyaga: Pagsasakatuparan ng Misyon

Ang matapang na pagpupursige ay mahalaga sa pagkamit ng anumang may kabuluhan. Itinuro ito ng ating Tagapagligtas kaugnay ng panalangin sa mga talinghaga ng kaibigang

nakikiusap at ng hukom na hindi makatarungan (Lucas 11:5-8; 18:2-7). Ang mga dakila at marangal na misyon ay iniwan dahil sa panghihina ng loob sa harap ng kahirapan. Walang sinumang nagkaroon ng mas mabigat na gawain kaysa sa ating Tagapagligtas. Gayunman ay hindi Siya sumuko. Sinabi ng propeta tungkol sa Kanya, “Siya’y hindi manglulupaypay o manghihina man, hanggang sa Kanyang mailagay ang kahatulan sa lupa” (Isaias 42:4).

1. **Ang Kanyang Pagtatalaga.** Ang Panginoong Jesus ay taong may matibay na paninindigan. May malalim Siyang paniniwala tungkol sa kung ano ang nasa puso ng Diyos Ama. Siya ay lubos na nakatalaga sa pagsasakatuparan ng layuning iyon. Walang anuman, kahit ang krus, ang makahahadlang sa Kanyang walang takot na pasiya na tuparin ang Kanyang misyon. “At Ako’y hindi naging mapanghimagsik, ni tumalikod man. Aking ipinain ang Aking likod sa mga mananakit, at ang Aking mga pisngi sa kanila na nagsisibunot ng balbas; hindi Ko ikinubli ang Aking mukha sa kahihiyan at sa paglura. Sapagka’t tutulungan Ako ng Panginoong Diyos; kaya’t hindi Ako nalito: kaya’t inilagay Ko ang Aking mukha na parang batong pingkian, at Aking talastas na hindi Ako mapapahiya” (Isaias 50:5-7). Ang ating walang kapantay na Pinuno ay humawak sa araro at tumangging lumingon sa likod sa kabila ng halaga.
2. **Ang Kanyang Pagpapagal.** Sa mga araw ng Kanyang laman, isinabuhay ng Panginoong Jesus ang Kanyang mga paninindigan. Ang Kanyang mga saloobin ay nauwi sa gawa. Sa pagtingin sa Kanyang sarili bilang isang manggagawa, isinakatuparan ni Jesus ang Kanyang misyon nang may

matiyagang pagpupursige. “At nililibot ni Jesus ang lahat ng mga bayan at mga nayon, na nagtuturo sa kanilang mga sinagoga, at ipinangangaral ang Ebanghelyo ng Kaharian, at pinagagaling ang sarisaring sakit at ang sarisaring karamdaman” (Mateo 9:35 NASB). O kaya, “maraming nagsisiparoo’t parito, at sila’y wala man lamang panahong makakain” (Marcos 6:31).

Mababasa natin ang nakaaantig na mga salita, “Si Jesus nga, palibhasa’y napagod sa Kanyang paglalakbay” (Juan 4:6). Nadarama rin natin ang ganitong pagod nang matulog si Jesus sa isang bangka sa gitna ng isang malakas na bagyo (Marcos 4:38). Ang Kanyang mga pagpapagal ay madalas na nagpapatuloy hanggang magdamag. Ang sipag at masigasig na paggawa ay malinaw na nakasulat sa buhay Niya na siyang Tunay na Alagad.

3. **Ang Kanyang Hindi Pagkamakasarili.** Tumanggi si Jesus na ituo ang Kanyang isip sa sarili Niyang kapakanan kundi sa kapakanan ng Diyos at ng Kanyang Kaharian. Inalala rin Niya ang kapakanan ng iba sa halip na ang sa Kanya. Ang saloobin ni Cristo ay inilalagay sa harap natin sa Filipos 2:5-8 bilang ating halimbawa. Ang Kanyang paghuhubad ng sarili ang nagdala sa Kanya mula sa Langit patungo sa lupa upang mamatay ng kamatayan ng isang kriminal para sa iba. Ang Kanyang hindi pagpansin sa sarili Niyang kapakanan ay makikita sa buong apat na Ebanghelyo. Sinabi ni Jesus, “Ang mga sora ay may mga lungga, at ang mga ibon sa langit ay may mga pugad; datapuwa’t ang Anak ng Tao ay walang mapagpatungan ng Kanyang ulo” (Lucas 9:58). Dahil ang dagsa ng napakaraming tao ay kung minsan humahadlang sa Panginoon at sa Kanyang mga alagad na

makakain, sinabi ng Kanyang mga kamag-anak sa lupa, “Siya’y sira ang bait,” na nag-aalinlangan pa kung Siya ay nasa tamang pag-iisip (Marcos 3:20-21).

Ngunit ang Kanyang pagkain ay ang gawin ang kalooban Niyaong nagsugo sa Kanya (Juan 4:34). Iniwan Niya ang lahat, gaya ng itinuro Niya sa Kanyang mga alagad na gawin. Ang Panginoong Jesus, tulad ng karamihan sa mga tao, noon at ngayon, ay isang taong mahirap. Siya ay naging dukha sa pamamagitan lamang ng pagparito sa isang lugar na tulad nito (2 Corinto 8:9). Ang mga kawal sa paanan ng krus ay nagsapalaran para sa *lahat ng Kanyang pag-aari—ang damit na Kanyang suot*.

Konklusyon

Itinatala ng Bagong Tipan “ang lahat ng mga bagay na *pinasimulang* gawin at ituro ni Jesus” (Mga Gawa 1:1). Ang Panginoong Jesus ngayon ay *nagpapatuloy* sa pagsasakatuparan ng Kanyang misyon sa pamamagitan ng Kanyang bayan. Nang matapos ang misyong ibinigay ng Kanyang Ama, inaatasan Niya ang Kanyang mga alagad, “Kung paanong Ako’y sinugo ng Ama, gayon din naman sinusugo Ko kayo.”

Ang nabuhay na mag-uling Cristo ay nag-uutos sa atin, “Dahil dito magsiyaon nga kayo, at gawin ninyong mga alagad ang lahat ng mga bansa, na sila’y inyong bautismuhan sa pangalan ng Ama at ng Anak at ng Espiritu Santo: na turuan sila na ganapin ang lahat ng mga bagay na sa inyo’y Aking iniutos: at narito, Ako’y sumasa inyo palagi, hanggang sa katapusan ng sanlibutan” (Mateo 28:19-20). Patuloy Siyang gumagawa sa pamamagitan ng bayan ng Diyos. Sa gayon tayo ay nagiging

“mga kamanggagawa ng Diyos” habang itinatayo Niya ang Kanyang espirituwal na bahay (1 Corinto 3:9; 1 Pedro 2:5).

Gabay sa Pag-aaral: Jesu-Cristo: Taong may Misyon

1. Ayon sa mga sumusunod na talata, ano ang misyon ni Jesus sa lupa?

Mateo 16:18

Marcos 14:49

Lucas 19:10

2 Timoteo 1:10

Ano ang kahulugan para sa iyo ng pagkakaroon ng pangitain tungkol sa Panginoon at sa Kanyang mga layunin para sa iyong buhay? Sa *pangitain*, ang ibig naming sabihin ay ang iyong pagkaunawa sa layunin ng Diyos para sa iyong buhay at paglilingkod sa mga darating na araw, sa liwanag ng walang hanggan. Ibig din naming sabihin ang isang matinding pagnanais na makita ang higit pa sa kasalukuyang kalagayan at alalahanin.

3. Ano ang itinuturo sa iyo ng Mateo 6:33 tungkol sa mga prioridad kaugnay ng paraan ng iyong pamumuhay ngayon? Ihambing ito sa paraan ng pamumuhay na *nararapat* sa iyo bilang isang tagasunod ni Jesus.
4. Ano ang matututuhan natin sa Lucas 11:5-8? Paano ito makatutulong sa ating mga layunin at makaaapekto sa ating pagkilos bilang mga alagad ni Cristo?
5. Paano nagbago ang pagkaunawa mo sa iyong misyon sa buhay bilang resulta ng araling ito, kung ito ay nagbago?

Anong mga pagbabago ang balak mong gawin sa iyong buhay bilang resulta ng araling ito?

Aralin 4: Mga Priyoridad sa Pagkaalagad

Hindi maaaring hindi mapansin ng tagasunod ng Panginoong Jesus kung paanong ang Kanyang pagkaunawa sa misyon ay tuwirang humantong sa isang buhay na puno ng dakilang mga nagawa. Malinaw Niyang naunawaan ang kahulugan ng tinatawag na *mga priyoridad*. Ang ibig sabihin nito ay ang pagbibigay ng higit na pansin sa kung ano ang *pinakamahalaga* sa gitna ng maraming hinihingi sa atin. Inuuna Niya ang mga dapat unahin bawat araw, at alam Niya kung ano ang mga iyon mula sa pananaw ng Diyos. Alam Niya na ang buhay ay isang pagkakataong minsan lamang dumarating, at hindi na Niya mauulit ang takbo nito sa ibang araw. Ang mga Kasulatang tumatalakay sa haba ng buhay ay nagbibigay-diin sa kaiklian nito. Ang Panginoon ay hindi mapagpaliban, sapagkat ang panahon ay hindi dapat sayangin ni ang mga pagkakataon ay mawala sa paggawa ng mga bagay na hindi gaanong mahalaga. Sinabi ng sumulat ng Ecclesiastes na may “takdang panahon sa bawat bagay” (Ecclesiastes 3:1-8) ngunit walang sapat na panahon upang gawin ang bawat bagay na *maaaring* gawin na maibigan natin. Ang taong marunong ay nagpapasiya ng kanyang mga priyoridad sa buhay at namumuhay ayon sa mga ito. Ang mangmang ay hindi. Ang taong masipag ay itinutuon ang kanyang lakas sa pagtupad ng mga priyoridad, ngunit ang tamad ay hindi. Ang alagad ay dapat maging tulad ng kanyang Guro bilang isang taong namumuhay ayon sa matatalinong priyoridad, maging sa mga personal na pasiya o sa paggamit ng kanyang panahon.

Pag-una sa Diyos

“Ibigin mo ang Panginoon mong Diyos ng buong puso mo, at ng buong kaluluwa mo, at ng buong pag-iisip mo. Ito ang *una* at dakilang utos” (Mateo 22:37-38). Idinagdag ng Marcos 12:30, “at ng buong lakas mo.” Ang pahayag na ito na nagbubuod ng mga tungkulin ng tao ay nagsasabi kung ano ang una. Ang utos na ibigin ang ating kapwa gaya ng ating sarili ay ibinilang na ikalawa. Pareho silang tungkulin. Ang una ay dapat mauna sa ikalawa. Iyan ay isang priyoridad. “Huwag kang magkakaroon ng ibang mga diyos sa harap Ko” (Exodo 20:3).

Anuman ang pinipintuho ng mga tao, totoo man o guni-guni lamang, ay hindi dapat mauna sa iisang tunay na Diyos. Siya ang dapat mauna. Iyan ay isang priyoridad. Maging tungkol sa Diyos sa Lumang Tipan o sa Panginoong Jesu-Cristo sa Bagong Tipan, Siya ay tinatawag na *Una* at Huli (Isaias 41:4; 44:6; 48:12; Apocalipsis 1:11,17; 2:8; 22:13). Siya ang *Pasimula* at ang *Wakas* (Apocalipsis 22:13). Taglay Niya ang titulo ng pagkauna, “panganay” (Roma 8:29; Awit 89:27), sapagkat sa *lahat ng mga bagay* ay dapat Siyang magkaroon ng “kadakilaan” (Colosas 1:18).

Siya ang Una sa panahon at ang Una sa walang hanggan. Dapat nating hanapin muna ang Kanyang kaharian at ang mga kapakanan nito (Mateo 6:33). Ang mga handog na ibinibigay sa Kanya ay dapat “ang mga unang bunga” (Exodo 13:2). Gaya ng sinabi ni Ruskin, “Ang nag-aalok sa Diyos ng ikalawang puwesto ay hindi nag-aalok sa Kanya ng anumang puwesto.”

Sa halip, naiinsulto natin ang Kataas-taasang Diyos kapag hindi Siya binibigyan ng unang puwesto sa ating buhay.

Paglinang sa mga Priyoridad ng Diyos

Ang kaisipang “Diyos muna” ay mahirap isagawa kung hindi nauunawaan ang pananaw ng Diyos. Ano ang mga priyoridad ng Diyos? Ang mga sumusunod na pangkalahatang konsiderasyon ay mga simulaing dapat gumabay sa ating pag-iisip kapag tinitimbang natin ang mga pananagutan at gumagawa ng mga pasiya, sapagkat nakaugat ang mga ito sa pagkatao ng Diyos.

1. **Ang Pagkauna ng Walang Hanggan kaysa sa**

Pansamantala. Ang Diyos ay walang hanggang Persona. Nabubuhay Siya nang lampas sa anumang hangganan ng panahon. Tayo naman ay higit na nakatuon sa pansamantala (sa panahon) sa ating pag-iisip. Ang mga sumusunod na bagay ay may halaga lamang sa panahon: makalupang katanyagan at karangalan, pamumuhunan sa ari-arian, mga kaginhawahan, mga paglalakbay para mamasyal, mga kalayawan sa lupa, kapana-panabik o romantikong mga damdamin. Ang mga sumusunod ay may walang hanggang halaga: ang Salita ng Diyos (Isaias 40:8; 1 Pedro 1:23,25), ang paggawa ng kalooban ng Diyos (1 Juan 2:17), ang kaligtasan ng mga kaluluwa at ang paggawa sa Kaharian ng Diyos. Dapat matutuhan ng alagad ang higit na halaga ng permanente kaysa sa pansamantala.

“Samantalang *hindi* namin tinitingnan ang mga bagay na nakikita, kundi ang mga bagay na hindi nakikita: sapagka’t ang mga bagay na nakikita ay pansamantala lamang; datapuwa’t ang mga bagay na hindi nakikita ay walang hanggan” (2 Corinto 4:18). Ang tubo ng puhunang tumatagal magpakailanman ay higit na mainam kaysa sa tumatagal lamang ng isang saglit ng panahon. Kung mahalaga ang

pangmatagalang kalidad, dapat nating ipuhunan ang ating buhay para sa walang hanggang pakinabang.

2. **Ang Pagkauna ng Espirituwal kaysa sa Pisikal.** “Ang Diyos ay Espiritu” (Juan 4:24). Mas madalas nating inaalagaan ang katawan kaysa sa kaluluwa. Sinabi ni Jesus sa babae sa balon, “Ang bawa’t umiinom ng tubig na ito ay muling mauuhaw: datapuwa’t ang sinumang uminom ng tubig na sa kanya’y Aking ibibigay ay hindi mauuhaw kailanman; kundi ang tubig na sa kanya’y Aking ibibigay ay magiging isang balon ng tubig sa kanya na bubukal sa buhay na walang hanggan” (Juan 4:13-14). Ang espirituwal na tubig ay higit na mahalaga at nananatili kaysa sa pisikal na tubig.

Ang pagtatayo sa buhay na ito ng isang bahay ng mga gawang maka-Diyos ay higit na mabuti kaysa sa pag-iipon ng makalupang ari-arian (1 Corinto 3:11-15). “Ang langit at ang lupa ay lilipas, datapuwa’t ang Aking mga salita ay hindi lilipas” (Mateo 24:35). Ang Kanyang mga salita ay espiritu at buhay (Juan 6:63), hindi tulad ng pinakamabuting mga salita ng tao. Mapapansin sa mga paghahambing na ito na ang likas na katangian ng mga espirituwal na bagay ang nagpapahigit sa mga ito kaysa sa mga bagay ng sanlibutang ito. Maliwanag na dapat nating ipuhunan ang ating buhay sa mga espirituwal na priyoridad hangga’t maaari.

3. **Ang Pagkauna ng mga Tao kaysa sa mga Bagay.**

Nagkuwento ang Panginoon tungkol sa isang mayamang tao na nabuhay lamang upang mag-iipon ng mga ari-arian. Tinawag Niya ang taong iyon na mangmang (Lucas 12:16-21). Ang mga bagay ay nabubulok, nasisira at napupuksa. Ang lahat ng bahagi ng ating kasalukuyang materyal na sanlibutan ay lilipas. Sa kabaligtaran, ang tao ay nilikhang

may kaluluwang walang kamatayan. Hindi siya kailanman titigil sa pag-iral. Kaya nga nagtanong si Jesus, “Sapagka’t ano ang pakikinabangin ng tao, kung makamtan niya ang buong sanlibutan, at mawalan siya ng kanyang kaluluwa? Sapagka’t ano ang ibibigay ng tao na katumbas ng kanyang kaluluwa?” (Marcos 8:36-37).

Ang kaluluwa ng tao ay napakahalaga kaya ibinigay ni Jesus ang Kanyang buhay upang iligtas ito. Hindi Niya ito ginawa para sa mga bagay. Sinabi Niya sa atin na ang kabaitan sa iba (isang sarong malamig na tubig) at ang pagtulong natin sa mga bilanggo, sa mga nagugutom, sa mga nauuhaw, sa mga hubad, sa mga maysakit at sa mga dayuhan alang-alang sa Kanya ay hindi mawawalan ng gantimpala (Mateo 25:35-40). Ang Panginoon mismo ay nagpakita ng malaking malasakit sa mga tao ngunit napakaliit na pagpapahalaga sa mga bagay. Hangga’t maaari, dapat muna tayong mamuhunan sa mga tao! Inibig ng Panginoon ang mga tao at ginamit ang mga bagay. Ganoon din ang dapat gawin ng Kanyang mga alagad, hindi ang kabaligtaran.

Pagtupad sa Ating mga Pananagutan

Hindi tayo iniwan ng Kasulatan sa pananaw na dapat gugulin ng tao ang lahat ng kanyang panahon sa pagbubulay lamang tungkol sa Diyos. Mula pa sa pinakaunang mga araw ng Paglalang, ang tao ay mayroon nang mga pananagutan (Genesis 2:15). Mayroon din siyang mga pribilehiyo at mga pagpapala. Sa kasamaang palad, ginamit niya ang kanyang mga pribilehiyo ng pag-aasawa, pagkain at pag-inom, pagbili at pagbibili, pagtatanim at pagtatayo, upang alisin ang Diyos sa lugar ng pagkauna (Lucas 17:27-32; Mateo 24:38, 39). Dumating

ang paghatol sa tao nang wala na siyang panahon para sa Diyos.

Paano natin maaayos ang ating mga araw sa wastong timbang? Ang mga sumusunod na larangan ng pananagutan ay itinakda, ayon sa pagkakasunod-sunod ng priyoridad, ng Salita ng Diyos:

1. **Pananagutan sa Diyos.** Sa pangkalahatang kahulugan, ang Panginoon ay dapat maging bahagi ng bawat larangan ng ating buhay. Ngunit dito ay isinasaalang-alang natin ang malapit na kaugnay ng ating pakikipag-isa sa Kanya. Sumigaw ang Mang-aawit, “Ang Iyong mukha, Panginoon, ay aking hahanapin” (Awit 27:8b). Sinabi niya, “Ang aking puso at ang aking laman ay sumisigaw sa buhay na Diyos” (Awit 84:2). Ang mga alagad ay naglaan ng panahon na kasama ang Panginoong Jesus nang sarilinan, gaya ng paglalaan Niya ng panahon upang mapag-isang kasama ang Ama (Marcos 1:35). Madalas tayong nababalisa at naliligalig sa maraming bagay na hindi mahalaga, “ngunit iilan lamang ang bagay na kinakailangan” (Lucas 10:41, 42). Sa katunayan, iisang bagay lamang ang talagang pinakamahalaga. Ito ay ang pagbibigay ng priyoridad sa pag-upo sa paanan ni Jesus kahit na ang isa ay abalang alagad.
2. **Pananagutan sa Bayan ng Diyos.** “Kaya nga, samantalang tayo’y may panahon, ay magsigawa tayo ng mabuti sa lahat, lalung-lalo na sa mga kasambahay sa pananampalataya” (Galacia 6:10). Ang Iglesia ni Cristo ay ating espirituwal na pamilya. Ang mga mananampalataya ay ating mga kapatid at ganito ang dapat madama ng anak ng Diyos. Ang mga espirituwal na kaloob ay ibinibigay sa atin upang mapatibay natin ang ibang mga mananampalataya sa paggawa ng

gawain ng ministryo (Efeso 4:12). Ang layunin ni Pablo ay makitang sakdal, o ganap sa gulang, ang bawat mananampalataya kay Cristo (Colosas 1:28). Tinanong ng Panginoon si Pedro kung iniibig siya nito. Nang sabihin ni Pedro na oo, tatlong ulit siyang sinabihan ng Panginoon na pakanin at alagaan ang “Aking mga tupa” (Juan 21:15-17). Sinabihan tayo na huwag pabayaang “ang ating sama-samang pagkakatiyon” (Hebreo 10:25). Sa halip ay dapat tayong maglingkod sa ibang mga mananampalataya sa katawan bilang mga aktibong kaanib na gumaganap ng tungkulin.

3. **Pananagutan sa mga Wala kay Cristo.** Kapag milyun-milyon ang napapahamak sa ating paligid araw-araw nang wala si Cristo, hindi maaaring magwalang-bahala ang alagad. Sa pasimula ng kanilang ministryo, ang mga alagad ay tinawag ni Jesus upang maging “mga mamamalakaya ng mga tao” (Marcos 1:17; Mateo 4:19). Ang Kanyang “Dakilang Utos” sa kanila ay humayo at ipangaral ang Ebanghelyo sa bawat kinapal. Bago ang Kanyang pag-akyat sa Langit, tinawag sila ni Jesus upang maging “mga saksi Ko” (Mga Gawa 1:8). Dapat nating balaan ang mga hindi ligtas tungkol sa kanilang panganib (Ezekiel 3:18-19; 33:8-11). Kung gayon, ang gawain ng bawat alagad ay patuloy na magpatotoo sa mga naliligaw, sa halip na iasa ito sa gawain ng iilang mananampalataya.
4. **Mga Pananagutan ng Karaniwang Pamumuhay.** May ilang gawaing karaniwan at nakaugalian ng lahat ng tao at kumukuha ng panahon. Ang matalinong paghawak sa mga pananagutang ito ay mag-iingat sa atin upang hindi tayo

malamon ng mga ito hanggang sa mapabayaan ang mga prioridad na nabanggit na. Ang mga halimbawa ay:

- a. Mga asawa, mga anak, pamilya. Ang mga pinakamalapit sa atin sa makalupang ugnayan ay dapat magtamasa ng napakataas na prioridad. Ang pagpapabaya sa ating mga tungkulin sa pamilya ay “pagkilos na masahol pa sa hindi mananampalataya” (1 Timoteo 5:8). Kailangan sa pamilya ang paglalaan ng de-kalidad na panahon at ang mapagsakripisyong pag-ibig na tulad ng kay Cristo (Efeso 5:25; Tito 2:4). Gayunman, maliwanag na si Cristo at ang Kanyang espirituwal na pamilya, ang Iglesya, ay nauuna kahit sa pinakamalapit na ugnayan ng pamilya. Paano pa natin maipaliliwanag ang Lucas 14:26 at Lucas 8:19-21? Ang ilang tumatanggi sa wastong aral na ito ay nagtatangkang gamitin ang Genesis 2. Sinasabi nila na ang pamilya ay umiral na bago ang iglesya kaya ito ang dapat mauna. Gayunman, ang Iglesya ay nasa isip na ng Diyos mula pa sa walang hanggan (Efeso 1:4; 3:10-11).

Bukod dito, ang pagkaunawa ni Pablo sa sukdulang kahulugan ng Genesis 2 ay naghahayag ng walang hanggang ugnayan ni Cristo at ng Kanyang iglesya (Efeso 5:31-32). Dahil sa pansamantalang katangian ng sanlibutan at sa umiikling pagkakataon upang maglingkod sa Panginoon, pinapayuhan ni Pablo ang mga “may asawa na maging gaya ng mga wala” (1 Corinto 7:29). Malinaw na itinuturo nito ang pagkaunawa sa mas matataas na prioridad. Tandaan na kapag natapos na ang takbo ng kasaysayan, ang mga pansamantalang ugnayan ay mawawala na. Gayunman, ang Kasintahang Babae ni Cristo, ang pamilya ng Diyos, ay mananatili at luluwalhatiin.

- b. Pagganap sa trabaho. Ang karera o mga gawain sa trabaho ay mas madalas na pumipilay sa paglilingkod kay Cristo kaysa sa mga hinihingi ng pamilya. Ang mananampalataya ay dapat laging maging manggagawang may pakinabang (Colosas 3:22-24), na nalalamang ang lahat ng pagpapagal ay dapat “gaya ng sa Panginoon.” Dapat din siyang maging tapat at makatarungan (Lucas 3:12-14). Gayunman, ang pagbubuhos ng panahon sa trabaho nang higit sa kinakailangan, at sa gayon ay pinababayaan ang mga bagay ng Panginoon, ay isang pagkakasala laban sa Kanya. Kailangang pangunahin nating pagmalasakitan ang gawain ng ating Ama (Lucas 2:49), at hindi maging alipin ng mga tao at ng trabaho (1 Corinto 9:23).
- c. Mga karaniwang gawain. Ang mga ito ay maaaring umubos ng labis na bahagi ng ating panahon. Ang pakikinig sa Panginoon ay higit na mahalaga kaysa sa paggawa ng mga gawaing-bahay (Lucas 10:39-41), bagaman ang huli ay dapat ding gawin. Kahit ang mga pangangailangan ay hindi dapat maging dahilan ng pagkabalisa (Mateo 6:31). Maraming mananampalataya ang nabibigatan sa mga karaniwang gawain kaya naiiwan sila sa mga bagay ng Diyos.
- d. Pahinga at libangan. Para sa mga walang pagod na gumagawa sa *Kanyang* paglilingkod, itinaguyod ng ating Panginoon ang pamamahinga paminsan-minsan (Marcos 6:31). Lumaki Siya sa pangangatawan at sa pakikitungo sa kapwa (Lucas 2:52). Gayunman, hindi natin mahihinuha mula sa pagmamasid sa *Kanyang* buhay sa mga Ebanghelyo na gumugol Siya ng maraming panahon sa pagpapahingahinga o sa paglalaro ng pang-araw-araw na isports. Nakatutulong ang pagpapanatili ng mabuting kalusugan.

Ang pamamahinga ay maaaring magpahusay sa ating kakayahang maglingkod sa Kanya. Gayunman, ang libangan ay dapat panatilihin sa loob ng hangganan.

Paggawa ng Tamang mga Pasiya

Ang matatayog na simulain tungkol sa mga priyoridad ay dapat isalin sa pang-araw-araw na pagkilos. Kailangang gumawa ng mga pasiya sa pagtukoy at pagkatapos ay sa pagsasagawa ng mga maka-Diyos na priyoridad sa araw-araw na pamumuhay.

1. **Paggamit ng Panahon.** Maraming pasiya ang nakasalalay sa pagkakaroon ng panahon. Wala tayong panahon para sa lahat ng bagay na maaaring gawin o na nais ng iba na gawin natin. Bawat araw ay mayroon tayong panahon para sa lahat ng dapat nating gawin at na kaya nating gawin. Ito ay magiging totoo lamang sa pamamagitan ng madalanging at maingat na “pagsasamantala sa panahon” (pagtubos sa mga pagkakataon). Maaaring makatulong ang mga hakbang na ito.
 - a. Suriin ang kasalukuyan mong paggamit ng panahon sa pamamagitan ng pagtatala ng isang karaniwang linggo.
 - b. Alisin ang mga bagay na mababa ang priyoridad at pag-isipan kung paano maililigtas ang mga piraso ng panahon.
 - c. Pag-isipan kung paano gagawin ang dalawang bagay nang sabay na hindi nagsasalungatan (pagkain/pagbabasa, pagsakay/pakikinig, pag-eehersisyo/pakikisama, paghuhugas ng pinggan/pagsasaulo).
 - d. Mag-ingat sa mga pangako. Kung mangangako ka, tuparin mo, ngunit gawin ito batay sa priyoridad. Matutong magsabi ng “Hindi.”

2. **Mga Pangunahing Larangan ng Pagpapasiya.** Ang ating mga priyoridad ay karaniwang sinusubok sa isa sa tatlong larangang tatalakayin sa ibaba. Ang maling mga priyoridad sa mga larangang ito ay makapipinsala o makasisira sa pagiging mabisa ng alagad para sa Diyos.
- a. Mga pasiya tungkol sa trabaho o pag-aaral. Ang mga ito ay dapat gawin batay sa mga priyoridad ng Diyos, hindi batay sa kalamangan sa karera. Paano pangunahing isinasaalang-alang ang gawain ng Panginoong Jesu-Cristo sa pasiyang ito?
 - b. Paglipat ng tirahan. Ang paglipat ay dapat gawin sa ganito ring batayan, maging ito man ay paglipat sa loob ng parehong pamayanan o paglipat sa malayong lungsod o lalawigan. Hindi sabik si Jonas na pumunta sa Nineveh, ngunit doon siya nais ng Diyos. Ang pasaning mula sa Diyos ay higit na mahalaga kaysa sa personal na kagustuhan tungkol sa klima, sa pagiging malapit sa pamilya at mga kaibigan, at iba pa. Dapat isaalang-alang ang mga layunin ng ministryo at ang personal na paglago.
 - c. Mga ugnayan. Ang mga ito ay dapat suriin sa liwanag ng mga kapakanan ni Cristo, hindi batay sa personal na kagustuhan. Maaaring mas gusto ni Pablo ang pakikisama sa mga Judio kaysa sa mga Gentil, ngunit siya ay tinawag upang maging apostol sa mga huli, hindi sa mga una. Lalo na ang mga romantikong interes ay dapat suriin nang ganito ng taong walang asawa. Ang pagpapatuloy sa tahanan sa Bagong Tipan ay malinaw na salungat sa karaniwang pagpili ayon sa sariling kagustuhan (Lucas 14:12-13).

3. **Pagsusuri sa mga Pasiya.** Kapag pinag-iisipan ang mahahalagang bagay, dapat nating itanong ang maaaring kahinatnan ng isang pasiya. Ipagpapatuloy ko ba ito hanggang matapos? Gaano kalalim ang aking pagkakasangkot? Paano ito aangkop sa aking panghabambuhay na pagtatalaga sa Panginoon at sa ministeryo? Ang halaga ng pagkaalagad ay malinaw na nahahayag kapag gumagawa ng mga pasiya. Ang ating mga priyoridad ay nakikita sa mga gawa, hindi sa matatayog na salitang binibigkas sa mga talakayan at usapan.

Konklusyon

Ang sumusunod na talaan ng pagsusuri, mula sa Aralin 3 ng *Basic Christian Training* (Pangunahing Pagsasanay sa Buhay Cristiano) tungkol sa “Ang Pagka-Panginoon ni Cristo,” ay nararapat balikan dito:

Nagsisimula ba ang bawat araw sa isang panibagong *pagtatalaga ng aking katawan kay Jesus*? Nasa ikalawang puwesto ba ang bawat ibang *interes* kaysa sa Kanyang mga kapakanan? Siya ba ang unang isinasaalang-alang sa bawat *pasiya*? Umaayon ba ang bawat *pangako* sa aking pagtatalaga sa Kanya? Sinasang-ayunan ba Niya ang bawat *ugnayan*? Pinahihintulutan ba ng bawat *gawain* na Siya ay naroroon? Sumasailalim ba sa Kanyang paghahari ang bawat *larangan ng buhay*?

Kapag natapos na natin ang takbo ng buhay, karamihan sa mga mananampalataya ay magnanais na sana ay naiba ang kanilang pamumuhay, ayon sa mas mataas na pamantayan ng pananagutan. Kapag isinaalang-alang ang ipinuhunan ng Diyos sa atin at sinuri ang ibinalik natin sa Kanya (Mateo 25:15-30;

Lucas 19:12-27; 16:9-13) sa Hukuman ni Cristo (2 Corinto 5:10), maaaring magkaroon tayo ng dahilan upang manghinayang na ang ating mga priyoridad sa lupa ay hindi maayos. Ngayon na ang panahon upang ituwid ang mga ito at mamuhay nang naaayon. Sa gayon ay mamumuhay tayo bilang mga lalaki o babaeng marunong at hindi bilang mga mangmang.

Gabay sa Pag-aaral: Mga Priyoridad sa Pagkaalagad

Una, basahin nang maingat ang Mateo 6:19-34 at sagutin ang mga sumusunod na tanong.

1. Ang ating mga priyoridad ay ang mga bagay na inuuna natin sa ating buhay. Ano ang madalas na nauuna sa paningin ng sanlibutan (tt. 19, 25)?
2. Paano mo bibigyang-kahulugan ang “Mga Kayamanan sa Langit”? Paghambingin ang mga kalamangan at mga kawalan ng mga kayamanan sa langit laban sa mga kayamanan sa lupa.

MGA KAYAMANAN SA LUPA

Mga Kalamangan

Mga Kawalan

MGA KAYAMANAN SA LANGIT

Mga Kalamangan

Mga Kawalan

3. Ano ang kaugnayan ng mga talatang 19 at 20?
4. Mula sa talatang 24, ano ang pangunahing usapin sa pagtukoy ng tamang mga priyoridad?

Sa anong mga paraan humahantong ang maling mga prioridad sa pagbaba ng pagiging mabisa para kay Cristo (2 Timoteo 2:4)?

5. Anong kaaliwan at mga pangako ang ibinibigay ni Cristo sa mga pumipili ng mga prioridad ng Diyos (t. 33)?

Ano ang sinasabi ni Cristo tungkol sa mga taong inuuna ang materyal na pangangailangan (tt. 27-30)?

Ano ang sinasabi sa atin ng pagbibigay-diin ni Cristo sa mga larangan ng pagkain, pananamit at tirahan tungkol sa posibilidad ng mga suliranin sa prioridad sa mga larangang ito?

6. Paano mo isasabuhay ang Mateo 6:31-34 sa iyong mga pananagutan sa pang-araw-araw na buhay; sa iyong mga pananagutan sa paggawa ng malalaking pasiya para sa direksyon ng iyong buhay?

7. Kaugnay ng “kayamanan sa Langit,” basahin ang Mateo 25:15-30; Lucas 19:12-27 at 2 Corinto 5:10. Gumawa ng isang personal na pagsasabuhay sa iyong buhay mula sa *alinman* sa mga talatang ito. Ano ang kahulugan para sa iyo ng “kayamanan sa Langit”?

Aralin 5: Ang Alagad bilang Alipin ni Cristo

“Hindi бага ninyo nalalaman na kapag inihahandog ninyo ang inyong sarili sa kaninuman bilang mga alipin upang sumunod, kayo ay mga alipin ng inyong sinusunod, maging ng kasalanan na humahantong sa kamatayan, o ng pagsunod na humahantong sa katuwiran?” (Roma 6:16 NASB). Malinaw na tinatawag ang mananampalataya na “alipin ni Cristo” (1 Corinto 7:22). Noon ay “mga alipin ng kasalanan” tayo (Roma 6:6). Ngayon ay mga alipin na tayo ng Diyos. Bihira ang hindi mananampalataya na tumitingin sa kanyang sarili bilang alipin ng kasalanan. Halos kasimbihira rin ito ng mananampalatayang tumitingin sa kanyang sarili bilang alipin ng Panginoong Jesus. Gayunman, ito ang likas na bunga ng doktrina na si Jesus ay Panginoon at Panginoong May-ari ng bawat tunay na mananampalataya.

Ang salitang alipin ay masakit sa pandinig ng karamihan sa atin. Ang pagkaalipin ay may kasamang ideya ng kawalang-katarungan, isang sapilitang pagsunod na humahamak sa ating pagkatao bilang mga nilalang na ginawa ayon sa larawan ng Diyos. Tila hindi katanggap-tanggap ang maging alipin. Tila wala na ito sa lugar dahil ang sinaunang kaugalian ng pang-aalipin ay halos naalis na sa sanlibutan. Gayunman, maaari nating tingnan ang salitang ito sa ibang pananaw. Ang tao ay nilikha ng Diyos at namumuhay sa isang saradong sistema sa ilalim ng kanyang Manlilikha. Hindi siya makatatakas. Maging ang mga paganong relihiyon ay madalas kumilala na ang lahat ng tao ay mga bihag ng makapangyarihang Diyos. Ang ating karapatang pumili ay yaon lamang na minarapat na ipahintulot

ng moral na Tagapamahala ng sansinukob. Ang tao ay may sariling pamamahala lamang hanggang sa ipinahihintulot ng Diyos.

Ang pagiging alipin ng Diyos ay nangangahulugan ng walang pasubaling pagpapasakop sa Kanya. Ito ay ang pagyukod sa harap ng Kanyang kamahalan, ang makapangyarihan sa lahat na Manlilikha at Tagapag-ingat na lubos na nakahihigit sa atin sa lahat ng paraan. Maunawaan man natin o hindi ang bawat kahulugan ng tungkuling ito, hindi natin masasabing tayo ay mga sakop ng Hari kung ayaw nating maghari Siya sa atin (Lucas 19:27). Hindi nakahihiya sa sinuman ang maging kusang-loob na alipin ng Isang umibig sa atin at nagbigay ng Kanyang sarili para sa atin, na nagbayad ng halaga ng Kanyang buhay (Galacia 2:20).

Ang Kahulugan ng Alipin

May dalawang salita ang Biblia para sa naglilingkod sa Diyos. Ang una ay *diakonos*, na nangangahulugang karaniwang lingkod o tagapaglingkod. Ang mga ito ay karaniwang inuupahan at may tiyak na mga karapatan. Ginagamit ang salitang ito sa Kasulatan kapwa sa karaniwang kahulugan at para rin sa mga naglilingkod sa Panginoon. Isinasalin ang salitang ito na mga ministro, gaya ng “ministro ng Ebanghelyo,” at ginagamit para sa katungkulan ng mga diakono (1 Timoteo 3:8; Filipos 1:1). Ngunit may isa pang salita sa Kasulatan para sa naglilingkod—*doulos*, na nangangahulugang aliping nakatali o alipin. Ang mga alipin ay maaaring binili sa subasta o kaya'y nabihag at inalipin. Sila ay *walang karapatan* at hindi tumatanggap ng sahod. Ginagamit ang salitang ito para sa mga mananampalataya, para sa mga apostol, at maging para sa

Panginoong Jesus Mismo. Ipinahihiwatig nito ang lubos na pagpapasakop sa kalooban ng Diyos.

Ang mga mananampalataya ay mga alipin ng Diyos. Tayo ay “binili sa isang halaga” kaya’t hindi na natin pag-aari ang ating sarili (1 Corinto 6:20; 7:23). Ang halagang ibinayad ay ang Kanyang mahalagang dugo (1 Pedro 1:18-19). Ang mga mananampalataya ay mga taong tinubos. Ang ideya ng pagtubos o pantubos ay ang pagbili sa isang halaga. Ang taong tinubos ay binili ng Panginoon, kaya’t Siya ang may-ari sa kanya. Kasama rito ang lahat ng kung ano siya, ng mayroon siya, o ng inaasahan niyang maging. Ang salapi, panahon, mga kakayahan, at kaalaman sa katotohanan ay pawang puhunan Niya at mga kaloob ng Kanyang biyaya. Dapat itong gamitin para sa Kanyang kaluwalhatian.

Ang Halimbawa ng mga Makadiyos na Alipin

Ang mga apostol ay lubos na nakatalaga sa Panginoon at ipinakita nila ito sa pagtanggap sa posisyon ng mga alipin ni Cristo. Paulit-ulit na ginamit ni Pablo ang ganitong pagtukoy sa kanyang sarili (Roma 1:1; Galacia 1:10; Tito 1:1). Isinama niya si Timoteo (Filipos 1:1) at si Epaphras (Colosas 4:12) sa pangkat na ito. Lubos siyang nakakulong sa mga layunin ng Diyos kaya’t tinawag niya ang kanyang sarili na “bilanggo ng Panginoon.” Kabilang si Pedro sa pangkat na ito (2 Pedro 1:1), gayundin si Santiago (Santiago 1:1).

Ang lahat ng tagasunod ng Panginoon ay tinatawag sa ganitong katawagan at gawain (Efeso 6:6; Apocalipsis 1:1). Ang mananampalataya, bagaman malaya, ay dapat ituring ang kanyang sarili na “alipin ni Cristo” (1 Corinto 7:22). Sa pagkaunawa sa posisyong ito, ang alipin ni Cristo ay hindi

dapat palaaway kundi matiisin kapag ginawan ng masama (2 Timoteo 2:24). Kung nais niyang maging una, siya ay maging “alipin ng lahat” (Marcos 10:44).

Ang tagasunod ni Cristo ay ginagaya lamang ang kanyang Panginoon sa pagiging alipin. Tinanggap ni Jesus ang tungkulin ng isang alipin, masunurin sa Diyos Ama, at naglingkod nang may kababaang-loob bilang isang abang tao. Isinantabi ng Panginoon ang mga karapatan ng banal na kaluwalhatian upang anyuan ang isang alipin (Filipos 2:7). Nagpakababa Siya at naging masunurin hanggang kamatayan, oo, kamatayan sa krus (Filipos 2:8). Dahil dito ay lubos Siyang itinaas ng Diyos at binigyan ng pangalang higit sa lahat ng pangalan. Ipinakikita ng mga hula sa Lumang Tipan tungkol sa Mesiyas na Siya ay isang tunay na alagad na ang mga tainga ay laging bukas sa Diyos (Isaias 50:4-6; Awit 40:6-8).

Sinadya ng Panginoon na ilarawan ang katotohanang ito, na nag-iwan ng halimbawa sa Kanyang mga tagasunod nang hugasan Niya ang kanilang mga paa (Juan 13:1-17). Kumuha Siya ng tuwalya at ginawa ang gawain ng isang alipin, at tinanong sila kung nauunawaan nila ang kahulugan ng Kanyang ginawa. Sinabi Niya na bagaman Siya ang kanilang Panginoon at Guro, ibinigay Niya sa kanila ang halimbawang ito. Sinabi Niya, “ang alipin ay hindi dakila kaysa kanyang panginoon.” Siya ang Panginoon na gumawa nito. Sila ang mga alipin. Hindi sila higit na dakila kaysa sa Kanya at hindi nila dapat iwasan ang ganitong tungkulin, na lubos na nararapat para sa kanila. Totoo, hindi Niya *sila tinawag* na mga alipin, kundi mga kaibigan (Juan 15:14-15), ngunit iyon ang tawag nila sa kanilang sarili, sapagkat iyon nga sila, nang walang kahihiyang.

Kusang-loob mo bang tatanggapin ang katawagang ito para sa iyong sarili kaugnay ng Panginoong Jesus? Handa mo bang isabuhay ang kahulugan ng katawagang ito sa paraan ng iyong pamumuhay?

Ang Gawain ng mga Makadiyos na Alipin

Ang mga tungkulin ng lubos na pagtatalaga sa Panginoon, tapat na paglilingkod at katapatan, ay saligan ng tungkuling ito. Maidaragdag natin ang pangangailangang maging kapaki-pakinabang sa May-ari, gaya ng sa mga talinghaga ng mga talento (Mateo 25:14-30) at ng mga mina (Lucas 19:11-27).

Inilalarawan ng bawat kuwento ang inaasahan ng Panginoon na mamuhay ang Kanyang bayan sa paraang ginagamit ang Kanyang ibinibigay upang isulong ang Kanyang mga kapakanan at palakihin ang pakinabang para sa Kanya. Ang aliping walang pakinabang ang ipinahahayag na walang kabuluhan at masama. Ang mabuti at tapat na alipin ang pinupuri, sapagkat matalino niyang pinuhunan ang ibinigay sa kanya. Tunay na nakikita ang pakinabang ng isang alipin kapag lumampas siya sa matatawag na pangunahing mga tungkulin. Wala siyang pakinabang kung ginawa lamang niya ang *dapat* niyang gawin, ang pinakamababang mga tungkulin (Lucas 17:10).

Dapat itong pag-isipang mabuti ng karaniwang nagpapahayag na Cristiano kapag tinitimbang niya kung katanggap-tanggap ang kanyang pamumuhay, mga priyoridad at paglilingkod. Karamihan ay namumuhay sa napakababang antas sa bagay na ito.

Paano natin malalaman kung ano ang nais ng Panginoon na maging tayo sa tungkuling ito? Paano natin personal na isasabuhay ang malalim na pagkaunawang ito? Higit pa sa

pagsang-ayon ng isip ang kailangan, lalo na kung walang kasamang hakbang upang itama ang mga bagay.

Maaari tayong magsimula sa pag-aalis sa ating isipan ng kaisipang ang Diyos ay may utang na obligasyon sa atin kahit kaunti. Ang kabaligtaran ang totoo. “Dahil sa kaawaan ng Panginoon kaya hindi tayo nalipol” (Panaghoy 3:22). Tayo ang tumatanggap ng di-nararapat na kagandahang-loob na tinatawag na biyaya, at ang Diyos ay walang anumang obligasyon sa atin. Kapag nakikita natin na ang ating kaugnayan sa Diyos ay batay sa biyaya at pinalalakas natin ang saloobin ng mapagmahal na pagpapahalaga, mas madali nating tatanggapin ang ating nararapat na mga tungkulin.

Makatutulong sa atin na makita na tayo ay mga katiwala (tagapamahala) lamang ng ibinigay sa atin ng Diyos, hindi tayo ang may-ari. Ganyan tayo tinitingnan ng Panginoon.

Kaya't ang bawat araw ay dapat italaga sa Diyos na may taimtim na panalanging maging kapaki-pakinabang tayo sa Kanya sa araw na iyon. Ang mahalaga ay ang nais Niya, hindi ang nais *natin*. Ang lubos na pagiging handa para sa Panginoon, nakahandang tumugon sa Kanyang bawat tawag, ay pananagutan ng isang mabuting alipin.

Maaari nating pagbulay-bulayan ang mga katangian ng isang mabuting manggagawa o lingkod at sikaping isama ang mga katangian ito sa ating buhay. Kabilang dito ang:

1. Ang *maagap na pagtugon* sa mga kahilingan o utos ay isang mabuting katangian, lalo na kung may kasamang masayahing espiritu na hindi nagrereklamo.
2. Ang *masipag na paggawa o pagsisikap* ay nagpapamahal sa isang manggagawa sa sinumang amo. Ang taong tamad o

pabaya ay salot sa lugar ng trabaho (Kawikaan 10:26; 18:19; 24:30-31).

3. Ang *pagiging maaasahan* ay kailangang-kailangan. Sinasabi ng Jeremias 48:10, “Sumpain ang gumagawa ng gawain ng Panginoon nang may kapabayaan.” Ang pabaya o mababang uri ng paglilingkod sa mga bagay ng Diyos ay isang insulto sa Kanya.
4. Mahalaga ang *kasanayan* o *kakayahan* sa ating ginagawa. Dapat maging isang “manggagawang hindi kinakailangang mahiya” (2 Timoteo 2:15).
5. Ang *katapatan* ay naging isang bihirang katangian, ngunit ang mga manggagawang tapat sa kanilang mga amo ang gulugod ng anumang grupo. Dapat tayong maging tapat kay Cristo, sa iglesyang ating pinakikisamahan, at sa ating mga kapwa lingkod o alipin. Ang nakatalagang alipin sa Lumang Tipan ay hindi kailanman nagnais na iwan ang kanyang panginoon (Exodo 21:5-6; Deuteronomio 15:17) kahit na maaari na niyang gawin iyon.
6. Ang mga manggagawang *mapagmasid* ay hindi na kailangang sabihan sa bawat bagay na kailangan nilang gawin. Nakikita nila ang mga pangangailangan at tahimik na ginagawa ang kinakailangan nang hindi na inuutusan. Naghahanap ang lingkod ng mga pagkakataon upang maglingkod.
7. Ang *pakikisama sa iba* sa grupo ay kailangang-kailangan. Tila hindi kailanman nagkukulang ang mga madaling magdamdam, mapintasin, mareklamo at palaaway. Saanman sila naroroon, tila sila ay nagdudulot ng mga problema sa halip na tumulong sa paghahanap ng mga

solusyon. Kung ayaw nilang magbago, karaniwang kinakailangang alisin sila alang-alang sa kapayapaan at pagkakaisa ng grupo.

Ang mga Hadlang sa Pamumuhay bilang mga Makadiyos na Banal

Walang mananampalatayang magiging makadiyos na alipin kung itinuturing niyang nakahihiya ang tungkuling ito o isang bagay na dapat ikasama ng loob. Ang ganitong tao ay higit na interesado sa kanyang mga karapatan, sa kanyang kaganapan sa buhay, at sa kanyang sariling mga kapakanan, kaysa sa paghahangad ng kaluwalhatian ng Diyos. Matatanggap ba natin nang may kagalakan ang ating tungkulin dahil sa malalim na pasasalamat sa Isang pinagkakautangan natin ng lahat? Mapakikilos ba tayo ng pag-ibig kay Cristo tungo sa kinakailangang buhay ng sakripisyo?

Gaya ng anumang aspeto ng makadiyos na pamumuhay, kailangan nating maging nakasalig sa isang malalim at tapat na pananampalataya. Naniniwala ba tayo sa sinasabi ng Salita ng Diyos tungkol sa ating pagkatawag? Ang mababaw na pananampalataya na sumasang-ayon sa katotohanan, ngunit walang personal na pagsasabuhay, ay hindi kailanman hahantong sa makadiyos na paglilingkod. Kung kontento na tayo sa panlabas na anyo ng pamumuhay Cristiano gaya ng pagdalo sa iglesia, kasama ng pangkalahatang malinis na pamumuhay, hindi tayo kailanman aangat nang higit pa rito. Kung may halaga si Cristo, hindi ba Siya karapat-dapat sa lahat?

Ang tungkulin ng isang alipin ay nangangailangan ng kababaang-loob at pagpapasakop sa nararapat na awtoridad. Wala sa dalawang katangiang ito ang malawakang iginagalang

ngayon. Karaniwan ang kapalaluan sa anyo ng mapagsariling saloobin at ayaw magpaturo. Kakaunti ang tatanggap sa hamon ng Panginoong Jesus: “Pasanin ninyo ang Aking pamatok at mag-aral kayo sa Akin, sapagkat Ako’y maamo at mapagpakumbabang puso” (Mateo 11:29). Marami ang gustong mag-utos na hindi kailanman natutong tumanggap ng utos. Napakawalang-disiplina nila upang maging mabubuting kawal. Itinuturo sa mga tao na ang pagpapasakop ay nangangahulugan ng pagiging mababa at pagkakait ng nararapat na paggalang o karapatan. Ang turong ito ay umabot na maging sa maliliit na bata.

Ang pinagbabatayang katotohanan ay ito lamang: kapag ang mga tao ay *walang* malalim na pagtatalaga kay Cristo at tunay na pagtatalaga ng kanilang buhay, hindi nila kailanman tatanggapin ang tungkulin ng pagiging Kanyang mga alipin. Ang mga tumatanggap sa tungkuling ito ay kailangan pa ring magsikap araw-araw upang mapabuti ang kanilang paglilingkod at pakinabang sa Panginoon. Kailangan nilang maghanap ng mga pagkakataon upang paglingkuran ang iba sa Kanyang pangalan.

May pananagutan ba ang iglesya ni Cristo na pagbigyan ang mahihina at makalamang mananampalataya upang mapasaya sila? O ang ipangaral lamang ang nais nilang marinig? Basahin ang 2 Timoteo 4:3 tungkol dito. Naaayon ba ito sa espiritu ni Pablo sa 1 Corinto 9:12, na may lehitimong mga karapatan na ayaw niyang angkinin upang maisulong ang Ebanghelyo? Inilalarawan ng Lucas 17:7-10 ang nararapat na saloobin ng isang tunay na alipin na hindi umaangkin ng anumang karapatan at hindi umaasa ng pasasalamat kundi tapat na naglilingkod.

Sa huli, sinabi niyang siya ay hindi karapat-dapat bilang alipin sapagkat ginawa lamang niya ang dapat niyang gawin. Napakalayo nito sa makabagong mga saloobin. Inaasahan ng mga mananampalataya ngayon na sila ay hahangaan, pahahalagahan, kikilalanin, papupurihan at hihingan ng kanilang opinyon. Walang alinlangan na mabisa ito sa paghawak (o pagmamaniplula) sa mga tao para sa sariling mga layunin. Gayunman, ang alipin ni Cristo ay hindi maghahangad ni aasa ng ganitong mapambobolang pakikitungo. Ang ating mapagmahal na paglilingkod ay para sa Panginoong Jesu-Cristo, hindi para sa mga tao.

Ang mga Gantimpala ng Pagiging Makadiyos na Alipin ni Cristo

Bakit nanaisin ng sinuman na maging alipin ni Cristo? Marami ang nag-aakala na sapat nang sabihing sila ay “tumanggap kay Cristo,” at may katiyakan ng Langit at buhay na walang hanggan. Ngayon ay malaya na silang mamuhay ayon sa kanilang gusto, at kunin ang pinakamarami na kanilang mapipiga para sa kanilang sarili. Makukuha nila ang lahat ng ito at ang Langit din, ang pinakamabuti sa *dalawang* daigdig. Ipinakikita ang kamalian ng ganitong kaisipan ng mga salita ng Panginoon sa Juan 12:25 at Lucas 9:24. Ang mamuhay para kay Cristo dito at ngayon ay ang pagliligtas sa iyong buhay. Ang mamuhay para lamang sa kasalukuyang buhay ay mangangahulugang itatapon mo ito. Pag-isipan mo itong mabuti.

Ang mananampalataya ngayon ay nagtatayo ng kanyang walang hanggang tahanan mula sa kanyang kasalukuyang mga gawa (1 Corinto 3:11-15). Ang kanyang mga gawa na tulad ng ginto ay maaaring maging mahalaga sa paningin ng Diyos, o maaari rin itong maging kahoy, dayami at pinaggapasan

lamang. Makapag-iimpok siya ng kayamanan sa Langit (Mateo 6:20; 19:21) na nagpapalaki ng kanyang gantimpala sa Langit, at magtatamo ng gantimpala kahit para sa isang saro ng tubig na ibinigay sa Pangalan ng Panginoon (Marcos 9:41). Ang bahagi ring iyon ng Kasulatan na nagpapaalala sa atin ng pagsusuri sa ating sariling buhay at paglilingkod bilang mga mananampalataya ay nagbibigay-diin din sa pinakamataas na motibasyon —ang mapagmahal na pagpapahalaga sa Panginoon (2 Corinto 5:10, 14-15).

Inisip ni Pedro kung ang paglilingkod sa Panginoon sa pag-iwan sa lahat ay lubos na gagantimpalaan. Tiniyak sa kanya ng Panginoon na hindi lamang siya tatanggap ng makasandaang ulit sa *kasalukuyang buhay* kundi higit pa sa walang hanggan (Marcos 10:28-30). Sa palagay mo ba ay sulit na ituring na tapat at matalinong alipin ni Cristo (Mateo 24:45-47)?

Gabay sa Pag-aaral: Ang Alagad bilang Alipin ni Cristo

1. Binabanggit ng Bagong Tipan ang maraming tao na itinuring ang kanilang sarili na mga alipin ni Cristo. Sa anong paraan ipinakita ng mga lalaking ito ang katotohanang ito sa kanilang buhay?
2. Basahin ang Filipos 2:3-11 at Juan 13:1-17. Anong mga katangian ng isang lingkod ang nakikita mong ipinakikita ni Jesus sa mga talatang ito?

Ipinaaalala sa atin ni Pablo na tayo ay “binili sa isang halaga” kaya’t tayo ay mga alipin ni Cristo (1 Corinto 7:22-23). Isipin kung ano ang kahulugan ng pagiging alipin ni Cristo. Ibahagi ang iyong mga kaisipan tungkol dito. Balikan ang checklist sa dulo ng aralin 4 para sa ilang praktikal na pagsasabuhay.

Isinuko ng Panginoon ng Kaluwalhatian ang Kanyang mga “karapatan,” ang pagtatamasa ng Kanyang banal na mga pribilehiyo, nang magpakababa Siya hanggang sa pagiging alipin (Filipos 2:6-7). Anong mga “karapatan” o pansariling kapakanan ang iyong pinahahalagahan na maaaring humadlang sa pagbibigay mo ng iyong sarili sa buong-pusong paglilingkod sa Diyos? Anong mga tiyak na hakbang ang kailangan upang mapagtagumpayan ang mga hadlang na ito?

Maraming mananampalataya ang nagsasabing hindi sila pamilyar sa doktrina ng Hukuman ni Cristo (2 Corinto 5:10). Gayunman, ang Mateo 6:20; 19:21; Marcos 10:28-30; 1 Corinto 3:14; Hebreo 6:10; 2 Pedro 1:11 ay kabilang sa maraming talatang nagtuturo ng paksang ito. Ituturing mo bang matuwid ang Diyos kung *hindi* Siya magbibigay ng natatanging pagkilala sa isang nakatalaga at mapagsakripisyong buhay dito sa lupa? Sa anong praktikal na paraan ito *dapat* makaapekto sa iyong pang-araw-araw na buhay? Dapat bang madagdag ito sa pinakamataas na motibo ng pag-ibig kay Jesus (2 Corinto 5:14-15)?

6. Sa buong katapatan, ipaliwanag kung ang turong ito ay bumabagabag o nakasasakit sa iyo sa anumang paraan. Ano kung gayon ang sagot para sa iyo?

Aralin 6: Ang Paaralan ng Diyos sa Pagkaalagad

Ang paggawa ng mga alagad ay nangangahulugan ng pagtuturo sa iba na tuparin ang lahat ng mga utos ng Panginoon. Kaya't ang pagkaalagad ay nagpapalagay ng isang proseso ng pagkatuto. Ang alagad bilang isang mag-aaral ay nakikinig muna, saka nagmamasid, saka isinasagawa ang kanyang natutuhan. May pagbubulay-bulay sa mga pamamaraan ng Panginoon na kadalasa'y mahiwaga. May mga karanasan ng krisis, mga pagsubok, mga panahon ng paglapit, at mga panahon ng pagkabigo. Madalas na nagtataka ang mga alagad ng Panginoon sa Kanyang aral (Mateo 13:54; Marcos 10:26), sa Kanyang mga pamamaraan (Marcos 5:42; 6:2), sa Kanyang kakayahan (Marcos 7:37). Paulit-ulit Niyang sinabi sa kanila ang maraming mahahalagang bagay, at hindi nila naunawaan (Juan 8:43; Mateo 15:16). Sa kabila ng Kanyang maraming himala, mabagal silang sumampalataya (Lucas 24:25; Marcos 16:14). Kung paanong hindi nakilala ng bayan sa Lumang Tipan ang mga daan ng Panginoon, ni pinahalagahan ang mga ito nang sila'y turuan, gayundin madalas na hindi naunawaan ng mga alagad ang Kanyang mga pamamaraan habang sila'y sumusunod.

Upang makilala natin ang mga daan ng Panginoon at maihanda tayo para sa walang hanggang pakikisama sa Kanya, kaya tayo sinasanay ngayon. Kapag mayroon tayong matatawag na “walang hanggang pananaw” sa buhay, natutulungan tayo nitong iwasan ang labis na pagbibigay-diin sa kasalukuyang mga kalagayan, na maaaring mahirap. Ang paglago ng pagkatao

para sa walang hanggan ay maliwanag na bahagi ng layunin ng Diyos para sa ating kasalukuyang buhay.

Ang Guro

Ang Diyos ang Dakilang Guro sa Kanyang paaralan, ang punong tagapagturo na Siyang Pasimula at Wakas, ang Una at ang Huli, ang Alpha at Omega. Wala nang mag-aaral na nagkaroon ng mas mabuti o mas marunong na guro. Sino ang makapagtuturo sa Panginoon sa anumang bagay (1 Corinto 2:16)? Mahusay na pinalalawak ng pagsisiyasat ng Panginoon kay Job ang tanong na ito (Job 38). Tiyak na nakamamangha sa buong hukbo ng langit na ang tao, ang makasalanang nilalang ng Diyos, ay mangangahas na makipagtalo sa Diyos at magkunwaring may higit na karunungan kaysa sa Isang nakaaalam ng lahat.

Ang Diyos ang Guro ng Israel sa pamamagitan ng Kanyang lingkod na si Moises (Deuteronomio 4:5). Maliwanag ang Kanyang mga pamamatnubay sa mga patriarka, at madalas Siyang nakipag-usap sa kanila sa tuwirang pahayag, sa mga panaginip at sa mga pangitain. Dumaing ang Mang-aawit na siya'y turuan sa mga daan ng Panginoon (Awit 25:4, 8-9, 12; 27:11). Ang Salita ng Diyos ang kasangkapan sa pagtuturo ng Dakilang Guro (Awit 119). Ang buhay ang silid-aralan. Ang alagad ang mag-aaral. Ang Diyos ang Guro (1 Tesalonica 4:9).

Ang “Guro” ay isang napakakaraniwang tawag sa Panginoong Jesus, gamit ang karaniwang salitang *didaskalos*. Isa ito sa Kanyang pinakadakilang mga gawain. Maging sa tabing-dagat, sa bangka, sa bundok, sa harap ng maraming tao, o kasama ng Labindalawa, Siya ang Gurong walang kapantay. Gayundin, madalas Siyang bigyan ng magalang na titulong *rabbi*, na nangangahulugang “aking guro,” isang katawagang ibinibigay sa

mga pinunong Judio noon at ngayon bilang isang titulong panrelihiyon. Ang mas pormal na pagtawag na ito ay ginamit sa Juan 1:38; 3:2; 4:31; 9:2; 11:8, ng Kanyang mga alagad, at ginamit pa rin ng traidor na si Judas hanggang sa wakas (Mateo 26:25; 26:49).

Ang pinakamagalang na titulo sa lahat ay *rabboni*, “aking dakilang guro,” na karaniwang ibinibigay sa pangulo ng namamahalang sanggunian (Sanedrin), kung siya ay inapo ng iginagalang na si Hillel. Ibinigay ito sa ating Panginoon ng bulag na si Bartimeo (Marcos 10:47-51) at ni Maria Magdalena (Juan 20:16). Dapat tayong mapahinto at mapag-isip na ang isang babaeng dating sinasaniban ng demonyo at isang lalaking bulag ang tanging dalawang tao na nagbigay sa Panginoong Jesus ng pinakamataas na titulo ng paggalang bilang guro. Ang pinakadakilang guro ay laging ang Panginoon Mismo, na nag-anyaya sa lahat, “Pasanin ninyo ang Aking pamatok at *mag-aral* kayo sa Akin!” (Mateo 11:29).

Ang mga Paksa

Madalas nating marinig ang pahayag na ito: “Alam kong may itinuturo sa akin ang Diyos, ngunit hindi ko alam kung ano iyon.” Gaya ng anumang kurso ng pag-aaral, nararapat na alamin natin ang mga paksang ating pinag-aaralan. Ano ang sinisikap ipabatid sa atin ng Dakilang Guro?

1. **Tungkol sa Kanyang Sarili.** Ang pangunahing paksa ng teolohiya ay ang Diyos Mismo. Dumaing Siya na maging ang baka at asno ay nakakikilala sa kanilang may-ari, ngunit ang bansang Israel ay hindi nakakikilala sa kanilang Diyos (Isaias 1:3). Kahit malayo na ang narating sa kanyang ministeryo, ang layunin pa rin ni Apostol Pablo ay “upang

makilala ko Siya” (Filipos 3:10). Ang pinakadakilang kaluwalhatian ng sinumang tao ay ang pagkakilala niya sa Diyos (Jeremias 9:24). Itinuturo Niya sa atin ang pagkatakot sa Panginoon (Awit 45:4), ang mga daan ng Panginoon (Awit 51:13), ang Salita ng Panginoon (Awit 119:12, 26, 64, 68) at ang pangangailangang gawin ang Kanyang kalooban (Awit 143:10). Kailangan nating malaman ang kahulugan ng pagkakaroon ng isang Panginoon na makapangyarihan sa lahat, nakaaalam ng lahat, nasa lahat ng dako; Isang ganap na banal, makatarungan, matuwid, totoo, tapat, sapat, mapagmahal at mapagbiyaya; Isang walang hangganan, may sariling pag-iral, may ganap na kapangyarihan at hindi lubos na maaabot ng pang-unawa. Ang pangunahing layunin ng pag-aaral ng Biblia ay ang makilala ang Diyos. Araw-araw ay dapat nating layuning higit Siyang makilala, kasama ang kaalamang mula sa karanasan.

2. **Tungkol sa Pagiging Sentro ni Jesu-Cristo.** Kinalugdan ng Diyos na ipahayag ang Kanyang sarili sa buong kapuspusan sa Panginoong Jesu-Cristo (Colosas 1:19; 2:9). Binigyan Niya Siya ng pangalang higit sa lahat ng pangalan, upang ang bawat tuhod ay lumuhod at ang bawat dila ay magpahayag na Siya ay Panginoon (Filipos 2:9-11). Ibinigay Niya ang lahat ng paghatol sa Kanyang mga kamay (Juan 5:22). Sa lahat ng bagay ay dapat si Cristo ang may kataas-taasang lugar (Colosas 1:18). Siya ay Panginoon ng lahat, sentro sa panahon at sa walang hanggan, at dapat maging sentro sa buhay ng mga nakatuklas na sila ay ganap sa Kanya (Colosas 2:10). “Si Cristo ang ating buhay” (Colosas 3:4). Iniligtas Niya tayo, hindi upang makasumpong ng kasiyahan sa paghahangad ng pansariling kaganapan, kundi upang luwalhatiin Siya. Iyon ang layunin ng ating

pagkalikha. Mahahayag ang walang hanggan sa dakilang gawain ng pagkilala nang higit at higit araw-araw sa di-mauubos na kayamanan ng Panginoong Jesu-Cristo. Natututuhan natin ito ngayon kapag ginagawa natin Siyang sentrong persona sa ating buhay.

3. **Tungkol sa Ating Sarili.** Kailangan nating mapagtanto ang napakalaking halagang ibinigay sa atin ng Diyos. Tayo ay ginawa ayon sa Kanyang larawan sa larangang moral at espirituwal (Genesis 1:27; 5:1; 9:6). Sumisigaw Siya sa atin, “Inibig kita ng walang hanggang pag-ibig” (Jeremias 31:3). Gayon na lamang ang pag-ibig Niya sa atin kaya't ibinigay Niya ang Kanyang minamahal na Anak para sa atin (Juan 3:16). Ang Anak ay lubos na umibig sa atin at inihandog ang Kanyang sarili para sa atin (Galacia 2:20; Efeso 2:4; 5:2), hanggang sa kamatayan sa Krus (Filipos 2:7-8). Ang isang kaluluwa ay katumbas ng mahalagang dugo ng Kordero ng Diyos. Iyan ang nagbibigay sa atin ng walang hanggang halaga bilang mga tao.

Pagdating naman sa ating laman, ang ating likas na pagkatao na sinira ng kasalanan, ang ating sariling kalooban, iba na ang aralin. Hindi tayo dapat magkaroon ng “pagtitiwala sa laman” (Filipos 3:3), ni umasa sa sarili sa anumang paraan (2 Corinto 1:9). “Ang lahat ng laman ay gaya ng damo, at ang lahat ng kaluwalhatian ng tao ay gaya ng bulaklak ng damo” (1 Pedro 1:24). Nagsusumamo ang Mang-aawit na tulungan siya ng Diyos na malaman kung gaano siya kahina, kung gaano kaikli ang buhay (Awit 39:4). “Ang laman ay walang pakinabang” (Juan 6:63). Sinasabi sa mga mahina, makasalanan at may pagkukulang, “Ang mga nasa laman ay hindi makapagbibigay-lugod sa Diyos” (Roma 8:8). Napakahalaga na matutuhan ng tao

na umasa sa Diyos, hindi sa sarili! Na manalig sa Kanya, at hindi sa sariling unawa (Kawikaan 3:5).

Itinalaga tayong maging kawangis ng larawan ng Kanyang Anak (Roma 8:29). Ang lahat ng bumubuo sa Kanyang pagkatao ay itatanim sa ating buhay. Nais nating pagmasdan ang Kanyang mga saloobin, madama ang Kanyang mga priyoridad, gayahin ang Kanyang pakikitungo sa iba at bigyang-pansin ang mga tao at ang kanilang mga pangangailangan gaya ng ginawa Niya. Nais nating tanggapin ang Kanyang mga simulain ng pag-iisip at pagkilos, ang Kanyang pagtugon sa mga sitwasyon at ang Kanyang paraan ng pananalita. Nais nating lumago sa pag-ibig, ang pinakabinibigyang-diin sa lahat ng mga kabutihang Cristiano. Kailangan nating pahalagahan ang pagsunod, kababaang-loob, pananampalataya, sigasig, pagtitiis, kabaitan at kabanalan. Ang tunay na pagkatao ay ang pagiging tulad ni Cristo. Nais nating idagdag sa ating pananampalataya ang bawat kabutihang iniutos ng Diyos (2 Pedro 1:5-7).

Ang Layunin

Ang anak ng Diyos ay nagsasanay para sa walang hanggan, hindi para sa panahong ito. Inisip Niya tayo sa walang hanggang nakaraan, at pinili tayo kay Cristo bago pa itinatag ang sanlibutan (Efeso 1:4). Itinalaga Niya tayo nang una pa sa pagkaampon bilang mga anak at mga tagapagmana ng Diyos (Efeso 1:4; Roma 8:17). Ginagawa Niya tayong isang buhay na halimbawa ng Kanyang biyaya at ng Kanyang sari-saring karunungan sa mga pamunuan at mga kapangyarihan sa sangkalangitan (Efeso 3:10).

May walang hanggang plano ang Diyos para sa atin. Tayo ngayon ay kasangkot sa pagtatayo ng “bahay ng buhay” sa

liwanag ng ating walang hanggang hinaharap (1 Corinto 3:11-15). Ang ating mga pananagutan sa hinaharap ay katumbas ng ating kasalukuyang pagkakatiwala (Lucas 19:17-19). Inihahanda tayo upang hatulan ang mga anghel (1 Corinto 6:3). Tayo ay sasamba magpakailanman sa mismong harapan ng Walang Hanggang Diyos (Apocalipsis 5:7-14). Kaya't ang layunin ng Paaralan ng Diyos ay ihanda tayo para sa walang hanggan.

Ang “mga pag-iisip [ng Diyos] na para sa amin, hindi mabibilang nang sunud-sunod... higit sa mabibilang” (Awit 40:5). Nagsasalita sa atin ang Kanyang tinig, “Ito ang daan, lumakad kayo rito” (Isaias 30:21). “Ang mga hakbang ng mabuting tao ay itinatalaga ng Panginoon” (Awit 37:23). May plano ang Diyos para sa ating buhay, at maluwalhating hanapin at isabuhay ang mga detalye ng planong iyon.

Ang Disiplina

1. **Mula sa Karanasan.** Ang pagkatuto ay dapat lumampas sa pagdaragdag ng impormasyon. May ilang aralin na hindi matututuhan sa pagbabasa lamang ng mga aklat, maging ng Biblia. May mga bagay na dapat matutuhan, sa makataong pananaw, sa pamamagitan ng karanasan. Ang “karanasan” ay hindi ginagamit dito sa kahulugan ng pansariling damdamin kundi sa diwa ng “pagdaan sa isang pangyayari o mga pangyayari.” Ang salitang Hebreong *paideia* ay isinasalin na *pagtutuwid* o *pagtuturo* sa ating wika. Nagmula ito sa ugat na nangangahulugang “bata” at tumutukoy sa pagsasanay sa bata ngunit ginagamit din sa pagtuturo sa isang alagad (Mga Gawa 22:3; 7:22). Ang mga batang Hebreo noong unang panahon ay sinanay sa Kasulatan, sa kanais-nais na mga katangiang moral o pang-isip at sa pag-uugali. Kung minsan, kasama rito ang pisikal

na pagdidisiplina sa pamamagitan ng “pamalo” (Kawikaan 22:15; 23:13-14). Kawili-wili na ang salita ring isinaling “parusahan” ay ginagamit sa pisikal na kahulugan para sa mga paghihirap ng ating Panginoon (Lucas 23:16, 22) at sa matalinghagang paraan para sa pagdidisiplina ng Diyos sa mananampalataya (Hebreo 12:5-11).

Ang mahigpit na disiplina ay bahagi ng pagsasanay sa atin ng Diyos, at higit na itinuturo sa silid-aralan ng buhay. Hindi kailanman dapat gamitin ang karanasan upang pangibabawan ang katotohanang itinuturo ng Kasulatan. Gayunman, maaari nitong ilarawan at gawing praktikal ang itinuturo ng Kasulatan.

2. **Pagtutuwid.** Ang salitang ito para sa pagsasanay na nagtutuwid ay isinasalin na “turuan” o “sanayin” sa Tito 2:12-13, 1 Timoteo 1:20; 2 Timoteo 2:25 at 3:16, na tumutukoy sa kinakailangang disiplina. Sa huling talatang ito, isinalin ang salitang ito na “pagtuturo sa katuwiran” at maaari ring isalin na “pagdidisiplina sa katuwiran.” Ang pagtutuwid o disiplina ay tanda ng pag-ibig at malasakit ng Panginoon sa ating paglago bilang mga anak (Hebreo 12:6-7). May pagbibigay-diin sa pangangailangan ng tamang saloobin sa disiplinang ito kung ito ay magiging kapaki-pakinabang. Ipinababatid ito sa pagpapakita ng pangangailangan ng disiplina. Ang bunga ng pagsasanay na ito ay “nagbubunga ito ng ani ng katuwiran at kapayapaan sa mga sinanay nito” (Hebreo 12:11 NIV). Dapat tayong maging bukas sa pagtanggap. Ang mga tumatanggi sa pagtuturo ay hindi tinitingnan nang mabuti sa Kasulatan (Awit 50:17; Kawikaan 1:7; 5:12; 13:1). Sila ay tulad ng mga mula, na kilala sa kanilang katigasan ng ulo (Awit 32:9). Binibigyang-diin ang pagtitiis ng Diyos sa mga ganito sa

Jeremias 32:33 at 35:13, ngunit sa Isaias 50:4-7 ay may larawan ng darating na Mesiyas bilang isang tunay na alagad, na higit sa lahat ay nakahandang tunay na sumunod sa Diyos. “Binuksan ng Panginoong Diyos ang aking pakinig, at hindi ako naghimagsik, ni tumalikod man.”

Ang saloobing iyon ang panimulang kahilingan para sa espirituwal na pagkatuto. Nais mong sumunod sa Diyos. Nais mong matuto para sa layuning ito, hindi para lamang sa akademikong pagsisiyasat o pansariling palamuti. Dahil dito, hindi marami sa mga nagpapahayag na mananampalataya ang mabubuting mag-aaral. Bukod dito, hindi marami sa mga guro ng Biblia ang mabubuting tagapagturo sa pananaw ng Diyos. Idagdag pa rito na ganito ang payo ng Panginoong Jesus sa mga nagnanais maging alagad: “Pasanin ninyo ang Aking pamatok at mag-aral kayo sa *Akin*, sapagkat Ako'y maamo at mapagpakumbabang puso” (Mateo 11:29). Kapag ayaw mong tumanggap ng pamatok at hindi mo nadarama ang pangangailangan ng kababaang-loob sa harap ng Diyos o ng tao, *hindi* ka magiging isang espirituwal na mag-aaral.

Maraming pagtuturo ang naging napakasalimuot para sa payak na isipan ng mga karaniwang tao. Ang kapayakan ng pagpapahayag, maging sa pinakamalalim na mga katotohanan, ang tanda ng Dakilang Guro. Iyan ang isang dahilan kung bakit “ang karaniwang mga tao ay nakinig sa Kanya nang may kagalakan.” Naunawaan nila Siya, kahit sa isang antas man lamang, di-tulad ng pagtuturo ng mga mas marunong na Rabbi. Ang mga nag-aakalang sila'y marurunong ay madalas sumulat at magsalita upang sila'y sang-ayunan ng kanilang mga kapantay, hindi upang tulungan ang karaniwang tao na makilala ang Diyos. Paano nagsasalita ang Diyos sa mga walang

pinag-aralan? “Utos sa utos, utos sa utos, taludtod sa taludtod, taludtod sa taludtod, dito’y kaunti, doo’y kaunti,” sabi Niya (Isaias 28:10). Kung minsan ay ipinagpaliban ng Panginoong Jesus ang ilang pagtuturo, bilang pagsasaalang-alang sa kakayahan ng mga nakikinig. “Marami pa Akong sasabihin sa inyo, ngunit hindi ninyo kayang tiisin ngayon” (Juan 16:12). Kung ang ilan ay tila “mapupuro ang pakinig,” maaaring ibigay ng Panginoon ang *gatas* ng Salita gayong nais sana Niyang magbigay ng mas matigas na pagkain (Hebreo 5:11-14).

Ang suliranin sa pagtanggap, paglalapat at pamumuhay ayon sa mga makadiyos na simulain ay maaaring ipaliwanag ng mga obserbasyong ito:

- a. Ang sinabi ay hindi laging *narinig*.
- b. Ang narinig ay hindi laging *naunawaan*.
- c. Ang naunawaan ay hindi laging *sinang-ayunan*.
- d. Ang sang-ayunan ay hindi laging *ginawa*.
- e. Ang ginawa ay hindi laging *ipinagpatuloy*.

Ang Salita ng Diyos ang pangunahing kasangkapan ng Espiritu sa paghubog ng espirituwal na pagbabago sa mga mananampalataya. Gayunman, maliwanag na ang karaniwang mananampalataya ay nakikinig sa mga mensahe nang kaunti o walang hangaring piliin ang mga katotohanan at personal na isabuhay ang mga ito. Siya ay tagapakinig, hindi mag-aaral, at hindi niya sinisikap na makinig sa Diyos. Nagpapatuloy ang ganitong ugali sa personal na pagbabasa ng Kasulatan. Kakaunti lamang ang nagkakaroon ng palagiang bunga mula sa mga panahon ng debosyon sa Salita, kung kailan malinaw at wastong naririnig ang tinig ng Diyos. Karamihan ay “nakakakita

lamang ng limbag” kapag binabasa nila ang Kasulatan, gaya ng sinabi ng isang tao. Tinatanggap nila ang *impormasyon* at mga *katotohanan*. Sumasang-ayon sila sa mga kilalang katotohanan. Binabalikan nila ang pamilyar. Ginagawa nila ang kanilang tungkulin sa pagbabasa ng Biblia at saka ito isinasara, nang hindi naaantig sa espiritu. Walang tunay na natutuhan na magdudulot ng anumang pagbabago sa kanilang buhay *ngayon*. Hindi talaga nila inaasahang mangyari iyon at hindi nga ito nangyari. Marahil ay walang tumulong sa kanila na matutuhan kung paano paunlarin ang kakayahang ito. Tiyak na titiyakin ng isang mabisang espirituwal na katuwang na nangyayari araw-araw ang ganitong gawain. May limang pangunahing hakbang sa proseso ng pagkatuto.

Paano Tayo Natututo sa Paaralan ng Diyos

1. **Sa Pakikinig.** Dapat itong gawin nang may layuning pakinggan at sundin. Madalas sabihin ng Panginoong Jesus, “Pumasok nawa sa inyong mga tainga ang mga salitang ito.” O kaya, “Ang may mga taingang ipakikinig, ay makinig.” Dumaing Siya nang ang kanilang mga tainga ay “mapurol sa pakikinig” (Mateo 13:15). Kung hindi tayo maingat na nakikinig sa Salita ng Diyos o hindi natin naririnig ang Salita kapag pinagbubulay-bulayan natin ito sa nakasulat, kakaunti ang ating matututuhan. Ang mga may “mga taingang hindi nakaririnig” ay hinahatulan sa kanilang sariling kamangmangan (Awit 115:6; 135:17) at bibigyan ng hatol na pagkapurol (Isaias 6:10) dahil sa pagtanggig makinig.
2. **Sa Pagmamasid.** Palaging pinagmamasdan ng mga alagad ang Panginoon. Nang pagmasdan nila Siya habang Siya’y nananalangin, hiniling nila sa Kanya na turuan silang

manalangin (Lucas 11:1). Ang halimbawa ng Panginoong Jesus ang kanilang huwaran at ito rin ang ating huwaran (1 Juan 2:6). Laging mabuti, sa pinakamabibigat na kalagayan, na tanungin ang ating sarili, “Ano ang gagawin Niya?” Malalaman natin kung ano ang gagawin Niya sa pagpansin sa ginawa Niya sa isang katulad na sitwasyon. Iyan ang dahilan kung bakit dapat tayong bumangon sa umaga upang ipanalangin ang ating mga kaaway. Ito ang dahilan kung bakit dapat tayong mamuhay nang umaasa sa Kanya at linangin ang kapayakan ng buhay. Iyan ang dahilan kung bakit dapat nating ipahayag sa iba ang Pangalan ng Panginoon. Ang pagtanggong sundin ang Kanyang halimbawa bilang angkop sa ating sariling buhay ay pagtanggong matuto.

3. **Sa Pagbubulay-bulay.** Halos nawala na sa atin ngayon ang sining ng pagninilay. Ang walang tigil na pagdagsa ng mga gawain, telebisyon, radyo, musika, walang kabuluhang daldalan at simpleng ingay ay umagaw sa mananampalataya ng panahong nakabukod upang isipin ang Panginoon. Habang nagbubulay-bulay ang Mang-aawit ay “nagningas ang apoy” (Awit 39:3). Ang pagkatuto ay hindi nagmumula sa pagbabasa o pagmamasid lamang. Dapat tayong maglaan ng panahon upang suriin o pagbukod-bukurin ang mga bagay. Kapag tayo'y nagsusuri, nagsisimula tayong pumasok sa mga karanasan tulad ng pagkilala, pag-unawa at pagdama. Pinagsasama-sama natin ang magkakaibang bagay upang maging isang kabuuan (synthesis). Pumapasok tayo sa paglutas ng problema na isang anyo ng mas mataas na pagdama. Tinatawag tayo ng Diyos na magbulay-bulay upang matuto bilang mga alagad (Josue 1:8; Awit 1:2; 63:6; 77:12). Ang nagpapabaya sa

pagninilay ay mag-aalis sa kanyang isipan ng pinakamalalalim na aralin o lulunurin ang mga ito ng walang tigil na gawain at pakikihalubilo.

4. **Sa Paggawa.** Ang tunay na pagkatuto ay may kasamang pagtatalaga sa ating natutuhan. Hindi tayo tinuturuan ng Diyos upang magmasid o pumuna lamang. Ang doktrina ay dapat isabuhay. Iyan ang karaniwang pagkakasunod sa mga sulat ni Pablo. Isinagawa ng Panginoon ang lahat ng Kanyang itinuro (Mga Gawa 1:1). Tinawag Niya tayo upang gawin din iyon. Ang mga tagapakinig ng Salita at hindi tagatupad ay hinahatulan ng Salitang iyon (Santiago 1:22). Ito ay pandaraya sa sarili. Ang pagtuturo na walang kasamang praktikal na pagsasanay ay salungat sa banal na halimbawa. Ang paggawa ng mga alagad ay may kasamang praktikal na pagsasanay gayundin ng kaalaman sa isip.

Kaya't ang Paaralan ng Diyos, sa ilalim ng Dakilang Guro, ay magsasangkot sa mga alagad sa pakikinig sa Salita ng Diyos, sa pagmamasid sa halimbawa ng Panginoong Jesus, at sa halimbawa ng mga makadiyos na pinuno at mga hinog na Cristiano na nararapat na mga huwaran. Darating ang pagninilay sa paglalaan ng panahon sa pagbabalik-aral sa mga araling dumarating araw-araw. Ang mabuting pagtuturo ay nangangailangan ng pag-uulit. Maliwanag na ito ay may hangganan. Dapat linangin ng alagad ang espiritung handang maturuan (Kawikaan 4:13; 8:33; 23:23). Sinusunod ng mag-aaral ang tinig ng kanyang mga guro at ikinikiling ang kanyang tainga sa mga nagtuturo sa kanya (Kawikaan 5:1). Lalong higit na dapat makinig ang alagad sa Dakilang Guro!

5. **Sa Pagtuturo.** Ano kaya ang itinuturo sa atin ng Panginoon sa pamamagitan ng karanasan? Maaasahang ilalantad Niya

tayo sa mga dakilang katotohanan ng Salita ng Diyos dahil sa epekto ng mga ito sa ating buhay. Hindi tayo dapat umasa ng mga aralin na salungat sa Salita ng Diyos. Hindi tayo hahayaan ng Diyos na pabayaang ang Kanyang Salita habang tinuturuan tayo sa pamamagitan ng karanasan. Dapat nating matutuhan ang mga daan ng Diyos (Mateo 22:16; Lucas 20:21). Dapat nating matutuhan ang lahat ng iniutos ni Jesus (Mateo 28:20). Sisikapin ng Diyos na itanim ang mga kabutihan ng ating Panginoong Jesus sa ating kaloob-loobang pagkatao. Tuturuan Niya tayo kung paano umibig (1 Tesalonica 4:9). Ito ang pinakadakilang kabutihang Cristiano (1 Corinto 13:13). Tuturuan Niya tayo ng pagsunod (1 Samuel 15:22). Paano pa natin Siya mapararangalan o matuturuan ang iba kung hindi gayon? Tuturuan Niya tayo ng pananampalataya, sapagkat kung wala ito ay hindi natin mabibigyang-lugod ang Diyos (Hebreo 11:6). Tuturuan Niya tayo ng pag-asa, sapagkat ito ay nakasalig sa mga pangako ng Diyos (Roma 8:20-25). Tuturuan Niya tayo ng kabanalan (1 Timoteo 6:2-3) sapagkat tayo ay magiging kawangis Niya. Tuturuan Niya tayo ng sigasig, sapagkat ito ay humahamon sa iba at tumutulad sa ating Tagapagligtas (2 Corinto 9:2; Juan 2:17). Tuturuan Niya tayong umasa sa kasapatan ng Diyos sa panahon ng ating pinakamalalaking pangangailangan (2 Corinto 12:9). Ipakikita Niya sa atin ang pangangailangang wakasan ang sariling kalooban at mamatay sa sarili, sapagkat “malibang ang butil ng trigo ay mahulog sa lupa at mamatay, ito’y nananatiling nag-iisa” (Juan 12:24). Dadalhin Niya tayo sa krus at uutusang pasanin ito upang sumunod sa Kanya (Lucas 9:23; Marcos 10:21; Mateo 10:38). Ituturo Niya sa atin na ang pagpapakababa ay nauuna sa

pagluluwalhati sa kaayusan ng Diyos (Filipos 2:5-9). Ipakikita Niya sa atin na ang sisidlang luwad ay dapat munang mabasag bago ito maglabas ng liwanag (Mga Hukom 7:20). Ang sisidlang alabastro ay dapat mabasag bago nito ilabas ang mamahaling pabango (Marcos 14:3). Ito ang daan ng krus.

Konklusyon

Ano ang pangunahing layunin ng araling ito? Ito ay upang bigyan tayo ng mas malawak na pananaw tungkol sa mga karanasan sa buhay mula sa pananaw ng walang hanggang mga layunin ng Diyos. Kailangan nating palawakin ang ating pangitain nang higit sa ating kasalukuyang mga kalagayan. Kung tayo ay hinuhubog ayon sa larawan ni Cristo, napakahalaga ng paghubog ng pagkatao sa mga nangyayari. Ang mga aralin ng ilang mananampalataya ay maaaring iba sa iba, depende sa kung ano ang kailangang matutuhan ng bawat isa, kung anong mga pagbabago ang kailangang makamit. Kung minsan ay binibigyan tayo ng Diyos ng kaaliwan at pampalakas-loob, at itinuturo sa atin ang Kanyang dakilang pag-ibig at habag.

Ang Espiritu Santo ay tinatawag na katulong. Kailangan nating malaman na palaging nais tayong tulungan ng Diyos. Ang Panginoong Jesus ang Dakilang Punong Saserdote na palaging namamagitan para sa atin (Hebreo 7:25). Madalas ay kailangan nating matuklasang muli na ang Kanyang biyaya ay sapat para sa atin kahit nadarama nating tayo'y mahina o nagdurusa. Isinulat ni Apostol Pablo na siya ay nakapagpapasaya sa mga kahinaan (2 Corinto 12:9-10). Nadama niya na may pagkakataon para sa paglago ng pagtitiis, pagtitiwala at kakayahang umaliw sa iba (Santiago 1:2-4; 2 Corinto 1:3-6).

Gabay sa Pag-aaral: Ang Paaralan ng Diyos sa Pagkaalagad

1. Isang madalas ibigay na paliwanag sa mga mananampalatayang nasa kagipitan ay “kalooban lamang iyan ng Diyos” o “ganap na kapangyarihan ng Diyos,” na nangangahulugang ang Kanyang karapatan bilang kataas-taasang persona na gawin ang inaakala Niyang nararapat. Basahin ang Roma 8:28-29 at isulat nang maikli kung paano mo magagamit ang talatang ito upang tulungan ang isang tao na mas maunawaan at tanggapin ang isang kahirapan.
2. Paano mo nakitang kumikilos ang Diyos sa iyong buhay na naging aral sa iyo? Paano ito nauugnay sa iyong pagkatuto at pagkatao?
3. Sa anong paraan ka umaasa sa Salita ng Diyos para sa patnubay sa iyong buhay? Paano mo ito nakakamit?
4. Ano ang mga pangunahing layunin ng pagtuturo at pakikitungo ng Diyos sa mga karanasan mo sa buhay, ayon sa iyong pagkaunawa?
5. Sa iyong palagay, ano ang nagpapabuti sa iyo bilang mag-aaral sa Paaralan ng Diyos? O ano ang nagpahina sa iyo bilang mag-aaral? Isaalang-alang ang paghahambing na ibinigay sa Hebreo 5:12-14 kaugnay nito. Bakit magkakaiba ang bilis ng paglago? Isaalang-alang ang motibasyon ng pag-ibig kay Cristo o ang lalim ng iyong pananampalataya.
6. Ano ang magagawa mo upang maging mas mabuting mag-aaral sa Paaralan ng Diyos? Anong pangunahing katotohanan ang nais mong isabuhay sa iyong buhay bilang bunga ng araling ito?

Aralin 7: Ang Pangitain ng Alagad para sa Isang Sanlibutang Naliligaw

Dumalaw ang Anak ng Tao sa ating planeta na may malinaw na layuning hanapin at iligtas ang nawawala (Lucas 19:10).

Bagaman ang Kanyang mga gawain ay pangunahing nakatuon sa loob ng Judea at Galilea, ang Kanyang misyon ay umabot nang higit pa sa kaligtasan lamang ng “mga nawawalang tupa ng Israel.” Nagsalita Siya tungkol sa mga bansang Hentil, na walang alam tungkol sa ipinangakong Mesiyas, “na walang pag-asa at walang Diyos sa sanlibutan” (Efeso 2:12). Si Jesus ang Tagapamagitan na isinugo ng Diyos na nagnanais na “ang lahat ng tao ay maligtas at makaalam ng katotohanan” (1 Timoteo 2:3-6). Ang Kanyang dugo ang pantubos na kinailangan upang bilhin ang mga tao “mula sa *bawat* lipi, at wika, at bayan, at bansa” (Apocalipsis 5:9).

Habang naglalakbay ang ating Panginoon mula sa isang nayon patungo sa isa pa, na nagtuturo, nangangaral ng Ebanghelyo at nagpapagaling, ang makita lamang ang napakaraming tao ay tumatagos na sa Kanyang puso. Nang makita Niya ang nakababagabag na espirituwal na kalagayan ng mga nawawalang tupa ng Israel at ang malungkot na kawalan nila ng sinumang pastol na mag-aalaga, kitang-kita na Siya ay nahabag nang malalim sa kanila. Dahil sa bigat ng Kanyang pasanin para sa mga tao, nagsimula Siyang magsalita sa Kanyang mga alagad. Sinabi Niya, “Ang aanihin ay marami, ngunit ang mga manggagawa ay kakaunti. Kaya’t ipanalangin ninyo sa Panginoon ng anihan na magpadala Siya ng mga manggagawa sa Kanyang anihan” (Mateo 9:35-38). Nakita ni Jesus sa Kanyang isipan ang isang makapangyarihang hukbo ng

mga kusang-loob na manggagawa na isinusugo upang anihin ang mga lalaki at babaing nangangailangan ng Kanyang kaligtasan. Kakailanganin ng mga manggagawang ito na taglayin ang Kanyang pangitain upang ito ay matupad.

Ang pandaigdigang katangian ng pangitain ng ating Panginoon na maabot ang mga naliligaw, na ipinahiwatig na sa mga Ebanghelyo, ay pinakamalinaw na ipinahayag noong Siya ay nagpakita matapos ang Kanyang pagkabuhay na muli. Ang gawaing ito na pinalalakas ng Espiritu ay magsisimula sa Jerusalem at hindi matatapos hangga't hindi naipangangaral ang Ebanghelyo “hanggang sa kadulu-duluhan ng lupa ... sa bawat nilalang” (Lucas 24:47; Mga Gawa 1:8; Marcos 16:15). Inutusan ng Panginoon ng anihan ang Kanyang mga alagad, una, na pumunta sa lahat ng mga bansa, at ikalawa, na gawin silang mga alagad sa pamamagitan ng pagbabautismo sa kanila at pagtuturo sa kanila na sundin ang lahat ng Kanyang mga turo. Bukod dito, ang pananagutan sa pandaigdigang pag-eebanghelyo ay pinagsasaluhan ng lahat ng alagad, sapagkat ang huling utos na ito ay dapat sundin ng lahat ng tunay na mga alagad (Mateo 28:18-20).

Ang Pangitaing Dumaraig sa Makitid na Pananaw

Nang simulan ng Panginoon na ibahagi sa Kanyang mga unang alagad ang Kanyang mga plano para sa pag-eebanghelyo sa buong sanlibutan, kinailangan Niyang harapin ang pagtatangi at kakitiran ng isip na laganap noong panahong iyon. Hindi naunawaan nang tama ng mga Judio ang kanilang natatanging kalagayan. Sa halip na ituring ang kanilang tungkulin bilang mga saksi ng Diyos at mga kasangkapan ng pagpapala sa mga bansa, hinamak nila ang mga ito. Itinuring pa nga ng ilang rabbi na ang mga Hentil ay panggatong lamang sa apoy ng

Impiyerno. Itinatala ng Aklat ng Mga Gawa ang mahabang proseso ng pagtuturo na kinailangan upang madaig ang kamaliang ito. Literal na kinailangang itaboy ng pag-uusig ang mga Cristiano palabas sa mga hangganan ng Jerusalem (Mga Gawa 11:19). Kinailangan ang mga pangitaing mula sa langit, ang himalang pagsasabay-sabay ng mga pangyayari, at ang nakikita at naririnig na pagtanggap ng mga mananampalatayang Hentil sa Espiritu Santo upang makumbinsi si apostol Pedro at ang kanyang mga kapatid na Judio. Nakita nila na ang Diyos ay hindi nagtatangi ng tao, kundi sa bawat bansa, ang taong may takot sa Kanya at gumagawa ng matuwid ay malugod Niyang tinatanggap upang lumapit sa Kanya (Mga Gawa 10:34-35).

Lalong matindi ang galit ng mga Judio sa kanilang mga kalapit na hinahamak na Samaritano. Minsan, nang tanggihan silang patuluyin sa isang nayon ng mga Samaritano, kinailangang paalalahanan ng ating Panginoon ang Kanyang mga tagasunod tungkol sa kanilang maling saloobin (Lucas 9:51-56). Layunin Niya na balang araw ang mismong mga apostol na Judiong ito ay magpapababa sa mga Samaritano, hindi ng apoy mula sa langit, kundi ng Espiritu Santo (Mga Gawa 8:14-17). Nagsalita Siya nang mabuti tungkol sa mga Samaritano (Lucas 10:33). Sa pagkamangha ng labindalawa, sisimulan ng Guro ang Kanyang gawain sa Samaria sa pamamagitan ng pakikipag-usap sa isang hinahamak na babae.

Sinabi ng Panginoon, “Narito, sinasabi Ko sa inyo, itanaw ninyo ang inyong mga mata, at tingnan ninyo ang mga bukid, na mapuputi na upang anihin.” Pagkatapos, nang itaas ng labindalawa ang kanilang mga mata, natanaw nila ang malapit

na nayon ng mga Samaritano. Ang hindi inaasahang bukid na ito ng anihan ay tunay ngang hinog na (Juan 4:1-42)!

Itatanggi ng karamihan ng mga Cristiano na sila ay may anumang pagtatangi sa lahi o relihiyon, ngunit ang mga ito ring tao ay may napakalimitadong pangitain para sa pag-eebanghelyo sa buong sanlibutan. Ang karamihan ng mga mananampalataya ay hindi kailanman nakapag-akay ng sinuman kay Cristo. Marahil ito ay dahil sa takot, o kakulangan ng pagsasanay, o hindi pagkaalam sa kanilang pananagutan. Ang iba naman ay maaaring abalang-abala sa kanilang sariling maginhawang pamumuhay. Hindi tumatagos sa kanila ang lubos na pagkaligaw ng mga naliligaw. Ang kanilang malasakit ay hindi lumalampas sa hangganan ng kanilang sariling pamilya, iglesya o rehiyon. Ito ang ibig sabihin ng makitid na pananaw.

Sinabi ni Henry Martyn, ang dakilang misyonero sa India, “Ang Espiritu ni Cristo ay ang Espiritu ng misyon, at habang lalo tayong napapalapit sa Kanya, lalo tayong nagiging masigasig na misyonero.” Gaano na kalayo sa pagiging tulad ni Cristo ang maraming Cristiano!

Ang Pangitain para sa Pandaigdigang Anihan

“Pangkaraniwan ang mga matang tumitingin. Bihira ang mga matang nakakakita,” sabi ni Oswald Sanders.

Napakahirap ilarawan sa isip ang napakaraming tao na walang Cristo. Sa pagsisimula ng dekada 1990, may humigit-kumulang 5.3 bilyong tao na naninirahan sa ating planeta. Mga isang-katlo ng bilang na ito ay mga kaanib ng iglesya o nagpapahayag na mga Cristiano. Wala pang 300 milyon ang kabilang sa mga kilusang pang-iglesya na matatawag na “ebanghelikal” sa

anumang pagtingin. Marami sa mga ito ay Cristiano lamang sa pangalan. Kahit ipagpalagay na may malaking bilang ng tunay na mananampalataya sa mga iglesyang hindi ebanghelikal, maaaring katumbas lamang ito ng bilang ng mga nasa iglesyang ebanghelikal na namumuhay sa isang huwad na pagpapahayag. Kung gayon, ang kabuuan ay mananatiling 300 milyon lamang sa pinakamataas, bagaman umaasa tayong mas marami pa.

Kung ibabawas natin sa kabuuang populasyon ang mga tunay na mananampalataya, darating tayo sa bilang na 5 bilyong tao na nangangailangan kay Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas. Ang kalahati sa kanila ay halos walang alam tungkol sa Kanya, lalo na ang malinaw na pagkaunawa sa Ebanghelyo. Ilarawan sa isip ang napakalaking karamihang ito sa ganitong paraan: Isipin ang isang napakalaking pulutong ng sangkatauhan na dumaraan, isandaang katao bawat hanay. Sa mabilis na martsa, maaaring dumaan ang 80 hanay bawat minuto, 8,000 bawat minuto. Sa isang araw, aabot ito ng 12 milyon. Iyon ay halos simula pa lamang; sa patuloy na pagmamartsa araw at gabi sa ganitong bilis, aabutin ng isang buwan bago makadaan ang 360 milyon. Aabutin ng dalawang buwan nito bago makadaan ang populasyon ng India lamang. Aabutin ng 14 na buwan nito upang masuri ang kabuuang bilang ng mga taong sa kasalukuyan ay patungo sa walang hanggang walang Cristo. Kalahati pa ng bilang na ito ang madaragdag sa pulutong na ito sa pamamagitan ng kapanganakan sa darating na 15 taon. Napakalaki ng bilang na ito anupa't tinantiya ng ilan na kalahati ng lahat ng taong nabuhay kailanman ay maaaring nasa henerasyong ito. Hindi kataka-taka na hinamon tayo ng mga hindi mananampalataya tungkol sa ating paniniwala na ang lahat ng tao ay naliligaw

kung wala si Cristo. “Kung talagang pinaniniwalaan ninyo ito, bakit hindi pa kayo gumawa ng higit pa upang ipalaganap ang inyong mensahe sa lahat ng paraan?” Mahina at hindi nakakukumbinsi ang ating sagot.

Ang Pangitain para sa Pagpasok sa Ibang Kultura

Kung itataas natin ang ating mga mata at mamasdan ang napakalawak na bukid na ito ng anihan, makikilala natin na ang pag-unawa sa napakalaking gawain ay panimula pa lamang. Ang napakaraming *karamihan* ng mga naliligaw na kaluluwang iyon ay naninirahan sa kabilang panig ng isang matibay na hadlang ng kultura at wika na nagkakait sa kanila ng patotoo ng mga buhay at masigasig na nag-eebanghelyong iglesya. Bagaman totoo na may mga iglesya sa halos bawat bansa sa sanlibutang ito, may iba’t ibang bayan, tribo, pangkat-etniko at iba’t ibang wika sa loob ng bawat bansa na halos hindi pa naaabot.

Ang hamong ito ng pag-eebanghelyo sa ibang kultura ay makikita sa halimbawa ng Pakistan. Ito ay bansang may populasyong 100 milyon, ngunit may 1 milyon lamang na Cristiano sa pangalan. Para sa isang bansang Muslim, ang proporsiyong 1 sa bawat 100 bilang mananampalataya ay tila hindi masama. Gayunman, 99% ng mga nagpapahayag na mananampalatayang ito ay mula sa mga tahanang Cristiano lamang sa pangalan o mula sa pinakamababang kasta ng mga Hindu. Bukod dito, tinatawag ang mga Cristiano na “mga tagawalis” sapagkat marami sa kanila ay mula sa mga empleyado bilang tagawalis ng kalye. Wala silang anumang ugnayang panlipunan sa 97% na nakararaming Muslim. Halos walang epekto ang Ebanghelyo sa napakalaking nakararaming ito ng populasyon. 3% lamang ng mamamayan ang maaaring

maabot kung walang radikal na pag-eebanghelyo sa ibang kultura, na *hindi* pa nangyayari. Ang ganito ring kalagayan ay umuulit sa buong mundo!

Ang Pangitain para sa Pagkilos Ngayon

Ang ating utos ay sumasaklaw sa *buong sanlibutan* at hindi tayo maaaring magkunwaring naroroon na tayo. Gayunman, kailangan nating isipin ang mga pangyayari sa hinaharap kaugnay ng ating sariling mga pagkilos sa kasalukuyan. Ang isang pandaigdigang pangitain ay humihingi ng lokal na pagkilos. Anong bahagi ang maaari nating gampanan sa napakalaking pagsisikap na ito?

A. Pakikibahagi sa Sariling Bayan

1. *Pansariling Panalangin*. Kailangan ang may-kaalamang panalangin araw-araw. Ang pakikipagsulatan sa mga manggagawa sa larangan, at mga natatanging aklat-gabay gaya ng “Operation World”¹ o ng “Missionary Handbook” ay makapagpapaalala sa iyo para sa maayos at sistematikong panalangin. Alalahanin ang mismong kahilingan sa panalangin ng ating Panginoon para sa mga manggagawa sa anihan (Mateo 9:38).
2. *Mga Grupo sa Panalangin*. Ang mga regular na nagtitipon ay napatunayang mabisang paraan ng pamamagitan sa panalangin. Kailangan ang mahusay na pamumuno at paghahanda sa mga ganitong pagtitipon.
3. *Pagbibigay-diin sa Misyong*. Suportahan ang gawaing pangmisyong ng iyong lokal na assemblya. Kilalanin ang mga misyonerong ipinagkatiwala sa gawain ng Panginoon sa ibang bansa. Dumalo at sumuporta sa mga kumperensiyang pangmisyong. Sa ilang lugar, isang limitadong uri ng

pagbibigay-diin sa misyon ang ipinalit sa isang pandaigdigang pangitain. Ang sentro ng gawain ay madalas nalilipat mula sa “mga bukid” (Juan 4:35) patungo sa mga manggagawa; mula sa mga pangangailangan ng mga pambansang iglesya patungo sa mga pangangailangan ng mga misyonero mismo. Sa halip na makiisa tayo sa espirituwal na kalagayan ng mga iglesya at ng mga naliligaw sa isang bayan, nasusumpungan natin ang ating sarili na humahanga sa sakripisyo ng misyonero. Ang isang balanseng paraan sa misyon ay magbibigay-diin sa isa nang hindi pinababayaan ang isa pa.

4. *Suportang Pinansiyal.* Ayon sa pangunguna ng Diyos, magbigay nang bukas-palad upang suportahan ang gawaing pangmisyon. Labanan ang pagtugon sa masisidhing panawagang ipinadadala sa koreo, na may makukulay na polyeto. Ang mga manggagawang hindi gumagamit ng ganitong mga paraan ng panghihingi, kundi nagtitiwala sa Diyos para sa kanilang mga pangangailangan, ang dapat bigyan ng pinakamataas na prioridad. Huwag kaligtaan ang iyong asembleya bilang daan sa pagpapadala ng pondo sa mga manggagawa (Filipos 1:7; 4:15-18).
5. *Ministryo sa mga Estudyanteng Dayuhan.* Habang maraming bansa ang naghihigpit pa rin sa gawaing Cristiano, dumaragsa naman ang mga bisita mula sa mga bansang ito sa mga kolehiyo ng malayang mundo. Ang mga pagkakataon sa edukasyon ay umaakit sa libu-libong matatalinong mamamayan mula sa mga lupaing ito. Ang mga pagkakataong mag-ebanghelyo sa kampus o magpakita ng pagkamapagpatuloy ay kasing-estrategiko ng pagiging marami nito.

6. *Mga Lumikas at mga Minorya*. Napakaraming dayuhan ang napalapit sa abot ng Ebanghelyo habang tumatakas sa pang-aapi at digmaan. Mas maraming Cambodian ang naakay kay Cristo sa Estados Unidos kaysa sa buong kasaysayan nila bago ang nakaraang digmaan.

Narito ang mga natatanging pagkakataon upang ipakita ang pag-ibig Cristiano at maabot ang mga hindi maaabot sa ibang paraan. Marami ang interesadong mapahusay ang kanilang kakayahan sa wika.

B. Pakikibahagi sa Ibang Bansa—Dapat ko bang isaalang-alang ang pangmatagalang paglilingkod sa ibang bansa? Ito ay tanong na nangangailangan ng seryosong pagsasaalang-alang at pagiging makatotohanan. Maraming may kaloob at sa ibang bahagi ay nakatalagang mga Cristiano, na maaaring nagamit nang lubos sa larangan ng misyon, ang hindi nagbigay ng sapat na pagsasaalang-alang sa tanong na ito. Tila ang mga kabataang lalaki lalo na ay madaling maibigay ang kanilang sarili sa mga layunin sa karera. Ang landas ng edukasyon na kanilang tinatahak ay umaakay sa kanila sa ibang direksiyon. Maraming kabataang may mithiin ang nailalayo sa larangan ng misyon dahil lamang sa mga bagay ng buhay na ito.

Hindi lahat ay tinawag sa paglilingkod sa ibang bansa, ngunit ang pagnanais na gawin ito ay dapat papurihan at gagantimpalaan ng Diyos (1 Hari 8:18). Maraming misyonerong naglilingkod sa ibang bansa ang hindi karapat-dapat ni sa pagkatao ni sa kakayahan, at hindi sila inakay ng Diyos doon. Napakahalaga na gumamit tayo ng matinong paghatol sa pagsusuri sa ating mga kaloob at sa ating pagiging angkop para sa gawaing ito. May panganib na mag-isip tayo nang higit tungkol sa ating sarili kaysa sa nararapat nating isipin (Roma

12:3-6). Ang mga makadiyos na matatanda ay dapat maging mas obhetibo sa kanilang pagsusuri. Ang kanilang payo ay maaaring maging mahalagang tulong sa pagtiyak sa tawag ng Diyos (Mga Gawa 16:1-3; 18:27-28; 1 Timoteo 4:14). Kung inaakay tayo ng Diyos na paglingkuran Siya sa mas malawak na kakayahan, hilingin sa Kanya na pagtibayin ang paniniwalang ito sa pamamagitan ng iba pang makadiyos na mga pinuno (Mga Gawa 13:1-3).

C. Iba pang mga Mungkahi

1. Makipagtulungan sa Diyos sa pagharap sa mga kapintasan ng iyong pagkatao ngayon pa lamang. Ang pinakamalalaking problema sa larangan ng misyon ngayon ay madalas ang mga misyonero mismo. Matutong lutasin agad ang mga hinanakit. Makisundo at makipagtulungan nang mabuti sa iba. Ang may disiplinang buhay-debosyon ay kailangang-kailangan! Ang disiplina sa sarili sa pangkalahatan ay magiging napakahalaga. Kung hindi mo pa natututuhang pamahalaan ang limitadong oras na natitira pagkatapos ng iyong linggo ng trabaho, paano ka magtatrabaho nang mahusay kapag mas marami kang oras?
2. Ipakita ang iyong mga kakayahan sa ministeryo sa lokal na asembleya. Ang pagiging mabunga sa pag-eebanghelyo ay hindi dapat maghintay hanggang ikaw ay maging pasaning pinansiyal ng bayan ng Diyos. Ang pagiging mabunga ay dapat maging kailangang kondisyon bago umalis. Dapat din nating ipakita ang pagiging mabisa sa ating pangunahing larangan ng kaloob.
3. Makipagsulatan sa mga may-karanasang manggagawa sa larangan. Mapalalakas nito ang kanilang loob at mapasisigla ang iyong mga panalangin. Sikaping mapakinabangan ang

kanilang karanasan; sikap ng iwasan ang anumang pagkakamaling maaaring nagawa nila.

4. Silipin muna ang gawain sa pamamagitan ng isang paunang paglalakbay sa larangang interesado ka. Kung may asawa, pumunta kayong mag-asawa bilang isang koponan. Maaari nitong maiwasan ang isang pagkakamali kapag mas mataas na ang nakataya.
5. Posibleng suriin ang isang larangan sa pamamagitan ng isang organisasyong parachurch. Maaaring ito ay mabuting paraan, ngunit hindi laging pinakamahusay. Kung maaari, magtrabaho nang ilang panahon kasama ang isang bihasa at nakatatandang manggagawa (Filipos 2:19-22, atbp.) Ito ay mas mabuti kaysa magtrabaho sa isang koponan kasama ang mga walang karanasan at kung minsan ay hindi handang mga kabataan.

Ang Pangitaing may Pangmatagalang Pagganyak

1. **Kailangang May Pagkadama Ng Pagkaapurahan.** Ang kasalukuyang gawaing pangmisyon ay lubos na kulang upang matugunan ang pangangailangan. Ang gawaing maabot ang bawat lipi, wika, bayan at bansa ay hindi pa tapos (Apocalipsis 5:9).
2. **Kailangang May Pagkadama Ng Pansariling Pananagutan.** Minsan ay may isang lalaking nagtanong kay Jesus, “At sino ang aking kapwa?” (Lucas 10:29). Ang Kanyang sagot ay ang tanyag na kuwento ng Mabuting Samaritano. Ang lalaking ito ay isang hinahamak na itinakwil dahil sa kanyang lahi na tumulong sa isang sugatang estranghero habang maraming relihiyosong tao ang dumaan lamang. Kung ang mga mananampalataya ay walang pananagutang isakatuparan

ang nais ng Diyos na maabot ang isang sanlibutan ng mga naliligaw na makasalanan, sino pa kaya? Ang malinaw na utos ni Jesu-Cristo sa Dakilang Utos ang tanging talagang kailangan natin (Mateo 28:19).

3. **Kailangang May Tamang Pagganyak.** Sapagkat minahal ako ni Cristo at inabot Niya ang aking pangangailangan, dapat kong marinig ang Kanyang tinig ng malasakit para sa iba. Ang Kanyang pag-ibig ang dapat pumilit sa atin (2 Corinto 5:14), hindi ang pagnanais na matanggap ng Diyos.

Isinalaysay ni Charles Marsh sa kanyang klasikong aklat tungkol sa misyon² ang nakaaantig na kuwentong ito ng isang kabataang Muslim sa Algeria na pinagbahagian ng mabuting balita tungkol kay Jesu-Cristo, ang Tagapagligtas na isinugo mula sa langit. Tinanong ng Muslim ang mananampalataya:

“May iba pa ba bukod sa iyo na nakaaalam nito?” “Mayroon nga, sapagkat may milyun-milyon sa sanlibutan na sumampalataya kay Jesu-Cristo at sa pamamagitan Niya ay nakasumpong ng kapayapaan, kagalakan at kapatawaran.” “Ngunit tiyak na wala nang iba sa lupaing ito na nakaaalam nito?” “Ay, mayroon.” “Ilan pa ang nakaaalam nito?” “Tiyak na marami sa Algiers pa lamang, at marami, marami pa sa Europa.”

“Kung gayon, kung talagang pinaniniwalaan nila ito, bakit wala ni isang dumating upang sabihin ito sa amin? Hindi, kayong mga Cristiano ay hindi talaga naniniwala sa inyong mensahe. Kung talagang naniniwala kayo, dumating sana kayo sa amin noon pa!”

Gabay sa Pag-aaral: Ang Pangitain ng Alagad para sa Isang Sanlibutang Naliligaw

1. Anong ideya o konsepto ang pinakanakahamon sa iyo? Ano ang iyong tugon sa bilang ng mga taong kailangang maabot ng Ebanghelyo?
2. Sa paanong paraan *nagbago* ang iyong pagkadama ng pananagutan sa pandaigdigang misyon sa pamamagitan ng araling ito?
3. Sa paanong paraan ka nakibahagi sa pandaigdigang misyon? Balikan ang listahan sa ilalim ng “Ang Pangitain para sa Pagkilos Ngayon.”
4. Paano ka maaaring mas personal na makibahagi sa mga pagsisikap para sa pandaigdigang misyon sa hinaharap?
5. Sa anong mga pagsisikap sa panalangin para sa pandaigdigang misyon ka kasalukuyang nakikibahagi? Para sa aling mga misyonero sa ibang bansa o mga bansa ka madalas manalangin?
6. Ano ang magagawa mo upang manatili sa harap mo ang pagkaapurahan ng gawaing ito? Basahin ang Apendise A, *Isang Kakaiba Ngunit Totoong Kuwento*, bago sumagot.

Aralin 8: Ang Pangitain ng Alagad para sa Iglesya

Nagmalasakit si Apostol Pablo na maunawaan ng mga mananampalataya ang dakilang pangitain ng Diyos para sa Kanyang iglesya. “Idinadalangin ko na liwanagan ang mga mata ng inyong puso, upang malaman ninyo kung ano ang pag-asa ng Kanyang pagtawag ...” (Efeso 1:18a). Nais ng Diyos na malaman ng Kanyang bayan ang dakilang tungkulin at mga pananagutan na doon Niya sila tinawag at iniligtas. Inihanda Niya para sa atin ang “mga bagay na hindi nakita ng mata, at hindi narinig ng tainga, at hindi pumasok sa puso ng tao ...” {1 Corinto 2:9-10). Ilang hiwaga ang inihayag sa mga apostol at itinala nila, kabilang ang pagkabuo ng iglesya. Bilang mga kapwa tagapagmana ni Cristo, kailangan natin ang pagliliwanag ng Espiritu at espirituwal na pangitain upang maunawaan nang wasto ang mga katotohanan ng Diyos. Nais din ng Diyos na mamangha tayo sa “kung ano ang kayamanan ng kaluwalhatian ng Kanyang mana sa mga banal” (Efeso 1:18b). Itinuturing ng Diyos ang Kanyang sarili na napakayaman bilang may-ari ng mga banal. Kapag ang langit at lupa ay itinaon na tulad ng lumang kasuotan, ang mga bagay na pinahahalagahan ng Diyos ay magniningning sa kaluwalhatian, kabilang ang pangitaing ito para sa Kanyang iglesya. Dapat taglayin din ng alagad ang ganito ring mataas na pangitain.

Ang panalangin ni Pablo para sa mga mambabasa ng sulat sa mga taga-Efeso (Efeso 3:14-21) ay umaalingawngaw sa ganitong himig. Nananalangin siya sa Ama para sa kanyang mga mambabasa. Matapos niyang isulat ang tungkol sa “hiwaga ni Cristo,” na ang ibig sabihin ay ang pagsasama ng mga

mananampalatayang Judio at Hentil sa iisang katawan ni Cristo, idinadalangin niya na si Cristo ay manahan sa ating mga puso upang tayo ay mapasakalagayang maarok ang apat na sukat ng kalawakan ng hiwaga ni Cristo at ng Kanyang iglesya (Efeso 3:14-18). Ang mahihina at kadalasang makasariling mga puso ay nangangailangan ng panloob na pagpapalakas ng Espiritu upang matanggap ang nais ihayag ng Diyos. Ang “luwang” ay nagpapaalala sa atin ng hindi matawid na bangin sa pagitan ng Judio at Hentil. Ang mga “dating malayo ay inilapit na” kay Cristo (Efeso 2:13-14).

Ang “haba” ay maaaring nagpapahayag ng walang hangganang mga pagpapala ng iglesya ng Diyos, na pinili kay Cristo bago pa itatag ang sanlibutan upang ipakita sa kanya ang di-masukat na kayamanan ng Kanyang biyaya kay Cristo sa mga panahong darating (Efeso 1:3-4; 2:7). O, sa anong di-maarok na “taas” itinaas ang assemblya ng Diyos! Sapagkat kaisa tayo Niya “na umakyat sa kataas-taasan ng lahat ng mga langit, upang punuin Niya ang lahat ng bagay,” tayo ay “nakaupo sa mga dakong makalangit” kay Cristo (Efeso 2:6; 4:10).

Ngunit sa anong di-maarok na “lalim” bumaba ang ating Tagapagligtas nang “ibigay Niya ang Kanyang sarili” para sa iglesya, ang Kanyang kasintahang babae, at tinubos siya sa pamamagitan ng Kanyang dugo (Efeso 5:25; 1:7)? Sa gitna ng realidad na ito na may apat na sukat ay nakatayo si Cristo, na sa Kanya isinakatuparan ang layunin ng mga panahon (Efeso 3:11). O, nawa’y pagkalooban tayo ng Diyos ng pagpapalakas ng puso upang magkaroon ng pangitain para kay Cristo at sa Kanyang iglesya!

Ang Iglesya, Pandaigdigang Lokal

Ang *iglesya* o *assembly* ay salitang naglalarawan sa kabuuan ng mga mananampalatayang tinawag palabas mula sa Judaismo at mula sa mga bansa. Ang mga mananampalatayang ito ay binautismuhan sa Espiritu Santo upang maging isang espirituwal na katawan, ang katawan ni Cristo (1 Corinto 12:12-13). Nagsimula ang prosesong ito noong panahon ng Pentecostes at magpapatuloy hanggang sa pag-agaw, o paglilipat, sa iglesya upang makasama ang Panginoon sa kaluwalhatian (Juan 14:1-3; 1 Tesalonica 4:15-17). Kung minsan ay tinatawag natin ang katawang ito na *pandaigdigang iglesya*, sapagkat may *iisang* iglesya lamang na umiiral, na binubuo ng *lahat ng tunay* na mananampalataya. Ang mga mananampalatayang nagtitipon sa pangalan ng Panginoong Jesus sa iba't ibang lugar ay tinawag na *mga iglesya ni Cristo* (Roma 16:16), *mga iglesya ng Diyos* (1 Corinto 11:16), at *mga iglesya ng mga banal* (1 Corinto 14:33). Ang mga sulat ng Bagong Tipan ay ipinadala sa mga ganitong katawan na may pangalan ng kani-kanilang lungsod: Corinto, Efeso, Tesalonica at Filipos. Kaya tinatawag natin silang *mga lokal na iglesya*. Ang mga ito ay nagsisilbing mga himpilan ng Langit sa isang sanlibutang tulad ng impiyerno. Ipinangangako ng Panginoong Jesus sa bawat grupo ng mga mananampalataya, gaano man kalaki o kaliit ang grupo, ang kapangyarihan ng Pangalan ng Panginoong Jesus at ang awtoridad ng Langit sa pagharap sa kasalanan (Mateo 18:15-20).

Sa ngayon, binabasa ng mga Cristiano ang Kasulatan at ginagamit ito sa buhay sa napakapersonal at makasariling paraan. Binibigyang-diin ng Biblia ang aspekto ng pagiging isang komunidad sa espirituwal na buhay at kinakausap ang mga mananampalataya bilang isang kabuuan. Ang lokal na

iglesya ay itinuturing na may kakayahan at may pananagutan na bigyang-kahulugan nang wasto ang doktrina.

Ang Pagiging Sentro ng Iglesya

Ang asembleya ni Cristo ay hindi isang bagay na naisip lamang sa huli. Bilang isang kabuuan, tayo ay “pinili kay Cristo bago pa itatag ang sanlibutan” (Efeso 1:3-4). Ang walang hanggang layunin ng Diyos ay nanatiling lihim, nakatago nang malalim sa Kanyang puso, hanggang sa ipasya Niyang ihayag ang hiwaga ng Iglesya sa mga apostol at sa mga propeta ng Bagong Tipan (Efeso 3:2-11). Bagaman nanatiling nakatago ang plano ng Diyos, ang mga dakilang pangyayari ay madalas naghahagis ng kanilang anino bago pa sila dumating. Paulit-ulit na nagpahiwatig ang Diyos tungkol sa Kanyang hiwaga. Binigyan Niya ang unang lalaki ng isang kasintahang babae, na angkop sa kanya, na kinuha mula sa nabutas na tagiliran ng lalaki (Genesis 2). Ang temang ito ay patuloy na umuunlad sa magkabilang Tipan, hanggang sa sukdulan nito. Ito ay kapag ang Kasintahang Babae ay iniharap na sa ikalawang Lalaki, si Cristo (Apocalipsis 21:2; Efeso 5:25-32). Sinasabi na ang Lumang Tipan ay ang kasaysayan ng isang bayan na para sa kanila ay darating ang isang lalaking tinatawag na Mesiyas. Ang Bagong Tipan ay ang kasaysayan ng Lalaking iyon at ng espirituwal na babaing nabuo mula sa Kanyang nabutas na tagiliran—ang Kanyang Kasintahang Babae, ang Iglesya ni Cristo. Ang tema ng darating na mga aleluya sa langit sa piging ng kasal ng Kordero ay ang kahandaan ng Kasintahang Babae (ang Iglesya) at hindi ng nag-iisang indibidwal. Ang kahalagahan ng iglesya ay masusumpungan sa kaugnayan nito sa makalangit na Kasintahang Lalaki sa mga dakong makalangit na kasama Niya. Ang kagandahan ng iglesya ay hindi makikita

sa pagsusuri sa mga kapintasan ng makalupang anyo nito. Tinitingnan ng Diyos ang Iglesia ayon sa kahihinatnan nito, “pinili kay Cristo ... banal at walang kapintasan sa harap Niya sa pag-ibig” (Efeso 1:3-4).

Ang Napakataas na Halaga ng Iglesia

Ang halaga ng anumang bagay ay sinusukat sa presyong handang bayaran ng sinuman para dito. Nagbigay ang Diyos ng malaking halaga sa Kanyang kawan sa Efeso. Ito ay maliwanag sapagkat binili Niya ito sa pamamagitan ng mahalagang dugo ng Kanyang sariling Anak (Mga Gawa 20:28). Madalas makaligtaan ng mga mananampalataya ang katotohanan na namatay si Cristo hindi lamang para sa kanilang sariling personal na mga kasalanan, kundi “upang tipunin din Niya sa iisa (assembly) ang mga anak ng Diyos na nakakalat” (Juan 11:51-52). Naririnig natin ang mabuting Pastol na nagsasabing “Iaalay Niya ang Kanyang buhay para sa mga tupa,” na ang tinutukoy ay ang mga Judio (Ezekiel 34:11-16). Gayunman, idinagdag Niya, “at mayroon pa Akong ibang mga tupa, na hindi sa kulungang ito (*ang mga Hentil*). Sila rin ay kailangan Kong dalhin, at diringgin nila ang Aking tinig; at sila ay magiging isang kawan na may isang pastol” (Juan 10:11, 16). Namatay ang pastol at ngayon ay nabubuhay upang pag-isahin ang Kanyang kawan, ang assembly ng Diyos (Juan 10:17)!

Ang 24 na matatanda na kumakatawan sa Iglesia ay umaawit, “Karapat-dapat Ka ... sapagkat Ikaw ay pinatay, at binili Mo para sa Diyos sa pamamagitan ng Iyong dugo ang mga tao mula sa bawat lipi, at wika, at bayan, at bansa” (Apocalipsis 5:9). O, gaano kalaking di-matantiyang halaga ang ibinibigay ng Diyos sa iglesia!

Dumating ang Anak ng Diyos sa ating sanlibutan na tulad ng isang mangangalakal na naghahanap ng magagandang perlas. Kung saan maaaring nakita natin ang kahinaan, kabiguan at kapangitan, nasumpungan Niya ang “isang perlas na napakamahal,” ang iglesya. Napakalaki ng Kanyang kagalakan sa pag-asang maangkin ang perlas anupa’t kusang-loob Niyang ipinagbili ang lahat ng Kanyang tinatangkilik at binili ito! Ang masayang pag-asang iyon ang umalalay sa Kanya sa lahat ng kahihiyang maibubunton sa Kanya ng mga tao, gayundin sa paghatol sa krus (Mateo 13:45-46; Hebreo 12:2). “Inibig ni Cristo ang iglesya at ibinigay ang Kanyang sarili para sa kanya” (Efeso 5:25), at walang pag-ibig na hihigit pa sa pag-ibig na ito na nagsasakripisyo ng sarili (Juan 15:13). Ang Kanyang pag-ibig ay umaabot sa bawat lokal na iglesya gayundin sa pandaigdigang Iglesya.

Makikita ito sa pakikibahagi ni Pablo sa paninibugho ni Cristo para sa Kanyang katipan, ang lokal na assemblya sa Corinto (2 Corinto 11:2-3). Si Cristo mismo ay tumitingin sa Kanyang Kasintahang Babae ayon sa kalalabasan ng Kanyang gawa ng pag-ibig. Ito ay tutubusin, gagawing banal, lilinisin at ihaharap sa Kanyang sarili, “na walang dungis o kulubot o anumang ganoong bagay” (Efeso 5:25-27). Tayo, bilang Kanyang mga alagad, ay makabubuting tanggapin ang Kanyang pananaw. Ang Kanyang pag-ibig na pumipilit sa atin ay dapat magtulak sa atin na tingnan ang Kanyang bayan, lalo na ang Kanyang mga lokal na assemblya, ayon sa kung ano talaga tayo, ang Kanyang bagong nilalang (2 Corinto 5:14-17).

Ang Kahalagahan ng Iglesya

1. **Ang Unang Iglesya At Ang Kaugalian Ng Mga Apostol.** Ang unang lokal na assemblya ay nagpakita ng malinaw na

pagkadama ng pagiging isang komunidad (Mga Gawa 2:44; 4:32; 5:12). Lubos nilang alam ang kahalagahan ng sama-samang pamumuhay sa iglesia. Nang sila ay manumbalik, ang mga unang alagad na ito ay binautismuhan at ipinakita ang katotohanan ng kanilang pagbabalik-loob sa pamamagitan ng patuloy na pananatili nang matatag sa turo ng mga apostol, sa pakikisama, sa pagpipira-piraso ng tinapay at sa panalangin (Juan 8:31-32; Mga Gawa 2:41-42). Ang banal na kalipunang ito ng mga mananampalataya ay hinangaan ng publiko, na gayunman ay natakot na pumasok at makisama sa kanila. Gayunpaman, idinagdag ng Diyos sa kanilang bilang ang mga inililigtas (Mga Gawa 2:47; 5:11-13).

Palibhasa'y alam nila na sila ay nagtitipon sa Pangalan ng Panginoong Jesus, at na sila ay kumakatawan sa Kanya sa lupa, ang mga lokal na iglesia ay nagpatupad ng makadiyos na disiplina, at sa gayon ay napanatili ang kanilang banal na patotoo (Mateo 18:17-20; Mga Gawa 5:1-11; 1 Corinto 5; 2 Corinto 2:6-7). Ang mga kongregasyon ng mga mananampalataya na nagpapatuloy sa ganitong paraan ngayon ay mga iglesyang lehitimong kumakatawan sa Panginoon. Ang lokal na iglesia ang pangunahing yunit ng bayan ng Diyos sa lupa at ganito na mula pa sa pasimula nito.

2. **Ang Ministeryo Ni Apostol Pablo.** Tiyak na taglay ni Pablo ang pangitain ni Cristo para sa iglesia. Nanabik siya sa iglesia sa Filipos “nang buong pagmamahal ni Cristo Jesus” (Filipos 1:8). Ang kahinaan at pagkakabaha-bahagi sa bayan ng Diyos ay hindi nagbigay sa kanya ng dahilan upang punahin ito nang may paglayo. Ang malasakit para sa lahat ng lokal na assemblya ay dapat dumiin sa tunay na alagad

ni Jesus araw-araw (2 Corinto 11:28). Ang kapakanan ng mga lokal na iglesia ay ang kanyang buhay (1 Tesalonica 3:5-10). Nagpagal at nakipagpunyagi siya para sa mga lokal na iglesia na hindi pa niya personal na nakikita. Itinuring niya ang kanyang matinding paghihirap bilang ambag sa “pagpupuno sa kulang sa mga kapighatian ni Cristo” alang-alang sa Kanyang Katawan (Colosas 1:24; 2:2). Hindi siya umaasa sa papuri at pasasalamat ng mga tao; isinulat pa nga niya sa hindi mapagpasalamat na iglesia sa Corinto, “Malugod kong gugugulin at gugugulin ang aking sarili para sa inyong mga kaluluwa. Kung lalo ko kayong iniibig, dapat bang lalo akong hindi ibigin?” (2 Corinto 12:15).

Itinuring ni Pablo ang kanyang sarili na isa sa mga kamanggagawa ng Diyos. Nangako ang Panginoong Jesus na itatayo Niya ang Kanyang iglesia, at si Pablo ay isang marunong na punong tagapagtayo na gumagawa ayon sa plano ng kanyang Panginoon (1 Corinto 3:9-11; Mateo 16:18). Ang mga paglalakbay pangmisyon ni Pablo ay naglalalayong dalawin ang mga bagong asembleya, palakasin sila sa pananampalataya at ipangaral ang Ebanghelyo sa mga lupaing lampas pa roon. Sa gayon ay inilatag niya ang pundasyon para sa marami pang iglesia. Saanman nagpagal si Pablo, may mga iglesyang naitanim (Mga Gawa 15:36; 16:4-5). Ibinigay ni Pablo ang kanyang sarili sa pagsasanay ng mga lalaking magsasanay naman sa iba, at sa gayon ay naglaan ng pamumuno para sa mga iglesia (2 Timoteo 2:2).

Si Timoteo, hindi tulad ng maraming Cristiano, ay nakibahagi sa pangitain at pasanin ni Pablo para sa mga iglesia (Filipos 2:19-22). Ang mga sulat kay Timoteo at kay Tito ay higit na tungkol sa buhay ng asembleya (1 Timoteo 3:15) at sa sapat na

pamumuno at pangangalaga sa mga iglesya. Ang iba pang mga sulat ni Pablo ay isang anyo ng gawaing pagpapastol, sa mas malawak na kahulugan, sapagkat ipinadala ang mga ito sa mga iglesya.

Ang mga Alagad ng Panginoon sa Lokal na Iglesya Ngayon

1. **ANG PANININDIGAN NG ALAGAD SA PAKIKISAMA.** Gaya ng ating nakita, ang bawat mananampalataya ay ipinapasok sa Katawan ni Cristo sa pamamagitan ng bautismo sa Espiritu Santo. Sila ay idinagdag sa lokal na iglesya at nakita silang gumaganap ng kanilang lugar sa pakikisama ng lokal na iglesya, na itinatag ang kanilang sarili sa iglesya at sa mga pagtitipon nito (Mga Gawa 2:42; 1 Corinto 12:12-28). Sila ay pasakop sa pamumuno ng mga lokal na matatanda (1 Pedro 5:5; Hebreo 13:17). Ang paglilingkod sa mga natatanging ministeryo o mga organisasyong Cristiano ay hindi kapalit ng pakikibahagi sa itinatag ng Diyos bilang gumaganang yunit ayon sa Biblia, ang lokal na iglesya. Ang pagkilala sa salita lamang sa pandaigdigang katawan ni Cristo, nang walang makabuluhang pakikibahagi sa lokal, ay hindi dapat maging katanggap-tanggap sa alagad ni Jesus.
2. **Ang Sentro Ng Ministeryo Ng Alagad.** Saanman lumago ang Salita ng Diyos ayon sa salaysay ng Bagong Tipan, nag-iwan ito ng mga lokal na assemblya sa likuran nito (Mga Gawa 12:24; 16:5). Walang katibayan ng isang “kilusan ng dakilang utos” na kaagapay ng mga lokal na iglesya sa Bagong Tipan. Sa tabi ng iglesya ngayon, makikita natin ang napakaraming ganitong mga organisasyong “parachurch.” Ito ay isang ideyang dayuhan sa tala ng Kasulatan. Dapat suriin ng alagad ni Cristo ang kanyang sariling mga ideya

tungkol sa usaping ito at muling tuklasin kung paano dinisenyo ng Diyos ang pagkaalagad sa kaugnayan nito sa iglesya. Literal na libu-libong ministryong parachurch ang lumitaw sa Estados Unidos pa lamang sa nakaraang ilang dekada. Bagaman itinatanggi nilang sila ay mga lokal na iglesya, madalas silang nagsasagawa ng mga natatanging ministryo sa mga grupo ng tao na madalas napabayaang mga lokal na iglesya. Ang karamihan ng mga gawaing ito ay maaari, at dapat, isagawa ng mga lokal na iglesya. Tatanggapin ba ng mga alagad na may pangitain ng Panginoon ang hamon?

Ibinigay ng Panginoong Jesus sa iglesya ang mga dakilang lalaking tulad ng mga apostol, mga propeta at mga ebanghelista upang sangkapan ang Kanyang mga banal para sa gawain ng ministryo ng pagpapatibay sa iglesya (Efeso 4:11-16). Ang bawat kaanib ng katawan ni Cristo ay may kaloob na ipinagkatiwala sa kanya upang gamitin sa paglilingkod sa ibang mga kaanib ng katawan (1 Pedro 4:10-11; 1 Corinto 12:12-27).

3. **Ang Sentro Ng Pagsasanay Ng Alagad.** Kapwa ang ating Panginoon at ang Kanyang mga apostol ay naglaan ng malaking panahon sa pagsasanay ng mga manggagawa. Ang mga ito ang magiging mga pinuno ng mga iglesya. Ang paraan ng pagsasanay ay kapwa “paggawa at pagtuturo” (Mga Gawa 1:1; Marcos 3:14). Ni ang Guro ni ang mga apostol ay tila hindi gumamit ng karaniwang akademikong paraan ng pagsasanay na pamilyar kapwa sa mga rabbi noong panahong iyon at sa makabagong kolehiyo o seminaryo. Ang malaking bahagi ng pagsasanay Cristiano ngayon ay hinuhubog ayon sa sekular at akademikong mundo sa halip na ayon sa huwaran ng ating Panginoon at

ng kalipunan ng mga apostol. Ang buhay at ministeryo sa lokal na iglesya ay naglalaan ng maraming pagkakataon para sa pagsasanay. Kailangan ang mga espirituwal at may-karanasang lalaki upang isagawa ang lubhang kinakailangang ministeryong ito.

4. **Ang Pagpaparami Ng Mga Lokal Na Iglesya.** Isinasalaysay ng Aklat ng Mga Gawa ang paglaganap ng Salita at ang pagpaparami ng mga iglesya. Ang mga umiiral nang lokal na iglesya ay dapat tumulong sa pagbuo ng iba pang mga lokal na iglesya. Ang gawain ni Pablo sa Efeso ay nagbunga ng paglaganap ng Salita sa buong lalawigan ng Asia. Naitatag ang mga bagong iglesya sa Colosas, Laodicea at Hierapolis (Colosas 1:6; 4:13). Ang batayan sa Biblia para sa paglawak ng gawain ng Diyos ay nasa mga lokal na asembleya, hindi sa mga malayang organisasyon o lupon.

Konklusyon

Ang ganitong pangitain para sa iglesya ay maaaring tila kakaiba para sa maraming Cristiano. Madalas nilang maunawaan ang kaligtasan sa puro pansariling kahulugan lamang. Maraming talata sa Kasulatan na tila nagsasalita sa pansariling kahulugan ay sa katunayan tumutukoy sa bayan ng Diyos bilang isang kabuuan. Kung minsan ay masyadong nag-iisip ang mga Cristiano tungkol sa “ako” at napakaliit tungkol sa “tayo”!

Si Alan Stibbs, sa kanyang aklat na *God's Church*, ay nagpapahayag ng ating malasakit sa ganitong paraan. “Malinaw na layunin ng Diyos na magkaroon ng isang bayang sarili Niya, at sa pamamagitan ng Kanyang kamangha-manghang biyaya, lubos na di-karapat-dapat na pribilehiyo ng lahat ng nauukol kay Cristo na mapabilang sa komunidad na ito, ang bayan ng Diyos. Paano natin maaaring taglayin ang pangitain ng

Panginoon at gayunma'y ituring ang lokal na iglesya na pangalawang bagay lamang o isang kahihiyan? Ano pa ang maaaring maging mas marangal kaysa sa iglesya, na Siya ang Ulo?" "Inibig ni Cristo ang iglesya"... at ang mga iglesya ... at patuloy pa ring umiibig. Ikaw ba?

Gabay sa Pag-aaral: Ang Pangitain ng Alagad para sa Iglesya

1. Sumulat ng kahulugan ng isang lokal na asembleya.
2. Ibuod kung ano ang damdamin ng Panginoong Jesu-Cristo tungkol sa Kanyang asembleya (Efeso 3:14-18; 5:25). Kung isasaalang-alang ang kahinaan at kabiguang madalas makita sa asembleya, ano ang batayan ng Kanyang saloobin?
3. "Hindi ko nararamdaman na kailangan kong magsimba. Binabasa ko ang aking Biblia at nananalangin. Mayroon akong *personal* na kaugnayan sa Diyos." Paano mo sasagutin ang pahayag na ito?
4. Anong tugon/talata ng Kasulatan ang ibibigay mo sa isang taong nagsasabing siya ay may espirituwal na pakikisama sa mga grupong pag-aaral sa tahanan, mga grupo sa kampus, o sa pagdalaw sa iba't ibang iglesya upang makinig sa mga tagapagsalita at makilala ang ibang mga mananampalataya? (Isama rin ang mga nanonood/nakikinig sa "elektronikong iglesya" [ibig sabihin, T.V./radyo] at nakikinig sa mga teyp ng mga natatanging mangangaral sa bahay.)
5. "Kung ginagampanan ng lokal na iglesya ang kanyang tungkulin, hindi na kakailanganin ang aming (parachurch) na organisasyon." Ipagtanggol o hamunin ang pahayag na ito.

6. a. Kung lilipat ka sa isang bagong komunidad, paano ka pipili ng lokal na iglesya? Anong mga pamantayan ang gagamitin mo o imumungkahi mong gamitin ng iba? Kung maaari, bumanggit ng mga talata ng Kasulatan.
- b. Paano at sa anong dahilan ka maaaring umalis sa isang lokal na iglesya nang ayon sa Kasulatan?
7. Ano ang kailangang naroroon sa isang lokal na asembleya upang mailaan, sa pangunahing paraan, ang pagsasanay na kailangan upang masangkapan ang mga bagong pinuno? Ilista kung ano ang mayroon o kulang sa iyong sariling asembleya.
8. Kung ilagay ng Diyos sa iyong puso na sumama sa iba sa isang bagong lugar upang magsimula ng isang asembleya, ano ang kakailanganin mo upang makapagsimula? Ano ang magiging layunin mo sa loob ng limang taon?
9. Naapektuhan ba ng araling ito kung paano mo tinitingnan ang asembleya? Kung oo, sa anong paraan? Paano mo isasabuhay ang iyong natutuhan?

Aralin 9: Pagpapagal sa Pagkaalagad

“Kailangan kong gawin ang mga gawa Niya na nagsugo sa Akin” (Juan 9:4). Ang Panginoong Jesu-Cristo ay isang manggagawa. Dito ay nakiisa Siya sa Isa na nagsugo sa Kanya. “Ang Aking Ama ay gumagawa hanggang ngayon” (Juan 5:17). Makikita ang Diyos bilang manggagawa mula pa sa mga unang pahina ng Kasulatan (Genesis 2:2-3). Ang paglikha ay Kanyang gawa. Ang pagsasakatuparan ng kaligtasan ay isang gawaing tinapos ng Anak (Juan 17:4; 19:30). Ang mga pagpapagal ng mga mananampalataya maging ngayon ay dapat makitang ginagawa tayong “mga kamanggagawa” ng Diyos (2 Corinto 6:1; ihambing ang 1 Corinto 3:9). Ang larawan ng Panginoon sa Kasulatan ay ang Dakilang Manggagawa, hindi ang Dakilang Tagamasid lamang. Ang bayan ng Panginoon, na tinawag “upang lumakad din naman na gaya ng Kanyang paglakad” (1 Juan 2:6), ay dapat sumunod sa Kanyang mga yapak.

Ang Lahat ay Tinawag upang Magpagal

Mula pa sa panahon ng ating Panginoong Jesus ay hindi kailanman naging sapat ang bilang ng mga manggagawa upang maayos na maipagpatuloy ang gawain ng Diyos. Ang suliraning ito ang nagtulak sa Panginoon upang sabihin, “Katotohanang marami ang aanihin, ngunit kakaunti ang mga *manggagawa*. Kaya’t ipanalangin ninyo sa Panginoon ng anihan na magpadala Siya ng mga manggagawa sa Kanyang anihan” (Mateo 9:37-38). Marami nang naging Cristiano, ngunit kakaunti ang naging manggagawa. Maraming mananampalataya ang hindi nakaaalam na tinawag ng Diyos ang *lahat* ng Kanyang bayan upang magpagal.

1. **Gaya ng Itinuturo sa Bagong Tipan.** Madaling makita na kabilang sa mga manggagawa sa Bagong Tipan ang Labindalawang Apostol (Mateo 10:1-4), ang Pitumpu (Lucas 10:1-2), sina Bernabe at Saulo (Mga Gawa 13:2), si Timoteo (1 Corinto 16:10; Roma 16:21; 1 Tesalonica 3:2), si Tito (2 Corinto 8:23), at si Epafrodito (Filipos 2:25). Gayunman, lumalawak pa ang talaang ito lampas sa pangkat na ito tungo sa mas malaking grupo ng mga mananampalataya. Kabilang dito sina Maria (Roma 16:6), Trifena at Trifosa (Roma 16:12), Priscila at Aquila (Roma 16:3), at Persis (Roma 16:12), na pawang taga-Roma. Kabilang sa mga nasa Filipos sina Euodia, Sintique at Clemente (Filipos 4:2-3). Idagdag pa sina Estefanas (1 Corinto 16:17), Gayo (3 Juan 1), Filemon (Filemon 1), Justo at Epafros (Colosas 4:11-12), at walang alinlangang sina Aristarco at Marcos (Colosas 4:10).

Pansinin na napakaaktibo ng mga kababaihan.

Binabanggit ng Espiritu ang *lahat* ng mananampalataya bilang mga manggagawa (Efeso 4:12, 16; 1 Corinto 15:58), gaya rin na sila ay *lahat* mga lingkod, *lahat* mga saserdote, *lahat* mga banal. Kasama rito ang mga walang asawa at ang mga may asawa, ang may pamilya at ang wala, lalaki at babae, matanda at bata. Walang pagtatanging ginagawa na tinatawag ang isang tiyak na grupo sa “gawain ng Panginoon” at ang iba ay hindi, batay sa kung sila ay may buong-panahon o bahagyang-panahong trabaho, o kung sila ay nagkaroon ng propesyonal na pagsasanay.

2. **Ngunit Napabayaan Mula Pa sa Panahon ng mga Apostol.**

Isa sa malalaking suliranin ng Cristianismo sa kasalukuyan ay ang makitid na pagkaunawa sa papel ng karaniwang mananampalataya. Nang lumitaw ang pagtatangi sa pagitan

ng “klero at layko” sa mga mananampalataya, inakala na ang gawain ng Panginoon ay pangunahing nakalaan lamang sa isang propesyonal na uri ng mga ministro, na may mga titulo at “inordenahan” umano ng Diyos. Sila raw ang nakauunawa sa Kasulatan at gumagawa ng anumang dapat gawin. Ang iba ay tinawag na “layko” (karaniwang tao), na gumagawa ng karaniwan o mas mababang mga gawain. Walang batayan sa Kasulatan ang pagtatanging ito. Kabilang sa iba pa nitong masasamang bunga, nabulag nito ang mga mananampalataya sa kanilang pangkalahatang pagkatawag na makiisa sa Diyos sa isang makapangyarihan at pandaigdigang pagsisikap na ipakilala si Cristo at pagkatapos ay espirituwal na patibayin ang mga nadadala sa Kanya.

Ang Lahat ay Kailangan upang Magpagal

1. **Bilang mga Buong-Panahong Manggagawa.** Tayo man ay may sekular na trabaho o naglilingkod sa Diyos nang “buong-panahon,” tayo ay “naglilingkod pa rin sa Panginoong Jesu-Cristo” (Colosas 3:24). Hindi naging kulang ang paglilingkod ni Jesu-Cristo sa Ama sa mga taon Niya bilang karpintero kaysa sa tatlo’t kalahating taon ng Kanyang paglalakbay na ministeryo. Kung tayo ay nasa kalooban ng Diyos, tayong lahat ay buong-panahon sa mas malawak na kahulugang ito. Kung paanong walang pagtatangi ang Biblia sa pagitan ng klero at layko, wala ring pagtatangi sa pagitan ng sekular at banal na hanapbuhay, bagaman kung minsan ay ginagamit natin ang mga katagang iyon. Kung iiwan natin ang ating trabaho upang ituong ating sarili sa gawain ng Panginoon ay nakasalalay sa pagiging mabisa ng ating kasalukuyang

ministeryo, sa napatunayang pangangailangan para sa higit pang ministeryo sa larangan ng ating kaloob, at sa pagkilala ng mga namumuno sa iglesya sa mga pangangailangang ito.

Makikita ang huwaran ng Biblia para sa ministeryo sa buhay ni Apostol Pablo. Bilang isang binata, natuto siya ng isang hanapbuhay (paggawa ng tolda). Pagkatapos ng kanyang pagbabagong-loob, isinuko niya ang kanyang hanapbuhay sa mga priyoridad ng kaharian. Kung minsan ay makikita siyang nagtatrabaho nang “buong-panahon” sa kanyang hanapbuhay habang ibinubuhos ang lahat ng kanyang bakanteng oras sa ministeryo. Sa ibang pagkakataon, makabubuting isantabi niya ang paggawa ng tolda at gugulin ang lahat ng kanyang oras sa tuwirang ministeryo. Sa huling kalagayan, may karapatan siya sa pinansiyal na suporta ng kapwa mananampalataya (Lucas 10:7; Mateo 10:10; 1 Timoteo 5:17).

2. Bilang mga Espesyalista at mga Pangkalahatang

Manggagawa. Isang bagay ang ipahayag na tinatawagan ng Kasulatan ang bawat mananampalataya na maging manggagawa, ngunit ano ba ang dapat nating gawin? Hindi ba may pagkakaiba sa mga kaloob? Oo! Ang mismong katotohanan na ang bawat mananampalataya ay may espirituwal na kaloob at tinawag upang gumanap sa Katawan sa pamamagitan ng paggamit ng kaloob na iyon ay nagpapatibay sa ideya ng isang gumaganang tungkulin (1 Corinto 12). Sa kabila nito, kung minsan ay tila may pagkaparalisa ng paggana sa loob ng iglesya dahil sa pagsasabing hindi natin alam kung ano ang ating kaloob. Ang mga mananampalataya ay tinatawagang gumanap sa maraming larangan ng kaloob, mayroon man sila ng kaloob na iyon o wala. Tayong lahat ay maaaring magbigay,

magpakita ng habag, mangaral ng pampalakas-loob, tumulong at gumawa ng maraming katulad na bagay. Gayunman, hindi natin dapat maliitin ang mga natatanging kaloob na ibinigay sa atin, kundi gamitin ang mga ito (2 Timoteo 1:6). Umuunlad lamang ang mga ito habang ginagamit natin. Ang mga espirituwal na kaloob ay para sa “pagsasakdal sa mga banal” (Efeso 4:11-12). Ito ang banal na paglalaan para sa “ikatitibay ng Katawan” sa pamamagitan mismo ng mga banal. Ang mga tao ay “gusali ng Diyos” at tayo ay mga kasamang tagapagtayo Niya (1 Corinto 3:9-10). Ang layunin ng alagad ay tumulong na iharap “ang bawat tao na sakdal kay Cristo” (Colosas 1:28-29). Iyan ang pangunahing bahagi ng ating pagpapagal para sa Diyos.

3. **Bilang mga Taong Malapit sa Kapwa.** Higit sa lahat, ang gawain ng Diyos ay nakatali sa mga tao. Sinabi na ang buhay ni Jesus ay maaaring ibuod sa isang salita—“ang iba.” Ibinuhos Niya ang Kanyang buhay sa lupa para sa ibang tao. Patuloy Siyang namamagitan ngayon sa Langit para sa atin (Hebreo 7:25). Ipinakita Niya ang isang katangiang kailangan ng bawat isa sa atin. Siya ay isang “taong malapit sa kapwa”; isang may “puso para sa mga tao.” Tinatawag tayo nito palayo sa pag-iisa upang makisangkot sa iba alang-alang kay Cristo. Dapat nating isaalang-alang ang kapakanan ng iba, hindi lamang ang sa atin (Filipos 2:4). Ang mga taong malungkot ay kadalasang abala sa kanilang sarili. Ang saklaw ng ating pakikisangkot ay hindi dapat makulong sa pamilya at sa ilang iba pang kakilala.

4. **Mga Manggagawa sa Isang Nagkakaisang Katawan.** Inilalarawan ng talata sa Corinto 15:58 ang buong iglesya na nakikibahagi sa gawain ng Panginoon. Ang mataas na

pananaw na ito sa ating tungkulin, gaya ng pagiging mga sangkap ng Katawan, ay lumalampas sa karaniwang pananaw sa pagiging kaanib. Tayong lahat ay dapat maging mga manggagawa “sa kaharian ng Diyos” (Colosas 4:11), at lahat ay dapat magpagal sa panalangin para sa paglago ng kahariang ito (Colosas 4:12). Sa isang natatanging kahulugan (Mga Gawa 6:4) ang lahat ng mananampalataya ay tinawag upang italaga ang kanilang sarili sa panalangin at sa ministryo ng Salita. Ngunit lahat ay maaaring makibahagi sa gawain ng pag-eebanghelyo sa pangkalahatang kahulugan (2 Timoteo 4:5). Tayong lahat ay dapat maging mga manggagawang nagpapagal sa gawain ng Ebanghelyo (Filipos 4:3). Sa bawat isa sa atin ay ipinagkatiwala ang “salita ng pakikipagkasundo” (2 Corinto 5:19). Mayroon ding praktikal na gawain (1 Corinto 16:15-16) sa larangan ng pagtulong o paglilingkod.

5. **Bilang mga Tagapagbukas ng Bagong Larangan.** Mula sa hanay ng masisipag na manggagawa sa mga lokal na iglesya ay walang alinlangang “magpapadala” ang Panginoon ng mga manggagawa sa mas malawak na larangan (Mateo 9:38). Sina Bernabe at Saulo ay ibinukod ng Espiritu Santo para sa ministryong misyonero sa ibang lugar, nang *una nilang napatunayan ang kanilang sarili* sa kinaroroonan nila (Mga Gawa 13:2), na isinapanganib pa ang kanilang buhay para sa gawain ni Cristo (Mga Gawa 15:25, 26). Ang mga manggagawang palipat-lipat gaya nina Judas at Silas ay isinugo, gayundin si Juan Marcos (Mga Gawa 15:37). Sina Timoteo, Tito, Tiquico, Trofimo, Silas, at Epafrodito ay kabilang din sa maraming manggagawang naglalakbay sa sanlibutan bilang mga kinatawan ng Diyos. Nakita nila ang isang napakalawak na anihan, na doon sila tinawag ng

Panginoong Jesus. Alam nila na ang mga mang-aani ay tumatanggap ng upa at nagtitipon ng bunga para sa buhay na walang hanggan (Juan 4:35-36). Napakagandang pangitain para sa buhay!

Bakit Hindi Nagiging Manggagawa ang Maraming Mananampalataya?

Sa kabila ng napakahalagang kahalagahan at di-kapani-paniwalang laki ng mga gawaing hinaharap ng iglesia ngayon, nananatiling kakaunti ang mga manggagawa (Mateo 9:37-38). Paano nangyayari na sa dami ng mga Cristiano, napakakaunti ang matatawag na mga manggagawa?

1. **Pag-asa sa Bayad na mga “Propesyonal” na Kawani.** Ang di-makabibliyang paghahati ng gawain sa pagitan ng klero at layko ay patuloy na sumisiil sa mga tinatawag na “layko,” maging sa mga kilusang nakasandig sa Biblia. Ang mga mananampalataya ay higit na nababawasan sa papel ng mga tagapagbigay ng pera at mga tagapakinig. Ang mga sangkap ng katawan na may kaloob ay pinagkakaitan ng makabuluhang pagkakataon sa ministryo, lalo na sa larangan ng pagpapastol at pangangaral. Ang hilig na ipaubaya ang ministryong espirituwal sa mga buong-panahong manggagawa ay nananatili maging sa mga iglesyang maaaring hindi sang-ayon sa sistemang ito. Inaasahan ng layko na gagawin ng buong-panahong manggagawa ang ibinayad niya rito upang gawin. Kapag tinanong kung bakit hindi sila nakikibahagi sa gawain at paglilingkod sa Panginoon, marami ang sumasagot na hindi nila nadaramang sila ay tinawag o handa. Ito ay isang malaking di-pagkaunawa sa pagkatawag sa lahat ng mananampalataya upang maglingkod. Marami pa ang

magpapagal kung sila ay bibigyan ng hamon, pagkakataon at pagsasanay “sa loob mismo ng iglesia.” Ang mga mananampalataya ay dapat hamunin na ituring ang gawain ng Panginoon bilang kanilang *pangunahing* hanapbuhay at ang kita sa kanilang trabaho bilang suporta.

2. **Kakulangan sa Pagsasanay.** Karamihan sa mga kilusang Cristiano ay nagbibigay ng ilang natatanging pagsasanay ngunit umaasa pa rin sa mga propesyonal na paaralan upang gawin ang karamihan nito. Gayunman, kakaunting praktikal na pagsasanay para sa makabuluhang ministeryo ang inilalaan sa mga karaniwang kaanib ng iglesia. Ang nabuhay na mag-uling Cristo ay nagbigay sa Kanyang iglesia ng mga dakilang kaloob sa mga taong may kakayahang bigay ng Diyos. Ang mga ebanghelista, pastor at guro ay tinawag ng Diyos upang sanayin ang iba pang mga banal para sa *makabuluhang ministeryo sa katawan* (Efeso 4:11-13). Napakamakabuluhan ng paggamit ng salitang isinaling “sanayin.” Ginamit ito para sa mga mangingisdang naghahayuma (nag-aayos) ng kanilang mga lambat (Mateo 4:21). Ang katagang pandagat ay ginamit para sa *paghahanda* ng isang barko para sa paglalayag. Bilang katagang medikal, inilalarawan ng salitang ito ang *pagpapanumbalik* ng isang nalinsad na bahagi ng katawan sa wastong paggana nito (Galacia 6:1).

Ang maaaring maiambag ng maraming Cristiano ay nakatulog lamang, kadalasang nakabaon sa ilalim ng mga suliraning hindi nalutas at maling pagsasanay. Kailangan nila ng pagkukumpuni! Ang mga mananampalatayang kulang sa “kaalaman kung paano” ay nangangailangan ng paghahanda para sa gawain ng Panginoon. Ang iba pa ay nangangailangan

ng pangangasiwa at tulong upang matagpuan ang wastong lugar ng kanilang paggana sa katawan. Ang ganitong pagsasanay at pangangalaga ay nakalulungkot na kulang sa karamihan ng mga iglesya.

3. **Takot na Mapatali Habambuhay.** May mga mananampalatayang nag-aatubiling tumanggap ng pananagutan dahil sa takot na maitali ang kanilang sarili sa “panghabambuhay na sentensiya” sa isang tiyak na ministeryo. Sa halip na gampanan ang isang gawain na maaaring hindi nila magtagumpayan, wala silang ginagawa. Sa halip na makipagsapalaran na makibahagi sa isang ministeryo na maaaring pagsawaan nila, pinipili nila ang ligtas na paraan at nananatiling walang ginagawa. Ang unang pakikibahagi ay nararapat na para sa isang tiyak na panahon.
4. **KAKULANGAN SA MOTIBASYON.** May mga mananampalatayang tila kontento na sa paghahangad ng mga pangalawang layunin sa buhay. Ang tumatangis na mga pangangailangan ng iglesya ay bumabagsak sa mga taingang bingi. Hindi sila naaantig sa kalagayan ng mga naliligaw na kaluluwa. Hindi sila natitinag ng tawag ng Panginoon. Maraming Cristiano ang espirituwal na “bulag o malabo ang paningin, at nakalimutan na siya ay nilinis na sa kanyang mga dating kasalanan” (2 Pedro 1:9).

Ano ang Magagawa Mo upang Maging Mabisang Manggagawa?

1. **Ihandog ang Iyong Sarili para sa Paglilingkod sa Diyos.** Bilang isang binata, tumanggap si Isaias ng isang pangitain ng soberanong Panginoon ng mga hukbo na nagpasubsob sa kanya. Lubhang namulat si Isaias sa kanyang malalim na pagiging di-karapat-dapat bilang tagapagsalita ng Diyos, sapagkat napuspos siya ng kagandahan ng Kanyang

kabanalan. Pagkatapos ay narinig niya ang tinig ng Panginoon na nagsasabi, “Sino ang Aking susuguin, at sino ang yayaon para sa Amin?” Tumugon ang propeta, “*Narito ako. Suguin Mo ako!*” (Isaias 6:1-8). Nalulugod ang Diyos sa kusang-loob na paglilingkod ng mga nakadarama ng malaking pribilehiyo na makapaglilingkod sa gayong kahanga-hangang Panginoon (2 Corinto 4:1; 1 Timoteo 1:12). Nais ng Diyos na gamitin ang mga taong napupuspos ng pagkadama sa Kanyang kadakilaan. Ang Kanyang dakilang mga habag ay dapat magtulak sa mga mananampalataya na iharap ang kanilang sarili para sa paglilingkod (Roma 12:1-2).

2. **Isaalang-alang Kung Saan Naroroon ang Iyong mga**

Kakayahan o Kaloob. Idinidiin ng Kasulatan ang pangangailangan ng matinong pagpapasya kapag isinasaalang-alang ang ating mga kaloob at tungkulin sa loob ng katawan ni Cristo (Roma 12:3). Humanap ng pagkakataon para sa paglilingkod sa larangan ng inaakalamong kaloob at magsimula. Imposibleng ugitan ang isang barkong nakahinto at hindi gumagalaw sa tubig! Maging bukas sa mga mungkahi o pangangailangan na sa simula ay tila nakatatakot sa iyo.

3. **Humanap ng Pagsasanay sa Tiyak na Larangang Iyong**

Pinagtutuunan. Ikaw ang manguna. Anong mga pagkakataon sa ministryo at pag-aaral ang mayroon? Sino ang may kinakailangang kasanayan upang sanayin ka para sa gawaing ito? Ang pagsasanay habang gumagawa mismo ang pinakamahalaga. Ang “pag-aaral sa pamamagitan ng paggawa” sa ilalim ng pangangasiwa ng mga bihasang manggagawa ang pinakamainam.

Paano Mo Mapabubuti ang Iyong Pagpapagal?

1. **Magtakda ng Mataas na Pamantayan para sa Iyong Sarili.**

Bagaman ang mga di-makatotohanang inaasahan ay maaaring magpahina ng loob ng nagsisimula sa paggawa ng kinakailangang hakbang, hindi natin dapat kailanman hayaan ang ating sarili na masiyahan sa pagiging pangkaraniwan lamang. Naghandog ang mga Judio sa Panginoon ng mga hain na hindi man lamang nila maiisip na ibigay sa gobernador. Ang mga haing pilay at may sakit ay kahihyan sa Panginoon ng kaluwalhatian at lumalapastangan sa Kanya (Malakias 1). Ang Kanyang gawain ay karapat-dapat sa kahusayan! Suriin ang iyong pagganap sa ministeryo. Magtakda ng makatotohanan at mataas na mga layunin. “Sumpain ang gumagawa ng gawain ng Panginoon nang may kapabayaan!” (Jeremias 48:10).

2. **Makipagsanggunian sa Iba at Suriin ang Iyong**

Ministeryo. Tayo ay tatayo o babagsak sa harap ng ating Panginoon. Ang Kanyang papuri ang pangunahin nating dapat pagmalasakitan. Gayundin, ang nakabubuting puna at payo ng mga nagmamalasakit na kamanggagawa ay maaaring maging tunay na tulong sa ating hangaring mapabuti ang ating gawain para sa Panginoon. Ang pagsasarili at ang kawalan ng kahandaang maturuan ay ang pinakamalalaking kaaway ng pag-unlad. Ipinahahayag ng aklat ng Kawikaan ang mabuting bunga ng pakikipagtulungan sa iba. “Ang bakal ay nagpapatalas sa bakal. Gayon pinatatalas ng isang tao ang kanyang kapwa” (Kawikaan 27:17).

Konklusyon

Ang mga bagong mananampalataya ay dapat maturuan na sila ay tinawag upang maging espirituwal na mga *manggagawa* sa Kaharian ng Diyos. Walang masama sa pagdalo sa mga pagtitipon, paghahanda ng mga salu-salo ng iglesia, pag-awit sa koro, pagiging tagasalubong at pagiging kasapi ng mga komite sa iglesia. Maraming nagsasabing sila ay mananampalataya ang hindi man lamang nakikibahagi sa ganitong antas. Gayunman, ang maingat na pagsusuri sa Kasulatan ay magpapakita na tayo ay tinawag sa isang buhay at ministryo na higit na lampas sa mga pamilyar na gawaing ito. Kung ito sana ang ginagawa ng iglesia, at itinuturo sa mga nagbalik-loob na gawin ito, maaaring ibang-iba sana ang naging kasaysayan nito. Noong unang panahon, humayo ang mga mananampalataya at ipinahayag ang kanilang mensahe tungkol kay Cristo sa lahat ng dako at “gumawang kasama nila ang Panginoon, at pinagtibay ang Salita sa pamamagitan ng mga tandang kasunod” (Marcos 16:20). Ang mga unang Cristiano, maging nang sila ay inuusig, ay “nagsiyaon sa lahat ng dako na ipinangangaral ang Salita” (Mga Gawa 8:4). Ang trahedya ng iglesia ay tumigil itong makita na ito ang kanyang dakilang misyon at na ang bawat mananampalataya ay dapat maging aktibo sa misyong iyon. Ang pamumuhunan ng ating buhay sa mga mananampalatayang nagiging mabubungang manggagawa ay isang paraan upang malaman na hindi tayo nagpagal nang walang kabuluhan.

Gabay sa Pag-aaral: Pagpapagal sa Pagkaalagad

1. Basahin ang Mateo 9:36-38. Ano ang nagtulak kay Jesus upang mahabag? Anong malaking pangangailangan ang

Kanyang nakita? Ano ang Kanyang mga napansin tungkol sa mga manggagawa?

2. Sino ang tinawag ng Panginoon upang makibahagi sa gawain ng anihan (Efeso 4:11-12; 1 Corinto 15:58; Mga Gawa 8:1; Mateo 10:8b)?
3. Basahin ang 1 Corinto 12:12-31. Ipaliwanag kung bakit kailangan ang pagkakaiba-iba ng natatanging tungkulin para sa mabisang ministeryo.
4. Sa anong kahulugan kailangan nating maging “pangkalahatang manggagawa” sa katawan gayundin bilang mga espesyalista?
5. Ano ang ating pananagutan tungkol sa ating espirituwal na kaloob (2 Timoteo 1:6)? Ano sa palagay mo ang iyong espirituwal na kaloob? Paano mo ito ginagamit ngayon sa iyong lokal na iglesya?
6. Ano ang pananaw ng Diyos sa pagkakaiba ng isang “buong-panahong” Cristianong manggagawa at ng isang Cristianong manggagawa na may “sekular” na hanapbuhay (tingnan ang Mga Gawa 18:1-5, 11, 24-26)? Paano mo pagpapasyahan kung magkakaroon ka ng trabahong “paggawa ng tolda” o itutuon ang lahat ng iyong oras sa tuwirang ministeryo?
7. Kadalasan, ang mga manggagawa ay ipinadadala mula sa isang lokal na lugar tungo sa ibang mga lugar. Sino ang nagsusugo sa mga manggagawang ito (Mga Gawa 13:2)? Paano ito isinasagawa ng iglesya (Mga Gawa 15:22-25)? Paano napatunayan ng mga lalaking ito ang kanilang sarili bago sila isinugo (Mga Gawa 15:25-26)?

8. Kung susuriin ng Panginoon ang iyong gawain sa iglesya ngayon, sa palagay mo, paano Siya magsasalita sa iyo tungkol sa iyong mga gawain? Katimbang ba ng iyong kaloob at pagkatawag ang iyong mga gawain?

Aralin 10: Pagpaparami sa Pagkaalagad

“Dumami ang bilang ng mga alagad” (Mga Gawa 6:7). Nagsimula ang proseso ng pagpaparami sa mga alagad ng Panginoong Jesus nang tawagin Niya ang Labindalawa (Lucas 6:13-16). Lumaki ito nang magtalaga Siya ng karagdagang pitumpu (Lucas 10:1). Sa Araw ng Pentecostes, nang mabuo ang iglesia sa pamamagitan ng bautismo ng Espiritu, ang bilang ng mga alagad na nagkakatipon ay 120 (Mga Gawa 1:15). Di-nagtagal ay nadagdagan ang kanilang hanay ng libu-libo (Mga Gawa 2:41). Habang dumarami ang kanilang bilang at ang kanilang sigasig para sa Diyos, nagreklamo ang kanilang mga kaaway, “Ang mga taong ito ... ay nagbaligtad sa sanlibutan” (Mga Gawa 17:6 RSV). Ginagawa nila ang mismong iniutos sa kanila ng kanilang Guro. Humayo sila sa sanlibutan at gumawa ng mga alagad sa gitna ng mga bansa.

Ang paggawa ng mga alagad ay ang malinaw na ipinahayag na kalooban ng Diyos (Mateo 28:19). Ang salitang alagad ay ginagamit sa Kasulatan kung minsan bilang kasingkahulugan ng sinumang nagpapahayag na Cristiano (Mga Gawa 11:26). Gayunman, binanggit ng Panginoong Jesus ang mga tunay at totoong alagad (Juan 8:31). Tumugon sila sa napakahigpit na mga kondisyong itinakda Niya sa mga talatang gaya ng Lucas 14:26-33. Kaya’t pinakinggan nila ang Kanyang mga salita sa Dakilang Utos, “Tinuturuan silang ganapin ang *lahat* ng mga bagay na *anuman* na Aking iniutos sa inyo” (Mateo 28:20). Higit ito sa isang tawag upang maging isang nagbalik-loob o “magpasya para kay Cristo.” Ang mga alagad, gaya ng *lahat* ng may buhay, ay ginawa ng Diyos upang magparami ng kanilang sarili.

Sa *pinakamababa*, ang isang alagad ay tiyak na inaasahang sumunod sa Panginoon sa *bautismo*, maging *aktibo* sa *pakikisama* sa lokal na kapulungan, at *naglilingkod* sa Panginoon ayon sa kanyang mga kaloob at kakayahan. Ang *pinakamapagpakumbaba* at *pinakalimitadong* *mananampalataya* ay tiyak na makagagawa ng ganito, kung handa siya. Mahalaga na sikapin ng mga namumuno na madala ang bawat nagpapahayag ng *pananampalataya* sa *pinakamababang* pamantayang ito. Ito ang tinatawag na “gawaing pagsubaybay” (follow-up). Nangyayari ito kapag tinanggap ng isang mas magulang na *mananampalataya* ang *pananagutan* na *tulungan* ang isang bagong nagbalik-loob na makapagsimula sa bagong buhay na ito sa pamamagitan ng regular na pagbabasa ng Salita, *pananalangin*, pagdalo sa mga pagtitipon ng kapulungan, at pag-aalis ng mga damit-panlibing ng dating buhay. Ang pag-unlad ng nagbalik-loob sa panahong ito ay mabuting palatandaan ng kanyang kahandaang sumunod nang lubusan sa Panginoon sa kabila ng anumang hadlang. Ang kanilang sariling saloobin, hindi ang *ating* hangarin, ang nakaaapekto sa pag-unlad. Ang ating hangarin ay dapat na tulungan ang *sinumang* *mananampalataya* na umunlad hanggang sa *pinakamataas* na antas na kaya nila at handa sila (Colosas 1:28-29).

Lampas sa yugtong ito ng pagiging isang medyo pangunahing alagad ay ang taong handang maging isang espirituwal na manggagawa. Kasama rito ang kahandaan ng ilan na ipuhunan ang kanilang buhay sa pagtulong sa iba upang maging *pinakamahusay* para sa Diyos, gaya ng pagkatulong din sa kanila. Nangangahulugan din ito ng kakayahan at dedikasyon na maging tapat sa pagtulong sa iba upang maging espirituwal na mga manggagawa. Kung tayo ay gagawa ng mga alagad,

gaya ng iniutos ng Panginoon, kailangan nating italaga ang ating sarili sa ministryong ito ng *paggawa ng mga alagad*. Ang mga tao ay natutulungan ng isang tao, hindi ng isang bagay. Kung ang mga alagad ay ginagawa at hindi ipinanganganak, kailangang gawin natin ito. Hindi natin maaasahan na ang pakikinig lamang sa mga sermon o pagdalo sa iglesya ay magiging dahilan upang ang mga mananampalataya ay maging mga alagad na *gumaganap* sa lahat ng iniutos ng Panginoon. Ang ilan ay maaaring maging mga mandirigma sa panalangin o gumaganap ng iba pang mahalagang tungkulin. Gayunman, ang huling bunga ay ang pagdami ng bilang ng mga manggagawa para kay Cristo.

Napakalaking gawain ang hinaharap natin sa anihan. Maisasakatuparan lamang ito sa pamamagitan ng pagdami ng mga manggagawa. Napakakaunti nila, ayon sa Panginoong Jesus (Mateo 9:37-38). Tiyak na kulang ang mga tumutugon sa paanyaya ng Panginoon sa *lahat* na maging mga tagasunod. Ang pagpaparami ng mga tagasunod na nagiging mga tagagawa ng alagad ay napakahalaga sa pagdami ng mga manggagawang magsasakatuparan ng misyong itinalaga ng Panginoon. Kailangan ang pagpaparami sa isang sanlibutang mabilis na lumalaki ang populasyon. Ang isang sentimong *pinararami nang doble* araw-araw ay hihigit pa sa isang milyong *idinaragdag* araw-araw sa loob ng wala pang isang buwan. Ang mga nagbalik-loob ay kailangang masubaybayan nang mabisa, at pagkatapos ay gawing alagad tungo sa mas mataas na antas ng espirituwal na kagulangan at pagiging mabisa. Matutulungan ng mga tagagawa ng alagad ang mga mananampalataya na lumago sa pamamagitan ng espirituwal na pagiging magulang (1 Tesalonica 2:7-12).

Ang Katangian ng mga Alagad na Nagpaparami

Malaki ang pangangailangan para sa mga taong buong-buo ang pagsuko kay Cristo at may matibay na paninindigan tungkol sa uri ng buhay na nilayon ng Diyos para sa Kanyang bayan. Ang ganitong mga tao ay may pangitain sa buhay na ito bilang landas tungo sa walang hanggang kaluwalhatian. Alam nila na tayo ay mga manlalakbay at dayuhan lamang dito sa lupa (1 Pedro 2:11). Ang ganitong mga alagad ay kusang-loob na handa, hindi pinipilit o hinihimok nang sapilitan, na mamuhay ng isang buhay ng mapagsakripisyong debosyon sa Panginoong kanilang iniibig. Bagaman hindi kailangan ang katalinuhan at malalaking talento, kailangan nilang maging handang sumunod sa Panginoon at maging tapat sa Kanya. Ano pa ang ibang katangian dapat ipakita ng isang tunay na alagad?

1. Ibigin ang Panginoong Jesus nang higit sa lahat (Lucas 14:26).
2. Kusang pasanin ang kanilang krus upang sumunod sa Kanya (Lucas 14:27).
3. Manatili sa Kanyang aral (Juan 8:31-32), na ginaganap ang lahat ng Kanyang iniutos (Mateo 28:20).
4. Mag-ibigan sa isa't isa (Juan 13:34-35).
5. Magbunga (Juan 15:7-8).
6. Ibahagi nang mabisa ang kanilang pananampalataya (magpatotoo) (Mga Gawa 1:8).
7. Maging nakaugat, natatayo, at matatag sa pananampalataya (Colosas 2:7).
8. Lumakad sa Espiritu (Galacia 5:16) bilang mga taong puspos ng Espiritu.

9. Mamuhay nang banal, nakabukod para sa Diyos (1 Pedro 1:15-16), na nagpapakita ng mga katangiang tulad ng kay Cristo.
10. Magkaroon ng mabunga at regular na mga panahon ng debosyon sa Diyos (Isaias 50:4-5).

Yamang ang layunin ng Diyos ay madala ang bawat mananampalataya sa kagulangan kay Cristo, sa buhay at ministeryo, ang tagagawa ng alagad ay dapat handang magpagal para sa layuning ito sa pagtulong sa iba sa pamamagitan ng paggamit ng kapangyarihan ng Diyos (Colosas 1:28-29). Tunay nga, kailangan siyang magkaroon ng dakilang pangitain ng isang ministeryo ng pagpaparami ng mabubungang alagad. Kailangang maunawaan ng tagagawa ng alagad na ang pinakamabisang paraan ng pagpaparami ay hindi matatagpuan sa mga teknik, pakikinig ng sermon o mga programa ng iglesya. Kailangang mapagtanto ng tagapagturo ng alagad na ang mga taong pinalalakas ng makapangyarihang lakas ng Diyos, na nais din niyang mapabilang, ang tanging paraan ng pagsulong ng mga utos ni Cristo, na nagpaparami hanggang sa ikatlong salinlahi.

Ang Proseso ng Pagpaparami ng mga Alagad

Kailangang magsimula nang tama upang matapos nang tama. Limitado ang ating panahon at iilang tao lamang ang mabibigyan natin ng masinsinang pansin. Kaya't mahalagang ipuhunan nang may karunungan ang mahalagang pribadong panahon. Ang Panginoong Jesus, ang ating halimbawa, ay nanalangin buong magdamag bago Niya pinili ang labindalawang lalaki (Lucas 6:12-13). Ang ilan sa mga nakakausap natin ay maaaring hindi pa handa para sa

natatanging pagtuturo bilang alagad ngayon, ngunit maaaring maging handa sa kalaunan. Gumugol ang Panginoong Jesus ng tatlong taon sa pakikitungo sa Kanyang mga tauhan at kahit noon, tila halos hindi pa sila handa hanggang matapos ang Kanyang muling pagkabuhay. Iminumungkahi na subukin mo ang katapatan ng isang tao sa loob ng ilang linggo habang kayo ay nagkikita sa simula.

Ang mabisang pagsasanay ay maaaring maganap sa pamamagitan ng dalawang paraang nagpupuno sa isa't isa.

Pagsasanay sa mga Grupo

Ang kaalaman sa doktrina at mga katotohanan ay pinakamainam na naipapasa sa mga grupo. Gayunman, ang “mabuting aral” ay higit pa sa pagbibigay ng mga sermon sa mga tagapakinig lamang (Tito 2:1-10; 1 Timoteo 1:5; 4:6). Kailangan din itong ituro sa paraang nagpapabago ng buhay ng mga nagiging huwaran ng kanilang itinuturo (2 Timoteo 3:10; Filipos 4:9). Sa pinakamainam, dapat may pagkakataong makipagtalakayan at tumugon sa aralin kasama ang isang sanay na tagapanguna ng talakayan. Ang personal na pag-aaral na may mga takdang-aralin at mga tanong na pumupukaw ng pag-iisip ay makatutulong sa pagbuo ng mga personal na paninindigan.

Pagsasanay nang Isa-isa

Kapwa ang personal at pribadong payo at panalangin ay nagpapasigla sa paglago at pag-unlad ng mga mananampalataya, ayon sa kanilang tiyak at iba't ibang pangangailangan. Ito ay usapin ng *pagiging magulang*, hindi ng pagmamaniipula, pagtutulak, panghihimasok at

pagpapapanginoon sa mga tao (1 Tesalonica 2:5-11). Ito ang tunay na larangan ng paggawa ng mga alagad.

Dapat sikapin ng isang tagagawa ng alagad na paliitin ang agwat sa pagitan ng *alam* ng mananampalataya at ng kailangan niyang *aging at gawin*. Kailangang maitatag mula sa Salita ang matitibay na paninindigan. Ang pagtuturo ay pinakamainam na nauunawaan kapag ibinigay *mula sa buhay tungo sa buhay*, hindi mula sa kuwaderno tungo sa kuwaderno. Dapat nating harapin ang mga usapin sa buhay ng ibang tao; hindi bilang isang nakaabot na sa isang rurok (Filipos 3:12), kundi bilang isang nagsisikap na sumulong paitaas tungo sa iisang layunin.

Ang mga sumusunod na simulain ng Biblia ay lubhang magpapabuti sa mabisang pagsasanay nang isa-isa:

1. **Pagpili** ng mga taong tapat na handang italaga ang kanilang sarili sa gawain ng paglilingkod sa iba ay pangunahing batayan ng pagpaparami ng mga alagad. Pumili at nagsanay ang Guro ng 12 upang maglingkod sa iba (Marcos 3:14). Idinidiin ang kahalagahan ng maingat na pagpili ng magdamag na ginugol sa panalangin bago nito (Lucas 6:12-13). Sumunod si Pablo sa mga yapak ng Guro at hinikayat si Timoteo na gawin din ito sa pamamagitan ng pamumuhunan ng kanyang buhay sa mga taong tapat at may kakayahan, na sila namang magtuturo sa iba (2 Timoteo 2:2). Mabuting nasabi na inibig ni Jesus ang lahat, pinaglingkuran ang marami, at sinanay ang iilan.
2. **Panahong Magkasama** upang maituon ang ating mga pagsisikap ay mahalaga. Itinalaga ng Panginoon ang Kanyang mga alagad upang “makasama Niya” (Marcos 3:14). Ang pagsasanay na ito sa pamamagitan ng pakikisama ay

naganap, hindi sa loob ng silid-aralan, kundi habang gumagawa—habang naglalakbay at naglilingkod sa napakaraming tao, sa oras ng pagkain, at kapag ang Panginoon at ang Kanyang mga alagad ay humihiwalay para sa pribadong talakayan at pagtuturo. Sinagot ng ating Panginoon nang pribado ang maraming tanong na lumitaw mula sa Kanyang ministeryo ng pagtuturo (Lucas 8:9-10). Sa pribadong panahon nabubuo ang tunay na pagkakaibigan at natututuhan ang mas malalalim na aral. Ang pangangailangang ito sa panahon ay naglilimita sa bilang ng mga taong maaari nating makatrabaho.

3. **Pagpapakita** sa pamamagitan ng sama-samang ministeryo. Dapat tayong maging mga halimbawa (Tito 2:7-8). Sa ganitong paraan maipakikita natin sa tiyak at praktikal na mga paraan kung ano ang kailangang gawin at kung paano. Maipakikita natin ang pagiging lingkod, pagkamapagpatuloy, pagmamalasakit sa iba at buhay-panalangin. Maipakikita natin na tunay tayong umaasa sa Diyos. Maging isang huwaran (2 Timoteo 3:10; 1 Corinto 4:16-17).
4. **Pagpaplano ng Inyong Panahon** na magkasama ay nagdudulot ng higit na pagiging mabisa. Ang hakbang na ito ay kadalasang lubusang napapabayaang. Paano natin mapabubuti ang ating ginagawa? Ano ang kailangan upang mapalalim ang uri ng kanyang pagtatalaga kay Cristo?

Pangunahing mga Larangan para sa Paglago at Pag-unlad ng mga Alagad at mga Manggagawa

Kailangang panatilihin ng tagagawa ng alagad ang malililaw na layunin sa harap niya sa kanyang pagpaplano at paggawa sa

paggawa ng mga alagad. Iminumungkahi namin ang apat na pangunahing larangan para sa paglago at pag-unlad:

1. **Isang Mabisa at Regular na Panahon ng Debosyon** sa

Diyos ay lubos na kailangang-kailangan at hindi maaaring ipagpaliban. Kung hindi mapagtatagumpayan ang labanang ito, talo na ang layunin. Mangangailangan ito ng kakayahang gumawa ng malinaw na personal na pagsasabuhay mula sa Salita na tuwirang nauugnay sa isang teksto ng Kasulatan. Kapag ginamit ng Espiritu Santo ang Kanyang Salita sa kaluluwa at espiritu ng isang tumutugong alagad, may kahulugan, pagbabago at paglago.

2. **Pagpapatotoo o Pagbabahagi ng Ating Pananampalataya**

Bilang Paraan ng Pamumuhay ay mahalagang bahagi ng paggawa ng mga alagad. Kailangang matutuhan ng mga mananampalataya na baliin ang anumang ugali ng pagkamahiyain o kawalang-interes sa pagbabahagi ng kanilang pananampalataya sa mga nasa sarili nilang saklaw ng mga ugnayan. Mangangailangan ito ng motibasyon, pagsasanay at pangitain ng isang naliligaw na sanlibutang walang Cristo. Ang pagpapakita ang pinakamainam na paraan (Filipos 2:19-22). Nakatutulong na magbigay ng pagsasanay kung paano magbigay ng patotoo at malinaw na ibahagi ang Ebanghelyo.

3. **Paghubog ng Pagkatao** ay pangunahing bahagi ng gawain

ng Diyos sa mga kaluluwa ng Kanyang bayan. Dapat itong maging pangunahing malasakit sa ating ministryo (1 Timoteo 1:5; Colosas 1:28). Malibang mapansin at mapagtagumpayan ang mga kakulangan, gayundin ay mapatalas ang mga kalakasan, maipapasa ng mga alagad

ang kanilang mga kahinaan at mahahadlangan ang pagiging mabunga ng mga taong kanilang tinutulungan.

4. **Mga Kasanayan sa Ministeryo** ay mahalagang mapahusay. Kailangang malaman ng mga alagad kung paano pag-aralan ang Kasulatan at pakainin ang kanilang sarili mula sa Salita. Kasama rito ang tumpak at maingat na pag-aaral na may matalinong paggamit ng mga kagamitan sa pag-aaral. Kailangang malaman kung paano gamitin nang may karunungan ang panahon at iuna ang mga gawain ayon sa kahalagahan, ayon sa Salita ng Diyos. Dapat nilang maunawaan ang mga espirituwal na kaloob at kung paano gamitin ang ipinagkatiwala sa kanila ng Panginoon. Dapat silang magsaulo ng Kasulatan. Nakatutulong kung matututuhan nila ang mga pangunahing kasanayan sa pagpapayo. Maaaring kailangan nilang pagbutihin ang kanilang kakayahang makipag-usap nang mabisa o magturo. Dapat ding maging malinaw ang kahalagahan ng iglesya bilang sentrong yunit ng gawain ng Diyos sa lupa. Kailangan silang maging aktibong kasangkot sa lokal na kapulungan.

Paglutas ng mga Suliranin sa Pagpaparami ng mga Alagad

Ang landas ng pagtulong sa iba na lumago ay kadalasang mahirap, at nangangailangan ng maingat na pag-iisip at panalangin. Kadalasang inaakala na ang espirituwal na pag-unlad ay nakabatay sa tuluy-tuloy na pagdami ng kaalaman tungkol sa Kasulatan, o kaalaman lamang. Ngunit ang kaalaman na walang personal na pagsasabuhay at pagsunod sa katotohanan ay maaaring makapagpamanhid sa espirituwal. Ang ilan sa mga mananampalatayang may pinakamaraming kaalaman ay lubusang walang espirituwal na kapangyarihan sa

kanilang buhay. Ang ilang bata at masisigasig na mananampalataya, na may limitadong kaalaman, ay maaaring maging napakabisa. Siyempre, maaari rin silang makapinsala dahil sa kanilang sigasig. Ang pagkakaiba ng mga tao ay nasa kanilang pagtatalaga na *gawin* ang kalooban ng Diyos nang buong puso. Sinisikap naming sanayin ang mga nakatalaga sa kapakanan ng Diyos sa halip na sa kanilang sarili.

Ang lihim ng kapangyarihan ay nasa paggawa ng Espiritu Santo sa ating buhay (Zacarias 4:6). Ang taong tunay na puspos ng Espiritu ay isang lubusang sumusuko sa gawain ng Diyos nang walang pag-aatubili araw-araw at tulad ng putik sa mga kamay ng Magpapalayok (Jeremias 18:6). Ang kanyang motibasyon ay pag-ibig kay Cristo. Nagpapagal siya nang may kaalaman na siya ay tinanggap na sa natapos na gawain ni Cristo at lubusang inaring-ganap, sapagkat siya ay na kay Cristo (Roma 5:1-2; Efeso 1:7). Hinahangad niya ang isang buhay ng espirituwal na paglilingkod dahil sa pasasalamat sa Panginoon at sa kaalaman ng maaaring gantimpala sa Hukuman ni Cristo (2 Corinto 5:10, 14). Ang mga pasya, priyoridad at pamumuhay ay nakabatay sa mga konsiderasyong ito. Hinihingi ng Espiritu Santo na tayo ay maging banal na mga sisidlan para sa Kanyang gawain. Si Cristo ay hindi isang “dagdag” lamang sa ating buhay upang gawin tayong mas maginhawa. “Si Cristo *ang* ating buhay” (Colosas 3:4). Ang isang tapat na buhay ay pag-agos ng pakikipag-isa kay Cristo, gaya ng ipinakikita sa larawan ng puno ng ubas at mga sanga sa Juan 15. Napakahalaga na magpatuloy tayo sa pag-angkin ng Kanyang lakas.

Mabuting tulungan ang mga hindi pa gaanong magulang na mananampalataya na maunawaan na tatlong dakilang kaaway—ang *sanlibutan* (sistema), ang *laman* (makasalanang likas), at

ang *diyablo* (panlilinlang, tukso)—ang nagsisikap na sirain ang kanilang pagiging kapaki-pakinabang sa Diyos. Binigyan tayo ni Cristo ng ganap na paglalaan upang talunin ang mga kaaway na ito. Kailangang angkinin ang mga ito araw-araw, hindi lamang hangaan. Ang mga praktikal na suliranin ay karaniwang may kinalaman sa mga larangang ito:

1. Panghihina ng loob.
2. Labis na hinihingi ng trabaho.
3. Mga suliranin sa pamilya na hindi nalutas.
4. Karumihang moral.
5. Pagkaabala sa mga materyal na bagay.
6. Malabong pangitain sa layunin ng mga buhay na tinubos.
7. Hindi regular at hindi mabungang mga panahon ng debosyon.
8. Pagkabigong ipako sa krus araw-araw ang buhay ng sarili.
9. Mga kakulangan sa edukasyon (pagbabasa, pakikinig, pag-unawa).

Kailangan nating gamitin ang pagkilala at patuloy na pagbabantay, una sa ating sariling buhay at pagkatapos ay sa kanila, kung nais nating makilala nang maaga ang mga palatandaan ng mga suliraning ito habang umuusbong pa lamang (Mga Gawa 20:28). Magiging pinakamabisa tayo kung nadarama ng tinutulungan natin na tunay tayong nagmamalasakit sa kanila sa paraang mapagsakripisyo (Filipos 1:8; Kawikaan 17:17). Lalo nilang ikinasasama ng loob kapag sila ay itinuturing na isang “proyekto.” Mauunawaan ng sinumang tumulong magpalaki ng mga anak ang pangangailangan ng

pagtitiyaga at kabaitan, gayundin ng katatagan, sa pagtulong sa kanilang lumaki. Ganito rin sa mga nasa hustong gulang. Kailangang maging makatotohanan ang ating mga inaasahan. Ang pag-ibig ay kadalasang naipakikita sa pamamagitan ng pagtitiyaga sa mga tao upang tulungan silang mapagtagumpayan ang kanilang mga suliranin.

Kasabay nito, kailangan nating iparating na sa pamamagitan ni Cristo ay maaari silang maging anuman na itinawag sa kanila ng Diyos, sa pamamagitan ng Kanyang pagpapalakas. Ang mga dahilang hindi tatanggapin sa harap ng Hukuman ni Cristo ay hindi dapat gamitin dito sa ibaba. Ang kawalan ng katapatan, ang pagsisisi sa iba, at ang kawalan ng tunay na katapatan sa ating pakikitungo sa isa't isa ay hindi dapat tanggapin. Hindi iinsultuhin ng isang mabuting kaibigan ang iyong talino sa pamamagitan ng pambobola sa iyo o pagwawalang-bahala sa mali. Dapat nating hangaring igalang muna bago mag-alala kung tayo ay kinagigiliwan.

Ipagpalagay na naging malinaw na ang ibang tao ay ayaw magbayad ng halaga ng pagiging isang alagad na nagpaparami. Hindi sila dapat itakwil dahil dito sa *personal na antas*. Sa katunayan, karamihan sa mga mananampalataya ay nasa ganitong kategorya. Iniibig pa rin sila ng Diyos at gayundin dapat tayo. Kasabay nito, hindi natin mabibigyang-katwiran ang patuloy na pagbubuhos ng dagdag na pribadong panahon sa mga taong hindi magiging handang isakripisyo ang kanilang sarili para sa iba. Sa pinakamagiliw na paraang posible, pansamantalang “ihinto” ang inyong mga pagkikita; at ipahiwatig na kapwa kayo kailangang manalangin tungkol sa kung paano nais ng Panginoon na kayo ay magpatuloy sa hinaharap. Mag-ingat na hindi maipadama ang saloobing

iniisip mo na sila ay mga bigo na habambuhay. Sa halip, dapat tayong manalangin at magpahayag ng pag-asa na magkakaroon ng mabuting pagbabago sa hinaharap.

Konklusyon

Tinawag tayo ng Panginoon upang gumawa at pagkatapos ay magparami ng mga alagad, yaong mga tunay at totoong tagasunod. Dala nila ang Kanyang larawan, pinaglilingkuran ang Kanyang kapakanan, niluluwalhati ang Kanyang Pangalan. Ang layunin ay ang isa ay maging dalawa, pagkatapos ang dalawa ay maging apat, at patuloy pa, tungo sa pagpaparami ng mga espirituwal na manggagawa at mga mananamba. Nais naming bigyan ng pagkakataon ang lahat ng handang magbayad ng halaga upang gawin ito. Ang pamumuhunan ng ating buhay sa pagsasanay ng iilan, habang naglilingkod tayo nang mas malawak sa marami, ay hindi upang lumikha ng isang espirituwal na piling grupo para lamang sa sarili nito, kundi upang maisakatuparan ang gawaing itinalaga sa atin ng Panginoon. Nauunawaan natin na gumagawa ang Diyos sa pamamagitan ng mga espirituwal na tao upang maisakatuparan ang malaking bahagi ng Kanyang dakilang gawain sa ibang tao. Nais naming maging bahagi ng banal na misyong iyon.

Gabay sa Pag-aaral: Pagpaparami sa Pagkaalagad

1. Binabanggit ng Biblia ang pagpaparami sa dalawang paraan: pisikal (Genesis 1:28) at espirituwal (Mateo 13:23; Juan 15:1-16). Sa Juan 15, nagsasalita ang Panginoong Jesus tungkol sa espirituwal na bunga. Paano tayo makatitiyak na tayo ay magiging mabunga at mananatili ang ating bunga?

2. Sundan ang pagdami ng mga alagad ni Cristo mula sa pagpili sa Labindalawa hanggang sa Araw ng Pentecostes (Lucas 6:13-16; 10:1; Mga Gawa 1:15; 2:41).

Sa napakaraming taong sumunod sa Kanya, ilan ang pinagtuunan ni Jesus?

3. Anong mga praktikal na dahilan ang maibibigay mo sa pagtutuo ng iyong ministryo sa isa o dalawang tao, habang pinananatili ang pakikipag-ugnayan sa marami (Lucas 8:49-51; 9:28-36; Marcos 14:32-33)?
4. Basahin ang 1 Corinto 3:1-3 at Hebreo 5:12. Ano ang mga pangunahing dahilang nakatala sa kawalan ng mabisang espirituwal na pagpaparami? Paano ito maiiwasan sa ating buhay?
5. Ano ang ipinahihiwatig ng mga sumusunod na talata tungkol sa espirituwal na pagpaparami (Mga Gawa 14:21-22; 18:11)?
6. Kung sa kasalukuyan ay wala kang kinikitang sinuman, ano ang kailangan upang matulungan kang makapagsimula?
7. Kung sa kasalukuyan ay may kinikita kang isang tao sa batayan ng personal na pagtuturo bilang alagad, gaano na ito kahusay umunlad sa paggamit ng panahon, sa personal na paglago at sa paghahanda sa iyo upang makatulong sa ibang tao? Paano ka naimpluwensiyahan ng isang pagkikita o ng isang “huwaran”?

Aralin II: Espirituwal na Pakikidigma sa Pagkaalagad

“Sapagkat ang ating pakikibaka ay hindi laban sa laman at dugo, kundi laban sa mga pinuno, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga puwersa ng kadiliman sa sanlibutang ito, laban sa espirituwal na kasamaan sa mga dakong makalangit” (Efeso 6:12). Ang kasunod na talata ay nananawagan sa mga mananampalataya na isuot ang baluti ng Diyos. Hinahawi nito ang tabing upang ipakita ang isang di-nakikitang daigdig ng nakamamatay na digmaan, kung saan ang mga di-nakikitang puwersa ng kasamaan ay kumikilos upang kontrolin ang mga tao at ang mga pangyayari sa lupa. Nagsasalita ang Biblia tungkol sa mga *sandata* ng pakikidigma na hindi ayon sa laman (2 Corinto 10:4). Ang mga mananampalataya ay tinatawag na mga *kawal* (2 Timoteo 2:3-4). Tayo ay dapat makipaglaban nang *espirituwal*, hindi pisikal (1 Timoteo 1:18; 2 Timoteo 4:7). Dapat nating gamitin ang mga sandata ng katuwiran (2 Corinto 6:7) sa kapangyarihan ng Diyos. Kailangan tayong maingat laban sa mga nag-aapoy na palaso (Efeso 6:16), o mga tusong pakana.

Sino ang mga kalahok sa digmaang ito? Hindi sila mga hukbong panlupa kundi mga espirituwal na puwersa. Ang Pinuno ng mga puwersa ng liwanag ay ang ating Diyos na mandirigma na ang pangalan ay ang Panginoon ng mga Hukbo. Isang araw ay darating Siya sa lupa sa Persona ng Panginoong Jesus upang angkinin ito at lupigin ang kasamaan (Apocalipsis 19:11-14). Ang masamang pinuno ng mga puwersa ng kadiliman, ang prinsipal ng kadiliman, ay ang diyablo (Efeso 6:11; Lucas 4:6), na sinusuportahan ng kanyang mga nahulog na anghel (Mateo

25:41). Ang masasamang espiritu ay nakahanay sa pakikipaglaban sa mga anghel ng Diyos sa digmaang ito na kung minsan ay umaabot hanggang sa mga dakong makalangit (Apocalipsis 12:7). Ang pinag-aagawan sa pakikibakang ito ay ang mga kaluluwa ng mga lalaki at babae. Tukso, panlilinlang, pang-aakit, pagpapahirap at pang-aapi ang mga kasangkapan ng kaaway. Lakas, kakayahan, patnubay, pag-iingat at pagpapalakas-loob naman ang mga ministeryo ng mga puwersa ng liwanag. Sa likod ng lahat ng ito ay ang mismong mga panalangin ng Anak ng Diyos (Lucas 22:32; Hebreo 7:25).

Kabilang sa mahahalagang sandatang binanggit sa Efeso 6 ang “kalasag ng *pananampalataya*” (t. 16), “ang tabak ng Espiritu na siyang *Salita ng Diyos*” (t. 17) at ang pangangailangang “*manalangin sa lahat ng panahon sa Espiritu*” (t. 18). Kailangan nating maunawaan ang bawat sandata, kung paano ito gumagana at kung paano ito gagamitin nang mabisa, upang tayo ay maging makapangyarihang mga kawal para sa Panginoon. Ang tatlong ito ay mga pundasyong sandata, ngunit hindi lamang ang mga ito.

Ang Sandata ng Pananampalataya

“Taglay ang kalasag ng pananampalataya, na sa pamamagitan nito ay mapapatay ninyo ang lahat ng nag-aapoy na palaso ng masama” (Efeso 6:16) ay nagpapahiwatig ng panig na pananggalang ng pundasyong katangiang ito. “Ang matuwid ay *mabubuhay sa pananampalataya*,” ito ang sinabi sa atin nang apat na beses, sa Habacuc, Roma, Galacia at Hebreo.

Gayunman, ito rin ay may kakayahang lumusob, sapagkat sa daluyang ito ay nakakaugnay ang mga mananampalataya sa kapangyarihan ng Diyos upang maisakatuparan ang Kanyang mga piniling layunin.

Ang ilang wika ay walang salitang magagamit upang isalin ang konseptong ito. Kadalasan, ang salitang pananampalataya ay nagkakaroon ng anumang kahulugang ibinibigay ng karaniwang paggamit. Maaari nating sabihing, “Naniniwala akong may darating,” o na uulan, sa isang uri ng malabong pag-asa na walang tiyak na batayan. Maaaring sabihin naman ng iba, “Naniniwala ako sa Diyos,” na ang ibig sabihin ay sa kutob niya ay iniisip niyang may Diyos. Gayunman, maaaring ang ibig sabihin lamang nito ay pagsang-ayon ng isip sa ilang pahayag nang walang kahit kaunting personal na pagtatalaga. Ang mga ideyang ito ay kulang upang ipahayag ang kahulugan ng pananampalataya ayon sa Biblia.

Ang pananampalataya, o ang paniniwala, ayon sa Biblia ay nangangahulugang “umasa, magtiwala, magkaroon ng matibay na paniniwala, isang paninindigang batay sa pakikinig,” kung sisipiin ang *Expository Dictionary of New Testament Words* ni W.E. Vine. Ang pananampalataya ay kailangang may pinag-uukulan. Ang pinag-uukulang iyon ay ang Salita ng Diyos, o ang Panginoon Mismo. Hindi ito ang paniniwala sa iyong sarili, paniniwala sa iyong kutob, o paniniwala sa paniniwala. Ang pananampalataya ay kailangang may Salita mula sa Panginoon na kaugnay nito (Juan 2:22). Naririnig o nababasa mo ang Salita ng Diyos at pinaniniwalaan mo ito (Roma 10:17). Ang pananampalataya ay hindi pangangahas. Pangangahas sana kung tinanggap ng Panginoon ang hamon na tumalon mula sa taluktok ng Templo upang ipakita ang kapangyarihan ng Diyos na magligtas (Lucas 4:5-12). Hindi nangangahas ang pananampalataya na isiping ang bawat kaisipang pumapasok sa ating isip ay isang tiyak na kapahayagan mula sa Diyos. Tayo ay mga nilalang na nahulog sa kasalanan at hindi ganap, at hindi ganap ang ating pag-iisip. Dahil dito, kailangan natin ang

pagsusuri ng Salita ng Diyos at ang payo ng mga taong maka-Diyos upang mapigil ang mga padalus-dalos na kilos.

1. **Paano Gumagana ang Pananampalataya?** Iniuugnay tayo nito sa espirituwal na daigdig sa paraang hindi natin lubos na nauunawaan. Tinawag ito ni John Wesley na “ang ikaanim na pandama,” ngunit ang pananampalataya ay higit pa sa mga pandama. Ang pananampalataya ay nagbibigay-kakayahan sa atin na lumakad nang tama kahit hindi nakakakita (2 Corinto 5:7). Magagawa natin ang mga bagay na lampas sa likas na posibilidad, gaya nang lumakad si Pedro sa ibabaw ng tubig sa paanyaya ng Panginoong Jesus (Mateo 14:25-31), ngunit hindi na niya naipagpatuloy ang paglakad nang tumigil siyang magtiwala sa Salita ni Cristo at sa halip ay tumingin sa nagbabantang mga alon. Ipinakikita nito kung paanong ang pananampalataya ay maaaring magbago-bago kahit sa bawat sandali. Si Elias ay may masiglang pananampalataya sa Bundok ng Carmel ngunit may maliit na pananampalataya nang harapin niya si Jezebel (1 Hari 18:20-40). Narinig na natin na hindi mahalaga kung *gaano kalaki* ang ating pananampalataya kundi kung kanino lamang ito nakatuon. Tila hindi ito tugma sa pagsaway ng Panginoon sa mga may “maliit na pananampalataya” o sa Kanyang pagpuri sa mga may “malaking pananampalataya” (Lucas 7:9; Mateo 8:10; 15:28). Maging ang mga alagad ay nakiusap, “Panginoon, *dagdagan* Mo ang aming pananampalataya” (Lucas 17:5). Ipinanalangin ng Panginoon na ang pananampalataya ni Pedro ay huwag manghina sa gitna ng pagsubok (Lucas 22:32). Ang pananampalataya ay maaaring mahina o malakas (Roma 4:19-20). Ang bisa nito ay nakasalalay sa kakayahang labanan ang mga pag-aalinlangan, at ituon nang walang

pag-aatubili ang paningin sa mga payak na pangako ng Diyos (Santiago 1:6-8). Ito ay katugma ng pananampalatayang nakapagpapalipat ng bundok na sinabi ng Panginoon (Marcos 11:23). Ang ganitong pananampalataya ay makikita lamang sa mga lumalakad nang malapit sa Diyos, na sa kanila ay saganang nananahan ang Salita ni Cristo, at sadyang nagpapasakop sa pamamahala ng Espiritu. Maaari ring totoo na ang mga nakaranas na sa Diyos sa iba't ibang kalagayan ng buhay ay natutong magtiwala sa Kanya.

2. **Paano Natin Gagamitin nang Mabisa ang**

Pananampalataya? Lumalakas ang pananampalataya sa pamamagitan ng pagsasanay. Natututo tayong magtiwala sa Diyos para sa maliit na bagay bago tayo matutong magtiwala sa Kanya para sa mas malaking bagay. Natutuklasan natin sa karanasan na Siya ay maaasahan kapag sa Kanya tayo umaasa, hindi sa sarili nating mga paraan. Kailangan nating pagpasyahang baguhin ang pagtanggap lamang ng ating isip sa ilang katotohanan tungo sa tunay na pagkilos, sa pamamagitan ng pamumuhay ayon sa sinasabi nating pinaniniwalaan natin. Dapat na tayong tumigil sa pagsasabing naniniwala tayo sa bagay na ayaw naman nating isabuhay.

Malinaw na ang pananampalataya ay inaalagaan at pinalalakas sa pamamagitan ng palagiang pagkain ng Salita ng Diyos at ng pag-angkin sa mga pangako at mga paglalaan ng Diyos. Ang Panginoong hindi nagsisinungaling ay *umaasa* na paniniwalaan natin ang Kanyang Salita. Sinaway Niya ang mga alagad Niyang hindi naniwala sa Kanya (Lucas 24:25; Marcos 16:14). “Nasaan ang inyong pananampalataya?” tanong Niya. Kailangang itakwil

ang pag-aalinlangan. Ituon mong mabuti ang iyong paningin sa Kanyang ipinangangako. Angkinin mo ang Kanyang ipinangangako. Angkinin mo ang mga pangakong ito para sa iyong sarili, kung tama namang ang mga ito ay para sa iyo. Umasa ka sa Kanya. Humakbang ka sa pananampalataya kung saan ka tinatawag na gawin ito sa pang-araw-araw na pamumuhay. Tanggapin mo sa pananampalataya ang hindi nakikita ng iba sa kamay ng Diyos na hindi nakikita. Ang matiyagang panalangin ay isang gawa ng pananampalataya at tatagos ito sa panghihina ng loob na dulot ng mga hadlang, mga pagkaantala at iba pang pagsalungat.

Sa pamamagitan ng pananampalataya ay mababago ang ating buhay mula sa kawalang-lakas tungo sa kapangyarihan (Mateo 17:14-20). Ang anumang kabiguan ay maaaring dahil sa kakulangan ng pananampalataya sa mga bagay na kalooban ng Diyos na magtagumpay. “Naniniwala ka bang kaya Kong gawin ito?” ang tumatagos na tanong ni Jesus sa isang lalaking bulag. Ayon sa kanyang pananampalataya, nanumbalik ang kanyang paningin. Kailangan nating angkinin ang Pangalan ni Jesus (Mga Gawa 3:16), na sa pamamagitan nito ay may kapamahalaan sa mga elemento, sa mga demonyo, sa mga sakit at maging sa kamatayan mismo. Gamitin mo ang kapamahalaan ng Kanyang Pangalan (Mga Gawa 19:11; 3:6-8). Kumapit ka sa Diyos at huwag kang bumitaw sa mga bagay na ang Kanyang kalooban ay malinaw na nakalahad sa Salita. Angkinin mo ang tagumpay kahit sa mga bagay na may kinalaman sa mga pangyayari sa buhay kung saan nadarama mo ang malinaw na katiyakan na ito ay kalooban ng Diyos, hindi lamang sarili mong mga hangarin. Ito ang paggamit ng sandata ng pananampalataya.

Ang Sandata ng Salita

“At kunin ninyo ... ang tabak ng Espiritu na siyang Salita ng Diyos” (Efeso 6:17). Sa buhay at mabisang kapangyarihan nito, kaya nitong tumagos hanggang sa kaloob-loobang bahagi ng kaluluwa at espiritu (Hebreo 4:12). Sinisiyasat nito ang mismong mga pag-iisip at mga layunin ng puso ng tao. Ito ay gaya ng apoy sa bibig ng mga propeta ng Diyos at kaya nitong tupukin ang mga tao na parang kahoy (Jeremias 5:14). Ito ay gaya ng martilyo na dumudurog sa bato (Jeremias 23:29). Ito ang kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas (Roma 1:16).

Namumunga ito kapag naihasik sa tamang lupa (Marcos 4:14,20). Isinasakatuparan nito ang pinagsuguan dito ng Diyos (Isaias 55:11). Hindi ito masisira o mapawawalang-bisa, gaano man magsikap ang mga tao (Juan 10:35). Hindi mawawala ang kahit isang tuldok o kuwit nito hanggang sa maganap ang layunin nito (Mateo 5:18). Kaya nitong magbigay ng buhay, magpanatili ng buhay, at tumupok ng buhay. Tunay na ito ay isang kakila-kilabot na sandata.

Maaaring ilarawan ang nasusulat na Salita bilang ang buong Banal na Kasulatan, ang inihayag na pag-iisip ng Diyos na ibinigay sa pamamagitan ng mga piniling tao bilang katotohanang “hiningahan ng Diyos” (2 Timoteo 3:16). Ang Salita, sa *pangalawang kahulugan*, ay maaari ring magmula sa Diyos sa pamamagitan ng bibig ng Kanyang mga propeta (1 Tesalonica 2:13), o ng mga may kapamahalaang nagpapahayag ng Kanyang isinulat. Ang ganitong mga pananalita mula sa mga taong kasangkapan ay dapat laging subukin kung ito ay kaayon at katugma ng nasusulat na Salita (Mga Gawa 17:11).

1. **Paano Gumagana ang Salita?** Gumagana ito sa isang higit-sa-karaniwang paraan na lampas sa paliwanag ng tao.

Buhay, at hindi salamangka, ang dahilan ng bisa nito, sapagkat ang Diyos ang pinagmulan at may-akda nito. Kapag ang isang makasalanang ay nakarinig ng mensahe, nakumbinsi sa kanyang kasalanan at bumaling sa Diyos (Juan 8:9; 16:8), iyon ay isang himala. Kapag may kapanganakan ng isang bagong espirituwal na buhay, iyon ay dahil sa paggawa ng banal na Salita, hindi ng mga salita ng tao (1 Pedro 1:23; Santiago 1:18). Kapag tayo ay pinalaya mula sa pagkaalipin sa kasalanan, ang Katotohanang ito ang magpapalaya sa atin. Kapag may paglilinis mula sa dumi ng moral na karumihan, ang Salita ang pangunahing kasangkapan (Juan 15:3; Efeso 5:26). Kapag ang mga lalaki at babae ay ibinubukod para sa paggamit ng Diyos, kadalasan ito ay sa pamamagitan ng Salita (Juan 17:17); gayundin maging ang mga bagay na walang buhay (1 Timoteo 4:5). Ano ang nagbibigay sa atin ng buhay at patnubay? Ito ang banal na Ilawan ng Diyos (Awit 119:105, 130). Ano ang pinakaangkop na pampalusog maging sa bagong mananampalataya? Ito ang banal na pagkain para sa kaluluwa (1 Pedro 2:2; 1 Corinto 3:1-2). Ano ang makapagpapalakas ng ating loob sa madidilim na panahon? Ang nagpapataas ng ating loob ay mula sa bibig ng Diyos (Roma 15:4; 1 Tesalonica 4:18).

2. **Paano Ko Gagamitin nang Mabisa ang Salita?** Hindi ka magiging tapat sa iyong sarili o sa iba kung hindi mo iginagalang at sinusunod ang itinuturo nito (Efeso 6:6; Juan 14:15, 21). Kung iginagalang mo ang aklat na ito bilang mismong orakulo ng Diyos, ituturing mo itong mas mahalaga kaysa sa karaniwang pagkain (Job 23:12). “Kakainin mo ang Salita” araw-araw at magagalak ka (Jeremias 15:16). Aangkinin mo ang mga pangako nito, hindi

lamang iipunin ang impormasyon nito (Roma 4:20-21).

Pagbubulay-bulayan mo ito araw at gabi (Josue 1:8). Habang nauunawaan mo, isinasabuhay at ginagawa ang itinuturo sa iyo ng Espiritu mula sa aklat na ito, magsisimula mo itong gamitin nang wasto. Ang isip na puspos ng Aklat ang pinakahanda. Ang pagsasaulo ay napakalaking tulong dito.

Kung paanong ang isang mabuting kawal ay nakakikilala at gumagamit ng kanyang mga sandata, gayundin ang espirituwal na mandirigma ay gagamit nang mahusay ng Salita ng Diyos laban sa mga kaaway (Lucas 4:1-13), sa mga hindi pa nagbabalik-loob o sa kapwa mananampalataya. Sa pamamagitan ng Salita ay mapabubulaanan mo ang maling doktrina at makapagbibigay ka rin ng wastong aral (Tito 1:9). Mapalalakas mo ang napapagod kapag kailangan (Isaias 50:4). Lalo na, nais nating ihasik nang malawakan ang binhi ng Salita ng Ebanghelyo sa puso ng mga hindi pa nagbabalik-loob (Isaias 32:20). Hangga't maaari, nais nating mamahagi ng mga babasahing naglalaman ng Salita. Dapat nating tularan ang Panginoon nang harapin Niya si Satanas sa pamamagitan ng may kapamahalaang paggamit ng Salita.

Ang Sandata ng Panalangin

“Manalangin kayo sa lahat ng panahon sa Espiritu, at dahil dito, magbantay kayo nang may buong pagtitiyaga at pagdaing para sa lahat ng mga banal” (Efeso 6:18). Ang “manalangin nang walang patid” ay isang utos ng Diyos (1 Tesalonica 5:17).

Ikinamamangha maging ng Diyos na ang mga mananampalataya ay hindi namamagitan sa panalangin para sa iba (Isaias 59:16). Para kay propeta Samuel, isang kasalanan laban sa Panginoon kung titigil siya sa panalangin para sa sarili niyang bayan (1 Samuel 12:23). Ipinakita ng Panginoong

Jesus sa Kanyang buhay sa lupa ang isang tuluy-tuloy na pamumuhay ng pag-asa sa pamamagitan ng panalangin. Napakahalaga nito kaya't *patuloy pa rin* Niyang ginagawa ang ministryong ito mula sa Langit (Hebreo 7:25; Roma 8:34), gayundin ang Espiritu Santo (Roma 8:26).

1. **Paano Gumagana ang Panalangin?** May ilang kamanghamanghang pangakong ibinigay ang Diyos kaugnay ng panalangin. “Kung kayo ay hihingi ng anuman sa Aking Pangalan ay gagawin Ko” (Juan 14:14). Ang mga ito at ang mga katulad na talata ay hindi dapat ihiwalay sa mga kondisyong itinakda ng Diyos sa ibang bahagi ng Kasulatan. Kabilang dito ang pananalangin sa Pangalan ni Jesus (Juan 14:13), ang pananalangin ayon sa kalooban ng Diyos (1 Juan 5:14), ang pangangailangan ng tunay na pananampalataya (Marcos 9:23) at ang personal na kalinisan (Awit 24:3-4). Ang mga kondisyong ito ay maaari ring tawaging mga batas o mga kahilingan para sa mabisang panalangin.

Ang panalangin ay pakikipag-usap sa Diyos. Higit pa ito sa paghingi. Kabilang dito ang pagsamba (na nagbubukas ng mga banal na pagpapala), ang pagpapasalamat at ang pagpapahayag ng kasalanan. Ang panalangin ay tila may kapangyarihan din ng isang di-nakikitang espirituwal na puwersa. Maaalala natin si Moises na kailangang nakataas ang mga kamay upang manaig ang Israel laban sa Amalek (Exodo 17:11-14), o ang pagsasalpukan ng mga espirituwal na puwersang naglalaban sa isa't isa (Awit 18:6-10).

2. **Paano Ako Mananalangin nang Mabisa?** Kailangan pa rin nating “turuan [Niya] kaming manalangin” (Lucas 11:1). Walang alinlangang ang ibig sabihin nito ay ituro sa atin na *kailangan* nating gawin ito sa lahat ng kalagayan, at kung

paano rin ito gagawin ayon sa pag-iisip ng Diyos. Kapwa kailangan ang paninindigan na ito ay hindi maaaring mawala sa ating buhay, at ang pagtatalagang manalangin nang may pagtitiyaga. Ito ay isang bagay na kailangan nating gawin nang palagian, sa halip na pag-aralan pa ang paksa.

Konklusyon

Lagi nang isinasaisip ng isang mabuting kawal na siya ay laging handa sa labanan, sa pagtawag sa tungkulin. Kailangan nating makilala ang ating mga sandata at gamitin ang mga ito nang wasto sa lahat ng panahon.

Ang pangunahing sumasalungat sa atin ay wala sa nakikitang daigdig. Kaya ang ating mga pangunahing sandata ay hindi makasanlibutan o makalamang mga sandata. Walang hukbong panlupa na pangunahing umaasa sa pananampalataya, panalangin at Salita ng Diyos. Ang digmaan ay nakamamatay at, gaya ng ibang mga labanan, may mga masasaktan at mamamatay. Nakalulungkot kapag ang mga mananampalataya ay napapatumba sa labanan dahil sa sarili nilang kasalanan at kawalan ng pananampalataya. Mas masahol pa kapag sila ay nalumpo o nawalan pa ng buhay, at sa gayon ay tuluyan nang naalis sa labanan.

Sinasabi ng Panginoon na ginawa Niya tayong higit pa sa mga mananagumpay. Ibinigay Niya sa atin ang lahat ng bagay na nauukol sa buhay at sa kabanalan. Tinalo Niya ang ating mga pangunahing kaaway sa Krus. Lagi Siyang naroon upang akayin tayo sa tagumpay kung susundin natin Siya. Walang paglalaang hindi Niya ginawa upang tayo ay maging mga mandirigmang nagtatagumpay. Dahil dito, kailangan nating gamitin nang

lubusan ang ating mga espirituwal na sandata araw-araw sa nagpapatuloy na labanang ito hanggang sa tayo ay humarap sa Kanya.

Gabay sa Pag-aaral: Espirituwal na Pakikidigma sa Pagkaalagad

1. Basahin ang Efeso 6:10-18. Sa palagay mo, bakit inihahalintulad ng talatang ito sa pakikidigma ang ating mga pakikibaka habang narito tayo sa lupa? Patunayan ang iyong konklusyon mula sa sarili mong mga obserbasyon, gayundin mula sa Kasulatan.
2. Pinapayuhan tayo ng Efeso 6:11 na isuot ang “buong baluti ng Diyos.” Ano ang ibig sabihin ng buong baluti ng Diyos at ano ang kabilang dito?
3. Ilarawan ang pananampalataya, ayon sa *iyong* pagkaunawa.
4. Ano ang humadlang sa iyo noon, o marahil hanggang ngayon, sa pamumuhay ng ganitong buhay ng pananampalataya? Ano ang magagawa tungkol sa mga kakulangang ito?
5. Ang Salita ng Diyos ay tinatawag na Tabak ng Espiritu (Efeso 6:17). Paano gumagana ang Salita sa iyong personal na buhay Cristiano? Maging tiyak. Basahin ang Awit 119:11,105; Josue 1:8; Ezra 7:10; Juan 15:3.
6. Mula sa mga sumusunod na talata, ipaliwanag kung paano at bakit dapat gamitin ang Salita sa pag-eebanghaiyo (1 Pedro 1:23; Roma 1:16; Isaias 55:11). Paano ito maisasabuhay sa iyong buhay?
7. Si Daniel ay isang mandirigma sa panalangin at isang halimbawa para sa atin. Pag-isipan ang kanyang kilalang panalangin sa Daniel 9. Paano mo maisasabuhay sa iyong

sariling buhay ang anumang obserbasyon mula sa panalangin ito?

8. Ano ang natutuhan mo mula sa listahan ng mga kondisyon para sa sinasagot na panalangin na kailangan mong isabuhay nang personal sa mas tiyak na paraan?

Aralin 12: Ang Mapagsakripisyong Pamumuhay ng Alagad

“Naaalala ba ninyo ang kagandahang-loob sa atin ni Jesu-Cristo, ang Panginoon nating lahat? Siya ay mayaman nang higit sa ating maisasalaysay, gayunma’y naging dukha Siya alang-alang sa inyo upang ang Kanyang karukhaan ay magpayaman sa inyo” (2 Corinto 8:9 Phillips). Nang pumasok sa panahon ang walang hanggang Anak ng Diyos upang ilagay sa sinapupunan ni Maria, ang totoo ay nagpapaalam Siya sa lahat ng kayamanan, karilagan at kaluwalhatiang naging Kanya kasama ng Ama sa buong walang hanggan (Juan 17:5). Iniwan Niya ang lahat ng Kanyang pag-aari, “hinubad ang Kanyang sarili, nag-anyong alipin, at naging kawangis ng mga tao” (Filipos 2:7).

Pinili Niyang ipanganak sa isang mahirap na tahanan ng mga manggagawa, at ang Arkitekto ng mga kalawakan ay naging manggagawa ng kahoy sa karpinterya ni Jose. Narinig ng mga taga-bayan mula sa labi ng anak ni Jose ang hula ni Isaia tungkol sa misyon ng Mesiyas, “Ang Espiritu ng Panginoon ay sumasa Akin, sapagkat ako’y Kanyang pinahiran upang ipangaral ang Ebanghelyo sa mga dukha” (Lucas 4:18, 22). Si Jesus ay dumating bilang isang dukha at nanatiling dukha upang maabot ang mga dukha. Di-mabilang na milyun-milyong tao ang nakatagpo sa Lalaking isinilang sa isang sabsaban, mga taong kailanman ay hindi sana pinapasok sa palasyo ng isang Hari.

Marahil ay nabigo ang isang nagnanais maging alagad sa sagot ni Jesus sa kanyang alok na sumunod sa Kanya: “Ang mga sora ay may mga lungga, ang mga ibon sa himpapawid ay may mga

pugad, ngunit ang Anak ng Tao ay walang mapaghiligan ng Kanyang ulo” (Mateo 8:19-20). Habang Siya ay nakabayubay sa krus, pinanood Niya ang mga kawal habang nagsusugal sila para sa tangi Niyang materyal na pag-aari, ang Kanyang balabal. Nang wala na Siyang maibibigay pa sa makalupang paraan, ibinigay Niya ang Kanyang buhay (Juan 19:23-24, 30).

Ang Mapagsakripisyong Pamumuhay ay Makatwirang Paglilingkod

Nakikiusap sa atin si apostol Pablo na “iharap ninyo ang inyong mga katawan na isang haing buháy at banal, kalugud-lugod sa Diyos, na siyang inyong espirituwal o makatwirang paglilingkod” (Roma 12:1). Ang batayan ng kanyang pakiusap ay ang mga kahabagan ng Diyos. Ito ay nakasentro sa dakilang gawain ng Diyos sa kaligtasan, ang pag-aaring-ganap sa mga kaawa-awa, walang mairadahalang may sala at walang kakayahang makasalanang, sa pamamagitan ng pagsusugo ng Kanyang minamahal na Anak upang pasanin ang ating mga kasalanan sa krus. Sa paggawa nito ay naglaan Siya ng kalayaan mula sa kapangyarihan ng kasalanan at sa parusa ng kautusan. Matapos tayong ipagkasundo sa Diyos sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan, inililigtas tayo ngayon ni Cristo sa pamamagitan ng Kanyang buhay, namamagitan para sa atin mula sa dako ng kapangyarihan sa kanan ng Diyos. Dito sa ibaba, ang Espiritu Santo ay namamagitan para sa atin at sinasamahan tayo bilang mga tagapagmana ng Diyos sa ating paglalakbay patungo sa kaluwalhatian. Hindi ipinagkait ng Diyos ang Kanyang sariling Anak. Ang maging isang haing buháy sa Diyos ang pinakamakawatwirang bagay na magagawa natin sa liwanag ng ganitong mga kahabagan. Dahil napuspos ng lohika ng Kalbaryo, napabulalas ang misyonerong si C.T.

Studd, “Kung si Jesu-Cristo ay Diyos, at Siya ay namatay para sa akin, kung gayon ay walang sakripisyong magagawa ko para sa Kanya ang masasabing napakalaki”.³

Gustung-gusto nating mga Cristiano na awitin ang ganitong makatwirang sakripisyo sa ganitong paraan:

Kung ang buong kalikasan ay akin,

Iyon ay handog na lubhang kaliit-liitan.

Pag-ibig na kamangha-mangha, banal,

Hinihingi ang aking kaluluwa, buhay, lahat-lahat!

—Isaac Watts

Handa ba tayong mamuhay nang may sakripisyo gaya ng ating inaawit?

Ang Mapagsakripisyong Pamumuhay ay Nangangahulugan ng Paggugol at Pagpapagugol ng Sarili

Angkop na ipinahayag ni Pablo ang ideya ng sakripisyo nang sumulat siya sa mga taga-Corinto, “Buong galak kong gugugulin at pagugugol ang aking sarili para sa inyong mga kaluluwa” (2 Corinto 12:15).

1. **Paggugol.** Gumamit si Pablo ng halimbawa ng pinansiyal na sakripisyong ginagawa ng ilang magulang para sa kanilang mga anak (2 Corinto 12:14-15). Hindi pangkaraniwan na sila ay mamuhay nang may sakripisyo alang-alang sa pag-aaral o pagpapagamot ng isang anak. Ang iba naman ay nagtiis na mawalan ng karaniwang kasiyahan upang makabili ng bahay o kotse para sa mga anak. Tinitiyak sa atin ni Jesus na ang sakripisyo alang-alang sa Kanyang pangalan ay gagantimpalaan nang maraming ulit (Mateo 19:29).

Binanggit ni Pablo ang kusang pagdaralita ng ating Panginoon habang iniisip niya ang mapagsakripisyong pagbibigay ng mga iglesya sa Macedonia. Sila, “ayon sa kanilang kaya, at *higit pa* sa kanilang kaya, ay kusang-loob na nagbigay” (2 Corinto 8:1-3, 9). Ito ay “isang mabangong samyo, isang haing kalugud-lugod, lubhang nakalulugod sa Diyos” (Filipos 4:18).

2. **Pagiging Handang Maubos.** Sinasabi nating ang isang bagay ay maaaring isakripisyo o ubusin kapag ang tunay na halaga ng isang layunin o ng isang tao ay nagbibigay-katwiran sa paghahandog. Ito ay pangunahing konsiderasyon sa mapagsakripisyong pamumuhay. Karapat-dapat ba ang layuning ito o ang taong ito sa aking pagsisikap at sakripisyo? Maliwanag na inisip ni Pablo na kahit ang mga walang utang na loob na taga-Corinto ay karapat-dapat. Ipinakita nina Pablo, Silas at Timoteo ang kanilang mapagsakripisyong pag-ibig sa mga taga-Tesalonica sa pamamagitan ng kanilang pagiging handa “na ibahagi sa inyo, hindi lamang ang Ebanghelyo ng Diyos, kundi pati na rin ang aming sariling buhay” (1 Tesalonica 2:8). Literal na itinaya ni Epafrodito ang kanyang buhay para sa gawain ni Cristo sa pamamagitan ng mapagsakripisyong paglilingkod sa mga pangangailangan ni Pablo (Filipos 2:29-30). Hindi rin umurong sina Priscila at Aquila sa paggawa ng gayon din (Roma 16:3-4). Hinarap ni Pablo ang kamatayan nang mahinahon, hindi alam kung alin ang pipiliin, ang buhay o ang kamatayan, at ang nais lamang ay luwalhatiin si Cristo sa alinmang paraan. Para sa kanya, ang buhay ay nangangahulugan ng paglilingkod sa iba alang-alang kay Cristo. Ganito niya ito sinabi, “Sapagkat sa akin, ang mabuhay ay si Cristo, at ang mamatay ay

pakinabang.” Itinanong ng ilan sa kanilang sarili ang tumatagos na tanong na ito, “Handa ba akong mamatay para kay Cristo?” Ang mas pangunahing tanong ay ito, “Handa ba akong mamatay sa sarili at *mabuhay para kay Cristo* sa paglilingkod sa iba?” Kung sa akin ang mabuhay ay si Cristo, magiging handa akong ialay ang aking buhay para sa Kanya kapag dumating ang panahon. Sinabi ng isa sa mga Ama ng Iglesia, “Ang martir ay minsan lamang namamatay para sa kanyang Panginoon. Ang pastol ay daan-daang ulit na namamatay para sa kanyang mga tupa.” Ikaw ba ay isang haing buháy? Ipinakikita ba ng iyong buhay na handa kang “ibuhos” para sa iba?

Ang Pinansiyal na Sakripisyo ay Iniuutos sa mga Alagad

“Walang sinuman sa inyo na hindi tumatalikod sa lahat ng kanyang ari-arian ang maaaring maging alagad Ko” (Lucas 14:33). Kahahamon pa lamang ni Jesus sa napakaraming tao na kuwentahin ang halaga ng pagiging Kanyang mga tagasunod, at magpasya kung handa silang italaga ang kanilang sarili nang walang pasubali sa pagsunod sa Kanya (tt. 28-32). Kailangang maging handa ang alagad sa katotohanan na ang pagsunod kay Cristo ay maaaring magkahalaga ng lahat! Maaaring mangyari ito sa iba't ibang paraan. Para sa maraming Cristiano, ang pagsunod kay Cristo ay nangahulugan ng masayang pagtanggap sa “pagsamsam sa kanilang mga ari-arian” (Hebreo 10:34). Ang pagkakaalis ng mana, ang pagkawala ng trabaho, ang pagkababa sa tungkulin ay madalas na kasunod ng malinaw na paninindigan para sa Kanya na hinamak ng mga tao. Ang iba naman ay inakay sa paglilingkod na humihingi sa kanila na iwan ang negosyo, tahanan at maging ang pamilya upang sumunod kay Cristo (Marcos 1:16-20; Lucas 5:11, 27-28;

Mateo 19:29). Ang iba pa ay pinarangalan ang utos ng ating Panginoon kahit wala ang ganitong mabibigat na kalagayan. Malinaw ang bilin ng ating Panginoon, “Huwag kayong mag-impok para sa inyong sarili ng mga kayamanan sa lupa, na dito'y sumisira ang tanga at ang kalawang, at dito'y nanghuhukay at nagnanakaw ang mga magnanakaw, kundi mag-impok kayo ng mga kayamanan sa langit” (Mateo 6:19-20; tingnan din ang Lucas 18:22-34). “Ipagbili ninyo ang inyong mga ari-arian at ibigay sa nangangailangan; gumawa kayo para sa inyong sarili ng mga supot na hindi naluluma, isang kayamanang hindi nauubos sa langit, na doon ay hindi lumalapit ang magnanakaw, ni sumisira man ang tanga” (Lucas 12:33).

Ang pagtatambak ng mga ari-arian at ang pag-iipon para sa isang araw ng kagipitan ay pagsuway sa Salita ng Diyos. Ang Diyos, ang tanging maaasahang pinagtitiwalaan natin, ay nakaaalam sa hilig ng puso ng tao na hanapin ang seguridad sa mga materyal na bagay at sa pagtitiwala sa kayamanan. Ang puso ng alagad ay nasa langit, hindi sa kaha de yero ng bangko.

May ilang tumutol sa literal na pagpapakahulugan sa mga talatang nabanggit. Ang mga sumusunod na konsiderasyon ay nagpapatunay na nais ni Jesus na unawain nang literal ang Kanyang mga pahayag:

1. **Ang Halimbawa Mismo ng Panginoon.** Iniwan ng Panginoong Jesus ang lahat ng Kanyang makalangit na pag-aari at hindi kailanman nag-ipon ng anuman noong mga araw ng Kanyang buhay sa laman. Ipinangaral ni Jesus ang Kanya Mismong isinasagawa, at inaasahan Niyang susunod sa Kanya ang Kanyang mga alagad. “Ang alagad ay hindi higit sa kanyang guro, ni ang alipin man ay higit sa

kanyang panginoon” (Mateo 10:24). Ito ang nagtulak kay George Muller na sabihing, “Hindi angkop sa alipin na hangaring maging mayaman, dakila at pinarangalan sa sanlibutang ito kung saan ang kanyang Panginoon ay naging dukha, maamo at hinamak.”⁴

2. **Ang Pagsang-ayon ng Panginoon.** Sinang-ayunan ni Jesus ang ginawa ng dukhang balo na naghulog ng dalawang sentimong tanso sa kabang-yaman, at sinabi, “Tinitiyak Ko sa inyo na ang dukhang balong ito ay naghulog ng higit kaysa sa kanilang lahat, sapagkat silang lahat ay naghulog mula sa madali nilang maibibigay, ngunit siya sa kanyang karukhaan ay ibinigay ang kanyang buong ikabubuhay” (Lucas 21:3, 4 Phillips). Bakit hindi Niya ipinahayag ang pag-aalala sa ganitong kawalan ng pag-iimpok, kung hindi natin dapat unawain nang literal ang Kanyang mga utos?
3. **Ang Tugon ng Kanyang mga Alagad.** Inunawa Siya nang literal ng Kanyang mga alagad. Sinabi ni Pedro, “Narito, iniwan namin ang lahat at sumunod sa Iyo,” at sumagot ang Panginoon, “Ang bawat isang nag-iwan ng mga bahay ... o mga bukid alang-alang sa Aking pangalan ay tatanggap nang maraming ulit” (Mateo 19:27, 29).
4. **Ang Tugon ng mga Unang Iglesya.** Ipinakita ng masiglang batang iglesya sa Jerusalem ang paniniwala nito sa literal na pagpapakahulugan (Mga Gawa 4:32-37). Ang paglalarawan ni Pablo sa mapagsakripisyong pagbibigay ng mga iglesya sa Macedonia ay halos kahawig ng mga salita ng pagpuri ng Panginoon sa balo, na nagbigay mula sa sarili niyang karukhaan (2 Corinto 8:1-5; Lucas 21:3-4).
5. **Ang Turo ng mga Apostol.** Matapos ipaalala kay Timoteo ang mga panganib ng kayamanan, pinapayuhan ni Pablo

ang mayayaman “na maging mayaman sa mabubuting gawa, maging mapagbigay at handang magbahagi, nag-iimpok ng kayamanan ... para sa hinaharap.” Itinuro niya na ang mananampalataya ay dapat masiyahan sa mga pangangailangan sa buhay: pagkain, damit at bubong sa iyong ulunan (1 Timoteo 6:7-10, 17-19). Ang babala ni Santiago tungkol sa paksang ito ay maaaring buurin sa mga salitang ito: “Sa aba ninyong mayayaman!” (Santiago 5:1-6; 1:9-11; Lucas 6:24).

6. **Ang Tugon ng Pag-ibig.** Nang ipahiwatig ng mayamang batang pinuno na inibig niya ang kanyang kapwa gaya ng kanyang sarili, sumagot si Jesus, “Ipagbili mo ang iyong mga ari-arian at ibigay sa mga dukha, at magkakaroon ka ng kayamanan sa langit, at halika, sumunod ka sa Akin” (Mateo 19:21). Kung ang pagkakita sa pangangailangan at karukhaan ng maraming kapwa Cristiano, ang pagkaalam na kalahati ng sanlibutan ay hindi pa nakaririnig ng Ebanghelyo at na daan-daang milyon ang kulang sa nutrisyon ay hindi nagtutulak sa atin na mamuhay nang may sakripisyo, “paanong nananatili sa atin ang pag-ibig ng Diyos?” (1 Juan 3:17).

Ang mga turo ng ating Panginoon ay tinatawag kung minsan na Kanyang “mabibigat na pananalita” sapagkat lagi nitong sinasalungat ang laganap na materyalismo at kasakiman. Nasa nag-aalinlangan ang pasanin ng pagpapatunay na ang mga talatang ito ay hindi dapat unawain nang literal. Dapat niyang itanong sa sarili ang mga tanong na ito: “Kung gayon, ano ang ibig sabihin ni Jesus?” “Ang aking pag-ayaw na unawain nang literal ang Kanyang mga utos ba ay nagmumula sa pag-ibig at debosyon kay Cristo?” Walang naihaing kapalit ng literal na

pagpapakahulugan na batay sa seryosong pag-aaral ng Biblia. Sa halip, ang marunong ayon sa sanlibutan ay umaapela sa karunungan at pag-iingat, at sinasaway ang tila kahangalan ng mga nagsisikap na seryosong sumunod sa Panginoon sa bagay na ito. Ang sagot ni Jesus sa isang pangkat ng mga maibigin sa salapi noong unang siglo ay, “Ang lubhang pinahahalagahan ng mga tao ay kasuklam-suklam sa paningin ng Diyos” (Lucas 16:14-15). Ang mga Cristianong nag-iimpok ng kayamanan para sa kanilang sarili at sa kanilang mga anak sa buhay na ito ay nakisama sa isang lalaking sinabihan ng Diyos ng, “Hangal!” (Lucas 12:13-21).

Ang Mapagsakripisyong Pamumuhay sa Praktika

Isinabuhay ng misyonerong si A.N. Groves ang mapagsakripisyong pamumuhay ng isang alagad at binuod niya ito sa mga salitang ito, “Magpagal nang husto, kumonsumo nang kaunti, magbigay nang marami, at lahat ay para kay Cristo.”⁵

1. **Magtrabaho nang Masipag.** Ipinakita ni Pablo sa matatanda ng Efeso ang kanyang mga kamay na kumalyo sa pagtustos sa kanyang sarili at sa kanyang pangkat ng mga apostol. Sinabi niya, “Ipinakita ko sa inyo na sa ganitong masipag na paggawa ay dapat ninyong tulungan ang mahihina” (Mga Gawa 20:34-35). Pinayuhan niya ang mga walang disiplinang taga-Tesalonica “na magtrabaho nang tahimik at kainin ang sarili nilang tinapay” (2 Tesalonica 3:12). Ang kasipagan, ang masipag na paggawa at ang pagtustos sa sarili nating sambahayan ay dapat makita sa buhay ng mga alagad.

2. **Kumonsumo nang Kaunti.** Ang sanlibutan sa ating paligid ay nagnanais na ipitin tayo sa sarili nitong hulmahan (Roma 12:2 Phillips). Espirituwal na pagkilala, hindi ang presyon ng mga patalastas, ang dapat magtakda ng paraan ng pamumuhay ng alagad. Ang Panginoon ay nagmalasakit laban sa pag-aaksaya (Juan 6:12). Ang Kanyang katiwala (tagapamahala) ay lalabanan ang udyok na aksayahin ang salapi ng Panginoon sa labis na pamimili at sa mga di-kailangang luho. Ang pagpaplano, ang pagbabadyet, ang maingat na pamimili at ang pagtanggì sa sarili ay bahagi ng matipid na pamumuhay.

Tumulong si Pablo na linawin ang utos ng Panginoon na talikuran ang lahat ng ating ari-arian (Lucas 14:33). Tayo ay dapat “magsikap sa mabubuting gawa (marangal na hanapbuhay) upang matugunan ang mga kagyat na pangangailangan” (Tito 3:14). Bukod dito, dapat tayong masiyahan sa pagkain at pananamit at matitirhan (1 Timoteo 6:8). Nagsalita si Jesus tungkol sa pang-araw-araw na tinapay at sa isang lugar na mapaghihiligan ng iyong ulo. Sinabi ni David Livingstone, “Ipinasya kong hindi magmay-ari ng anumang bagay na walang kinalaman sa Kaharian ng Diyos.”

Kung minsan, ang mga labis na kuru-kuro ay nagpalabo sa mga usapin at nagbangon ng seryosong mga pagtutol tungkol sa mapagsakripisyong pamumuhay sa isip ng mga mananampalataya. Maaaring itanong ng ilan kung maaaring bumili ng insurance ang isang mananampalataya. Sa huli, ang mga unang naghahanap ng kaharian at katuwiran ng Diyos ang may pinakamahusay na proteksiyong makukuha (Mateo 6:33). Ang pinakamabuting sagot ay, “mangyari sa inyo ayon sa inyong pananampalataya” (Mateo 9:29). Itinatanong naman ng

iba kung maaaring magmay-ari ng bahay ang isang tunay na alagad. Tiyak na kailangan niyang tumira sa isang lugar, at ang pagbili ay maaaring siyang pinakamabuting paggamit ng salaping ipinagkatiwala sa kanya ng Panginoon. Maaari bang magmay-ari ng kotse ang isang tunay na alagad? Maaaring kailanganin pa niya ang dalawa. Ang parehong tanong kung sasabihin sa wika ng pagkaalagad ay, “Kailangan ko ba ito?” Ang lahat ng alagad ay may mga pangangailangang alam ng Diyos. Marami ang nangangailangan ng espesyal na kasuotan, magastos na pag-aaral, sasakyan o puhunan para sa kanilang negosyo.

Ang lahat ay nauuwi sa isang pangunahing tanong. Ano ang kinakailangan? Alam ng ating Ama ang ating mga lehitimong pangangailangan at “saganang ibinibigay sa atin ang lahat ng bagay upang ating tamasahin” (Mateo 6:32; 1 Timoteo 6:17). Gayunman, hindi natin dapat hayaang malinlang ang ating sarili. Ang Mammon (kayamanan) ay likas na hindi matuwid at maaaring mamahala sa ating buhay (Lucas 16:9-11; Mateo 6:24). Ang kayamanan ay mapanlinlang (Mateo 13:22). Maraming nagnanais maging alagad, na nalilito sa pagitan ng kanyang mga gusto at ng kanyang mga lehitimong pangangailangan, ang nahigop sa isang baliw at materyalistikong paligsahan, at ang kanyang buhay ay naging walang katapusang paghahangad ng higit pa. May ilan na lubhang nakatuon sa pagkakaroon ng bahay, sa pagbili ng isang partikular na kotse, o sa pagpapanatili ng isang partikular na pamumuhay, kaya't naisakripisyo nila ang kanilang kalayaang maglingkod sa Panginoon dahil sa labis na pinansiyal na obligasyon at dagdag na trabaho. Ang paglilingkod sa Mammon ay nanghimasok sa karapatan ng Panginoon sa kanilang buhay (Mateo 6:24). Ang ilan ay naghahanap ng kanlungan mula sa malinaw na

kahulugan ng turong ito sa pamamagitan ng pag-apela sa halimbawa ng ilang mayayamang Cristiano na umiibig sa Panginoon at lubhang ginamit Niya. Hindi natin tungkulin na hatulan ang iba. May mga tagubilin ang Diyos para sa mayayamang Cristiano (1 Timoteo 6:17-19).

Gayunman, huwag nating kalimutan na itinatanghal ng Bagong Tipan si Pablo bilang huwaran ng pamumuhay Cristiano. Matapos sawayin ang mga taga-Corinto sa pamumuhay na parang mga hari bago pa dumating ang kaharian, pinayuhan niya silang tularan siya, at siyempre, sa huli ay si Cristo, na hindi nanatiling mayaman (1 Corinto 4:6-14; 11:1). Gaya ng sinabi ni Pablo, isinusulat namin ito upang magbabala, hindi upang hiyain ang mga mananampalataya. Bagaman ang mga simulaing ito ay malinaw at hindi mapagkakamalan, ang bawat alagad ay kailangang suriin ang sarili niyang buhay sa harap ng Panginoon. Ang pagkaalagad ay kusang-loob at isang usapin ng puso (Mateo 6:21, 24). Sa loob ng mga simulain ng Kasulatan ay may malawak na kalayaan para sa pansariling pagsasabuhay sa lubhang magkakaibang kalagayan.

3. Magbigay nang Marami at Lahat para kay Cristo. Ang mapagsakripisyong Cristiano ay hindi lamang lalaban sa udyok na mamuhay nang makasarili o mag-impok ng kayamanan sa lupang ito; ipadadala niya nang patiuna sa langit ang kanyang mga ari-arian. Ipupuhunan niya hangga't maaari ang lahat ng higit sa kanyang mga kagyat na pangangailangan (mga lehitimo at kinakailangang obligasyon para sa sarili at pamilya) sa gawain ng Anak ng Tao.

Marami ang “nakipagkaibigan para sa kanilang sarili sa pamamagitan ng kayamanan ng kalikuan” sa matalinong

pagtustos sa gawain ng Ebanghelyo, sa mga babasahin, sa pag-aalaga sa mga Cristiano, at sa pagtulong na matugunan ang pisikal na pangangailangan sa pangalan ni Jesus (Lucas 16:8-9). Natutuhan ng mga ganito na hanapin ang seguridad hindi sa makalupang ipon o puhunan, kundi sa kanilang kaugnayan sa isang Ama na nakaaalam ng bawat pangangailangan nila. Nagtitiwala sila sa Kanya para sa mga pangyayaring hindi inaasahan (Tito 3:14; Mateo 6:19-34).

Ang Gantimpala ng Mapagsakripisyong Pamumuhay

“Itinitig Niya ang Kanyang mga mata sa Kanyang mga alagad, at Siya ay nagsalita, ‘Mapapalad kayong mga dukha, sapagkat inyo ang kaharian ng Diyos’ ” (Lucas 6:20 Berkeley). Ang pahayag na ito ay hindi dapat ipagkamali sa mga beatitudes. Ipinahahayag nito ang pagpapala sa mga namumuhay nang may sakripisyo “alang-alang sa Anak ng Tao” (t. 22). Ang mga sumusunod ay ilan sa masaganang gantimpalang tatamasahin ng mapagsakripisyong tagasunod ni Jesus dito, at sa kabilang buhay.

1. **Mga Kayamanan sa Langit.** Sa pamamagitan ng mapagsakripisyong pamumuhay, ang alagad ay nagiging mayaman sa harap ng Diyos. Wala siyang madadalang anuman, ngunit maaari siyang mag-impok para sa kanyang sarili ng “kayamanan ng isang mabuting saligan para sa hinaharap ... at panghawakan ang tunay na buhay” (1 Timoteo 6:7, 19; Lucas 12:21,33; Mateo 6:20).
2. **Liwanag.** Ang alagad na may iisang mata, ang payak na hangaring unahin ang Diyos sa kanyang buhay, ay may malusog na pananaw sa buhay. Hindi gaya ng taong doble ang paningin, na nabubuhay para sa dalawang daigdig, ang

kanyang buong katawan ay pinupuno ng liwanag (Mateo 6:22-23).

3. **Kalayaang Maglingkod sa Diyos.** Ang tunggalian sa pagitan ng materyalismo at ng Diyos ay hindi kailanman magtatapos nang tabla. Ang isa o ang isa pa ang mananaig. Ang Mammon ay hindi kailanman itinakdang maging panginoon natin (Mateo 6:24). Ang mapagsakripisyong pamumuhay ay nagpapalaya!
4. **Pagtustos sa Lahat ng Ating Pangangailangan** (Filipos 4:19). Hindi nangako ang Diyos na tutuparin ang lahat ng ating gusto, ngunit ipinangako Niyang tutugunan ang lahat ng pangangailangan ng mga nabubuhay para sa Kanya.
5. **Mabisang Panalangin.** “Hindi ba lalong higit na kayo ay Kanyang daramtan, kayong maliliit ang pananampalataya?” (Mateo 6:30 Phillips). Ninanakawan ng “maliliit ang pananampalataya” ang kanilang sarili ng kagalakan ng paglakad sa pananampalataya. Ang kanilang seguridad ay nakaimbak, nang *hindi gaanong ligtas*, sa kanilang mga makalupang kayamanan. Ang pag-asa sa sariling kakayahan ay kabaligtaran ng pananampalataya, at nanganganib tayong maging mapagpaimbabaw kapag kaya naman nating sagutin ang sarili nating mga panalangin para sa iba sa pamamagitan ng sarili nating pagkilos. Kapag ang buhay ay tumigil nang maging walang patid na pag-asa sa Panginoon, ang ating mga panalangin ay nagiging mababaw at walang buhay.
6. **Ang Ikabubuti ng Ating mga Anak.** Ang mga magulang na nagtataka kung bakit naligaw ang kanilang mga anak sa kabila ng Sunday School, Cristianong paaralan, mga Cristianong kampo at lahat ng ibinigay nila sa kanila, ay

maaaring hindi na kailangang lumayo pa upang makita ang sagot. Maaaring ito ay ang sarili nilang pamumuhay at mga priyoridad. Hindi kataka-takang lumaki ang mga anak bilang mga “makasanlibutan,” kung ang kanilang mga magulang ay walang ipinagkaiba sa “mga tao ng sanlibutan, na ang bahagi ay nasa buhay na ito; at ang tiyan ay Iyong pinupuno ng Iyong mga kayamanan; sila ay nasisiyahan sa mga anak, at iniwan ang kanilang kasaganaan sa kanilang mga sanggol” (Awit 17:14). Ang batang lumalaki sa isang materyalistikong pamilyang Cristiano ay maaaring hindi makaligtas sa kakila-kilabot na katitising ito. Pag-isipan ang mga pangakong ibinigay sa mga may takot sa Panginoon tungkol sa kanilang mga anak (Awit 112:1-3; 128:1-4).

7. **Ang Pagsulong ng Ebanghelyo.** Isa sa pinakakasiya-siyang gantimpala para sa alagad ni Jesus ay hahantong sa malaking pakinabang sa pag-eebanghelyo sa buong sanlibutan, kapag ang mga Cristiano ay namumuhay at nagbibigay nang may sakripisyo. Ang mapagsakripisyong pamumuhay para kay Cristo ay may epekto sa mga hindi nakakikilala sa Panginoon, sapagkat napakarami silang nakikita sa mundo ng relihiyon na nagpapaging-mapang-uyam sa kanila. Bukod dito, pinalalakas nito ang ating kapangyarihan sa panalangin sa harap ng Diyos habang tayo ay namamagitan at nagpapatotoo.

Konklusyon

Pag-isipan ang kadakilaan ng biyaya ng Diyos sa pagbibigay sa atin ng Kanyang Anak, ang kaloob na hindi maipaliwanag. Pagkatapos ay ibaling mo ang iyong pansin sa kagandahang-loob ng Panginoong Jesus sa Kanyang sariling pagsasakripisyo.

Isaalang-alang ang di-maikakaila at malinaw na turo ng ating Panginoon tungkol sa mapagsakripisyong pamumuhay na isinakatawan at ipinakita sa Kanyang sakdal na buhay. Idagdag pa rito ang ipinakitang pagsunod ng Kanyang mga unang tagasunod sa mga turong ito na hindi popular. Pag-isipan ang walang hanggang gantimpala ng isang mapagsakripisyong buhay. Ano ang magiging tugon ng iyong buhay? Nais mo bang sumama sa pangkat ng mga nag-iwan ng lahat upang sumunod sa Kanya? Aawit ka ba mula sa isang tapat na puso:

Kunin Mo ang aking buhay

Panginoon, sa Iyo'y ialay;...

Kunin Mo ang pilak at ginto

Wala akong ipagkakait sa Iyo

— Frances Havergal

Gabay sa Pag-aaral: Ang Mapagsakripisyong Pamumuhay ng Alagad

1. Paano nakatutulong ang Mateo 8:20 at 2 Corinto 8:9 upang buurin ang buhay ng ating Panginoong Jesus?
2. Pansinin kung ano ang itinuturo sa atin ng bawat isa sa mga sumusunod na talata tungkol sa mapagsakripisyong pamumuhay:

Mateo 19:21

Mga Gawa 2:44-45

Mateo 19:27

Mga Gawa 4:32-37

Lucas 12:16-34

1 Timoteo 6:8

Lucas 21:3-4

Filipos 2:20-21

Ngayon ay buurin ang iyong mga konklusyon:

3. Paghambingin ang mga bunga ng makasarili at ng mapagsakripisyong pamumuhay:

Talata Makasariling Pamumuhay

Mapagsakripisyong Pamumuhay

Mateo 6:20

Mateo 6:22-23

Mateo 6:24

Talata Makasariling Pamumuhay

Mapagsakripisyong Pamumuhay

Lucas 6:20

Lucas 18:24-25

Santiago 2:5

Ngayon ay buurin ang iyong mga konklusyon:

4. Iminungkahi na ang Mateo 6:19 ay gumagamit ng tatlong talinhaga upang ipakita ang pagiging katiwala: *ang tanga* (tumutukoy sa mga bagay na hindi madalas gamitin), *ang kalawang* (nagpapahiwatig ng mga bagay na mabilis bumaba ang halaga), at *ang mga magnanakaw* (nagpapahiwatig ng mga bagay na pinagnanasaang angkinin ng iba). Ano ang maaari mong itanong sa iyong

sarili upang matukoy ang paglabag sa mga simulaing ito kung ang mga kapakanan ng Kaharian ng Diyos ang pinag-uusapan?

5. Anong mga pagbabago ang kailangan mong gawin bilang tugon sa turo ng araling ito? Paano mo isasakatuparan ang anumang pagbabago?

Aralin 13: Paghubog ng Pagkatao sa Pagkaalagad

Nang unang likhain ang tao, isa sa kanyang mga kaluwalhatian ay na siya ay “nilikha sa larawan ng Diyos” (Genesis 1:26-27), kawangis ng Diyos sa moral at espirituwal na katangian. Sinira ng pagkahulog ng tao ang larawang iyon at inilayo siya sa pagiging kawangis ng Diyos. Kalooban ng Diyos na lubos na ibalik ang larawang iyon sa Kanyang mga tinubos, simula rito at ngayon. Ito ang ating hantungan. “Sapagkat ang mga kilala Niya noon pa man ay itinalaga rin Niya na maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak” (Roma 8:29). “Bagaman ang ating panlabas na pagkatao ay nabubulok, ang ating panloob na pagkatao naman ay binabago araw-araw” (2 Corinto 4:16). Kailangan dito ang ating pakikipagtulungan. “Isuot ninyo ang bagong pagkatao na binabago sa kaalaman ayon sa larawan Niya na lumikha sa kanya” (Colosas 3:10). “Huwag kayong umayon sa sanlibutang ito, kundi magbago kayo sa pamamagitan ng pagbabago ng inyong pag-iisip” (Roma 12:2). Ang layunin ni Apostol Pablo sa kanyang ministeryo ay “iharap ang *bawat tao* na ganap kay Cristo Jesus” (Colosas 1:28).

Ang paggawa ng Diyos sa ating buhay, sa lahat ng iba’t ibang kalagayan, na ang ilan ay mahirap at trahedya pa nga, ay pinakamahusay na mauunawaan kung makikita natin ang Kanyang obra maestra. Ang obra maestra ng Diyos ay ang paghubog ng pagiging katulad ni Cristo sa ating pagkatao, at inihahanda tayo nito para sa walang hanggan. Kaya naman sa paggawa ng mga alagad ay dapat din nating bigyang-pansin ang bahaging ito. Habang nananalangin tayo kasama ng mga taong ating tinutulungan, nagbabahagi nang personal, at

nagpapanatili ng pananagutan upang masubaybayan ang pag-unlad, mas makakausad tayo tungo sa paglago. Ang kaligtasan mula sa Diyos ay dapat makita sa pagsasalin sa ating buhay ng Kanyang pagkatao, gaya ng nakikita sa Panginoong Jesus. Dahil dito ay ipinanalangin ng apostol na si Cristo ay mabuo sa mga mananampalataya (Galacia 4:19).

Ang Paraan at Pagganyak sa Paghubog ng Pagkatao

Iniiisip ng ilan na ang pagkatao ay isang bagay na nakatakda na mula pagsilang. Sinasabi ng ilan, “Ganyan na talaga ako.” Iniiisip naman ng iba na ang paglago ng pagkatao ay pananagutan lamang ng Espiritu Santo, na para bang wala tayong bahagi. Binabalewala nito ang lahat ng talata na mga pangaral, mga panawagan sa kalooban, upang makipagtulungan sa Diyos sa Kanyang banal na gawain sa atin. Kung ang lahat ay nakasalalay sa Diyos, at walang pananagutan ang tao, ang lahat ng mananampalataya ay magiging espirituwal. Malinaw na hindi ganito ang nangyayari.

Ang mga namumuhay nang banal ay ginagawa iyon dahil gusto nila.

Mahal nila nang lubos ang Panginoon at nais nilang bigyan Siya ng kaluguran sa lahat ng paraang pinipilit sila ng Kanyang pag-ibig (2 Corinto 5:14). Hinahangaan nila nang labis ang Panginoon at nais nilang maging katulad Niya sa pamamagitan ng pagiging mga tagatulad sa Diyos (Efeso 5:1), gayundin ng pagiging mga tagatulad sa mga maka-Diyos na mananampalataya na nagpapakita ng Kanyang buhay (1 Corinto 11:1; 1 Tesalonica 1:6). May pagkagutom sa Diyos, sa mas malalim na pakikipag-isa sa Kanya at pagkakilala sa Kanya. Ang mga saloobin at gawaing ito ay ibang-iba sa pagiging

katamtaman lamang na makikita sa karamihan ng mga dumadalo sa iglesya. Laging may mga taong kuntento nang sila ay ligtas at tiyak na sa Langit. Komportable sila sa nakagawiang relihiyosong takbo ng mga gawain ng iglesya. Ngunit kulang sila sa espirituwal na sigla, pagkamabunga, pangitain para sa kaharian ni Cristo at mapagsakripisyong pamumuhay. Tiyak na ito ay kawalan ng pakiramdam sa mas malalalim na layunin ng Diyos sa ating kalooban, at hinahadlangan nito ang paglago ng pagkatao.

Ang paglago ng pagkatao ay gawain ng Espiritu sa isang sisidlang nagpapasakop. Ang Diyos ay gumagawa sa atin upang gawin ang Kanyang mabuting kalooban, ngunit tayo rin ay dapat magsikap para sa ating sariling kaligtasan (Filipos 2:12-13). Ang ating kaligtasan ay hindi *dahil sa mga gawa* (merito) kundi ito ay *para sa mga gawa* (Efeso 2:10; Tito 3:8).

Ang ating sariling espirituwal na kasipagan ay mapapalakas ng pagpapagal ng iba na naglalaan ng kanilang buhay sa paglilingkod sa atin (Colosas 1:29). Mayroon ding natatanging ministryo ang Espiritung nananahan sa atin, na naghahangad na gumawa sa mga buhay na nagpapasakop sa paraang magbubunga ng bunga ng pagkatao (Galacia 5:22-23) gaya ng pag-ibig, kagalakan, kapayapaan, pagtitiyaga, kabaitan, kabutihan, katapatan, kaamuan at pagpipigil sa sarili. Sa panig naman ng pananagutan ng tao, tayo ay tinatawag na ipako sa krus ang laman (Galacia 5:24), pasanin ang ating krus (Lucas 9:23) at isuko ang ating buhay para sa Kanyang kaluwalhatian (Juan 12:25).

Maaaring gamitin ng Diyos ang mga pagsubok upang hubugin ang pagkatao, ginagamit pa nga ang masamang ginagawa ng iba para sa layuning iyon (Santiago 1:3). Kailangan dito na

maunawaan natin ang buhay sa pamamagitan ng mga mata ng Diyos at ng sarili nating mga mata ng pananampalataya. Ang pagkakaroon ng kapartner sa panalangin, katulong at kaibigan na handa nating panagutan ay malaking tulong kung hindi tayo masyadong mapagmataas upang tanggapin iyon. Ito ay kusang-loob, at nangangailangan ng pagkukusa kapwa sa Diyos at sa tao.

Ang mga Katangian at Layunin sa Paghubog ng Pagkatao

Ang malinaw na dahilan ng mga listahan ng maka-Diyos na katangian sa Kasulatan, gayundin ng masasamang katangian, ay upang ipaalam sa atin ang tamang mga layunin. Walang praktikal na epekto ang mga listahan sa ating buhay malibang pagbulay-bulayan natin ang mga ito, suriin ang ating buhay sa liwanag ng mga ito at sikaping lumago sa mga bahaging ito. Kaya ipinaaalala sa atin ni Santiago na ang mga pagsubok ay makapagpapalago ng pagtitiis, o kung bakit ang paghihintay sa Diyos ay makatutulong sa atin na magkaroon ng pagtitiyaga. Ang bunga ng Espiritu sa Galacia 5 at ang mga kabutihan sa 2 Pedro 1:5-8 ay dalawang halimbawa ng mga listahang ito. Narito ang ilang pangunahing katangian na binanggit nang higit sa isang beses sa Kasulatan. Kung isasaisip natin kapwa ang mga layunin para sa pagkatao at ang kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos na nananahan sa atin, maaasahan natin ang mas malaking pagkahinog sa pagiging katulad ni Cristo.

1. **Mapagsakripisyong Pag-ibig.** Ginagamit natin ang paglalarawang ito upang ihiwalay ang pinakamataas na anyo ng banal na pag-ibig (*agape*) mula sa mga karaniwang kaisipang umiiral sa ating paggamit ng salita. Ang habag, katatagan, pagpapatawad at pagbibigay ng sarili ng Panginoon ay mga tunay na kahanga-hangang halimbawa

ng sakdal na pag-ibig. Ipinakita Niya na ang pag-ibig ay higit pa sa ating nadarama. Ito ay ang ating ginagawa. Ang pag-ibig ay dapat ituon sa Diyos at pagkatapos ay sa iba (Mateo 22:37-40). Taliwas sa mga karaniwang kaisipan, walang utos na mahalin ang iyong sarili. Ang pag-ibig sa sarili ay itinuturing na negatibong katangian sa Kasulatan (2 Timoteo 3:2). Ang pag-ibig ay tanda ng pagiging tunay na alagad ng Panginoong Jesus (Juan 13:35). Ito ay tuwirang utos ni Cristo na tumatawag sa kalooban, hindi sa ating damdamin (Juan 15:12). Ito ay pagsubok ng espirituwal na buhay at batayan ng katiyakan na tayo ay tunay na sa Kanya (1 Juan 3:14). Ang pag-ibig ay dapat ipadama hindi lamang sa mga umiibig sa atin kundi maging sa ating mga kaaway (Mateo 5:44), na tiyak na usapin ng kalooban.

Ang paglalarawan sa 1 Corinto 13:4-7 ay itinuturing na klasiko. Ang sinasabi rito ay maaaring hatiin sa ganitong paraan:

- a. *Ang mga damdamin ng pag-ibig*: mabait (kabutihang isinasagawa), mahabagin (sensitibo sa mga pangangailangan), mapagpatawad (hindi nagtatanim ng sama ng loob), hindi naiinggit o nagseselos.
- b. *Ang mga pag-uugali ng pag-ibig*: matiyaga (hindi magagalitin), maalalahanin (hindi bastos o pabaya).
- c. *Ang mga pangangailangan ng pag-ibig*: hindi makasarili, maaasahan, masunurin kapag kinakailangan.

Ang pag-ibig ay hindi isang bagay na “pinipilit” palabasin, kundi ito ay si Cristo na isinasabuhay ang Kanyang buhay sa atin bilang mga sisidlang nagpapasakop. Ang ating buhay ay dapat magpakita at magpadaloy ng Kanyang pag-ibig. Sa pananaw ng

tao, hindi natin kayang umibig nang ganito sa ating sariling lakas.

2. **Disiplina sa Sarili.** Ang salitang ito (sa Ingles, *discipline*) ay nagmula sa salitang alagad (*disciple*), at hindi maaaring magkaroon ng pagkaalagad kung wala ito. Isa ito sa mga bunga ng buhay na kontrolado ng Espiritu (Galacia 5:23). Ang Panginoong Jesus ang pinakadisciplinadong tao na nabuhay kailanman. Hindi mo man lang Siya maiisip na nag-aaksaya ng oras, nag-aalinlangan sa espirituwal na mga priyoridad o namumuhay nang magulo. Ang kabiguan sa buhay ay kadalasang dahil sa kakulangan ng disiplina sa sarili. Ito ay may kinalaman sa paggamit ng isip, paggamit ng dila, mga pagnanasa ng katawan, pagsasagawa ng panalangin at paggamit ng oras. Lubhang kailangan din ito sa mabibigat na pagsubok upang tiisin ang mga paghihirap at gawin ang kailangan nating gawin kahit hindi natin *gustong* gawin ito. Ang matatag na pagkilos ay naglalagay sa makasariling buhay sa lugar kung saan ito ay itinatakwil o ipinapako sa krus alang-alang kay Cristo at sa iba. Ang disiplina sa sarili ay hindi usapin ng ilang araw o linggo kundi ng buong buhay ng araw-araw na pagsasagawa ng prinsipyong “oo” sa Diyos at “hindi” sa pagkamakasariili. Nakatuon ito sa pagiging responsable, hindi sa *paggpapalaway sa sarili*. Ang disiplina sa sarili ay nagbibigay-kakayahan sa atin na magpasakop sa Diyos at sa wastong awtoridad. Inaakay tayo nito na lumakad sa pananampalataya at hindi sa paningin, na nabubuhay sa bawat Salitang lumalabas sa bibig ng Diyos (Mateo 4:4). Tinutulungan tayo nitong magpatuloy kapag gusto na nating sumuko (Kawikaan 24:10; Efeso 3:13), at maging isang tumatapos, gaya Niya, hindi isang sumusuko.

3. **Pagtitiyaga** (mahabang pagtitiis). Ito ay pagpipigil sa sarili kahit ginagalit. Hindi ito gumaganti (Efeso 4:2; Colosas 1:11; 3:12). Ang taong hindi makapagpigil ng kanyang damdamin, gaya ng galit, ay hindi sumusunod kay Cristo.
4. **Katapatan** (pagiging maaasahan). Ito ay hinihingi sa sinumang mabuting katiwala o manggagawa (1 Corinto 4:2). Ang kawalan ng katapatan sa maliliit na bagay ay nagpapahiwatig na malamang ay ganoon din sa malalaking bagay (Lucas 16:10-12). Maaaring naisin nating subukin ito, gaya ng ginagawa ng Diyos, sa pakikipagtulungan sa mga tao.
5. **Lakas ng Loob** (katapangan sa pagsubok). Hindi tayo binigyan ng Espiritu Santo ng espiritu ng takot o pagkamahiyain (2 Timoteo 1:7). Ang palagiang salita ng Panginoon sa Kanyang mga alagad ay, “Huwag kayong matakot.” Ang lakas ng loob ay hindi nangangailangan na hindi natin alam ang panganib. Kailangan nito na, sa kabila ng mga kahirapan at kalungkutan, tayo ay umasa sa Diyos nang may matibay na pasya. Ang taong matatakutin ay pabigat, hindi tulong, sa isang mahirap na kalagayan.
6. **Sigasig** (pananabik, matinding pagnanais, sa mga bagay ng Diyos). Makikita ito sa mga gawa ng Panginoon (Juan 2:17). Ito ay salungat sa pagiging maligamgam, na nakasusuka sa Diyos (Apocalipsis 3:15-16). Hindi ito dapat maging maling direksyon o padalus-dalos (Roma 10:2; Filipos 3:6). Ang sigasig na ayon sa kaalaman ay mabuting apoy para sa gawain ng Diyos.
7. **Kababaang-loob** (ang pagiging mababa at maamo ay kaugnay na mga kaisipan). Sinabi ng Panginoon na kailangan itong matutuhan ng Kanyang mga alagad mula sa

Kanya (Mateo 11:29). Kinalulugdan ng Diyos ang gayong mga tao (Isaias 57:15; 66:2), kung paanong kinapopootan Niya ang kapalaluan. Pinipigilan tayo nito na maging palaaway, ayaw maturuan at mahirap pakitunguhan. Ito ay isang pangunahing katangian ng pagkatao sa paningin ng Diyos.

8. **Biyaya** (kagandahang-loob na hindi karapat-dapat tanggapin). Sinabi na ang alagad ay dapat pinangingibabawan ng biyaya sa lahat ng pakikitungo. Dahil ang Diyos ay nakitungo sa atin nang may biyaya, tayo ay may obligasyong ipakita ang gayunding pakikitungo sa iba. Kung ang Diyos ay makikitungo sa atin ayon sa ating mga kasalanan, kahit sa araw-araw na buhay, sino ang makatatayo (Awit 130:3-4)? Kailangan nating tandaan ito sa ating pakikitungo sa iba.
9. **Kabanalan** (pagkahiwalay para sa Diyos at mula sa karumihan). Ito ay tuwirang utos ng Diyos na kaugnay ng Kanyang sariling pagkatao (1 Pedro 1:16). Hindi Siya makikipag-isa sa atin o makikinig sa atin kapag lumalakad tayo sa mga paraang hindi banal (Awit 66:18).
10. **Kagalakan**. Ito ang nais ng Diyos para sa atin dahil ito ay nasa Kanya (Juan 15:11). Ang kalungkutan, pesimismo at panghihina ng loob ay *hindi* tanda ng maka-Diyos na saloobin. Ang kagalakan ay dapat lumampas sa mga kalagayan dahil ang ating pananampalataya ay nakatuon sa Panginoon at sa Kanyang lubhang dakila at mahahalagang pangako.

Marami pang ibang kabutihan ang maaaring banggitin. Kabilang dito ang *kapayapaan* (panloob na katahimikan, walang pag-aalala), *kabaitan*, *kahinahunan*, *kabutihan*,

katapatan at buong-pusong paglilingkod o kasipagan. Ang lahat ng makikita kay Cristo ay huwaran para sa atin sa moral na kahusayan. Ang alagad ay dapat araw-araw na humaharap sa Diyos at sa Kanyang Salita sa pagsusuri ng mga pangangailangan ng kanyang pagkatao.

Konklusyon

Paano natin matutulungan ang iba na lumago sa mga kabutihang ito? Paano natin mapapalago ang mga ito nang lubos sa sarili nating buhay? Tiyak na hindi ito sa pagtingin sa sarili nating kahinaan o kabiguan, ni sa mga pamamaraan ng popular na sikolohiya tungkol sa pagbubuo ng magandang imahe ng sarili o mga paraan ng pagpapalakas ng tiwala sa sarili. Ayon sa Kasulatan, ang paglago ay nakasalalay sa gawain ng Espiritu na humuhubog sa atin gaya ng putik sa mga kamay ng Magpapalayok. Ito ay sa pamamagitan ng pagtuon ng ating mga mata kay Cristo, at pagiging mga tagatulad Niya. Ito ay sa pamamagitan ng pananalangin tungkol sa paglago kasama ng mga maka-Diyos na taong ating kasamang naglilingkod. Ito ay sa pamamagitan ng pag-angkin sa mga pangako ng Diyos na tutulungan tayo at pag-angkin sa tagumpay ni Cristo na sumira sa kapangyarihan ng kasalanan sa atin (Roma 6:6). Ito ay sa pamamagitan ng pagkababad sa Salita. Ito ay sa pamamagitan ng aktibong pakikibahagi sa paglilingkod sa Panginoon. Ang hangin ng Espiritu ay handang humihip sa mga layag ng sasakyang dagat na kumikilos patungo sa direksyong itinuturo ng Diyos, hindi sa barkong nakaangkla sa walang ginagawang pagkaabala sa sarili. Ito ay para sa mga may *espirituwal* na ambisyon. Hindi ito para sa mga espirituwal na kuntento na sa sarili o walang interes.

Ipinakita ng karanasan na ang mga kapintasan o kahinaan sa pagkatao ay kadalasang hindi naitatama sa pamamagitan ng pagtuturo sa *grupo*. Kailangan natin ng *personal* na atensyon na nagmumula sa kusang-loob na pagpapanagot natin sa isang taong ating iginagalang. Ang pananagutang ito ay mangangailangan ng tapat at tuwirang pagharap sa ating mga kakulangan, gaya ng ginagawa ng Espiritu ng Diyos sa pamamagitan ng Salita, nakasulat man o binibigkas. Dapat tandaan ng mga gumagawa ng mga alagad na ang “pagsasalita ng katotohanan sa pag-ibig” (Efeso 4:15) ay bahagi ng tunay na pagkakaibigan. Kailangan ito sa paglago. May kakulangan ng gayong mga hinog na mananampalataya at mga alagad. Gayunpaman, dapat nating hanapin ang pinakamahusay na mayroon, habang sinisikap na makapaghubog pa ng mas marami sa kanila.

Gabay sa Pag-aaral: Paghubog ng Pagkatao sa Pagkaalagad

1. Nilikha ng Diyos ang tao nang sakdal at ayon sa sariling larawan ng Diyos (Genesis 1:26-27, 31). Sinira ng kasalanan ng tao kapwa ang tao at ang sakdal na nilikha ng Diyos (Genesis 3; Roma 5:12). Pag-isipan ang Roma 6:13, 16-17, 22; 8:11-13.
2. Ano ang ibig sabihin ng pagiging *nagpapasakop* sa Espiritu o ng *paglakad* ayon sa Espiritu (Roma 8:4-5; Filipos 2:12-13)?
3. Aling mga pangunahing katangian ng pagkatao ang dapat taglay ng isang hinog na alagad ayon sa mga sumusunod na talata?

Mateo 22:37-40

2 Pedro 1:5-8

Galacia 5:22

2 Timoteo 1:7

1 Pedro 1:16

Pumili ng dalawa o higit pa na pinakanangailangan ng atensyon sa iyong buhay.

4. Ang disiplina ay binigyang-kahulugan bilang paggawa ng tama, gusto man ito ng isang tao o hindi. Isang pangunahing bahagi ng disiplina ang pagpipigil sa sarili. Ang taong walang disiplina ay inilalarawan sa Kawikaan 10:26; 18:9; 20:4. Paano mo siya papayuhan upang matulungan siya?
5. Paano ka magkakaroon ng mas mapagsakripisyong pag-ibig bilang katangian? Gamitin at magbigay ng puna sa 1 Corinto 13:4-7 sa pagsusuring ito.
6. Tukuyin ang mga prinsipyong binanggit sa mga sumusunod na talata na makatutulong sa paghubog ng isang disiplinadong pag-iisip.

Awit 51:10

Kawikaan 4:23

Filipos 4:8

Kawikaan 16:3

2 Corinto 10:5-6

Bakit ito isang susi sa paghubog ng pagkatao?

7. Mahalaga rin ang disiplina sa mga pagnanasa ng katawan. Ano ang nag-udyok kay Pablo na disiplinahin ang kanyang sarili sa bagay na ito?

1 Corinto 9:22

1 Corinto 6:19-20

2 Corinto 5:9-15

8. Ano ang mga pakinabang ng pagkataong katulad ni Cristo (Juan 15:8; 2 Pedro 1:4-11)?
9. Batay sa mga tiyak na katangian ng pagkatao, ilaran ang tatlong pinakamahalagang bahagi na kailangan mong pagbutihin. Ano ang balak mong gawin tungkol dito?

Konklusyon: Karapat-dapat sa Kaharian

“Walang taong naglagay ng kanyang kamay sa araro, at lumilingon sa likuran, ang karapat-dapat sa Kaharian ng Diyos” (Lucas 9:62). Napakalinaw at napakamapanghamon ng mga salita ng Panginoon sa mga nagnanais maging alagad! Ang mga salitang ito ay lalong nakapagtuturo kapag tiningnan natin ang mga ito sa kanilang konteksto. Isinugo ng Panginoon ang labindalawa upang ipangaral ang Ebanghelyo sa mga bayan at nayon (Lucas 9:1-6). Ang ministryo ni Jesus ay umaakit ng mas maraming pansin at nagkakaroon ng mas maraming tagasunod (tt. 7-11). Ang mga pagpapagaling at ang pagpapakain sa limang libo ay patuloy na nagpadami sa bilang ng mga sumusunod (tt. 23-26). Muli Niyang ipinahayag ang Kanyang mabibigat na kahilingan bago Niya isinugo ang pitumpu pang manggagawa (10:1).

Ang Panginoong Jesu-Cristo ay interesado pa rin sa pagpapadami ng bilang ng tunay na mga alagad. Ang Kanyang mga pamantayan ay pareho pa rin. Umaakit pa rin Siya ng maraming tagasunod na kadalasang may kulang na pagtingin sa tunay na mga hinihingi ng pagkaalagad. Marami sa atin ang nasa sangandaan ng ating buhay Cristiano, gaya ng tatlong alagad sa Lucas 9:57-62. Sumunod tayo kay Jesus dahil sa iba’t ibang motibo at sa iba’t ibang antas. Maaaring tinatawag natin ang ating sarili na mga alagad; natapos na natin ang isang Klase ng Pagsasanay sa Pagkaalagad. Ngayon ay hinaharap natin nang harapan ang paalala ni Cristo: “Kung kayo ay mananatili ... kayo nga ay tunay na Aking mga alagad” (Juan 8:31).

Natutuklasan natin na ang pagkaalagad ay patuloy na pagpapasakop sa Kanyang mga layunin at priyoridad. Suriin

nating muli ang hamon ng Panginoon sa mga nagnanais maging Kanyang mga alagad.

Nailagay na ang Kanyang Kamay sa Araro

Nailagay na natin ang ating mga kamay sa araro. Kung minsan ito ay isang nakagugulat na pagkaunawa. Ang pagkaalagad ay nangangahulugan ng *pagpapagal* para kay Cristo. Ang mag-aararo ay nagpapagal buong araw, nakikipagbuno sa isang magaspang na kasangkapan sa likod ng isang mabagal na hayop. Ang *gawain* ay mainit, marumi at nakababagot. Hanay pagkatapos ng hanay, araw-araw, siya ay nagpapagal sa ilalim ng init at ulan. Napakaangkop na pinili ng Panginoong Jesus ang mag-aararo bilang larawan ng pagkaalagad. Hindi ba sinikap Niyang sabihin sa atin na ang tunay na pagkaalagad ay mahirap, nakababagot at kung minsan ay maruming gawain? Na kailangan nating gumawa gamit ang magagaspang na kasangkapan at kasama ang mabagal na mga hayop, mabagal na umuusad araw-araw, nakikipagbuno sa parehong mga problema? Dapat nating suriing muli ang ating pagkaalagad bilang mga manggagawa.

1. **Pagtulong sa Iba** (pagsubaybay, personal na paggawa ng alagad, pagpapastol). Hindi dapat laging kailangan na may magtakda sa atin ng mga gawain sa paggawa ng alagad o ng mga taong tutulungan.

Ang tagasunod ng Panginoon ay, kahit walang nag-uudyok, magpapasimula ng mga ugnayang makatutulong sa iba sa kanilang paglago. Maaaring kailangan nila ng praktikal na tulong, kaaliwan, pangaral, pagtutuwid o simpleng pakikisama. Kung palagi natin itong ginagawa, ang ating ministryo ay magsisimulang magbunga sa buhay ng iba. Ang mga taong

tinutulungan ba natin ay umuunlad o nananatili lamang sa kinatatayuan nila?

2. **Paglilingkod** (pagbibigay, paglilingkod sa Panginoon at sa iba). Ang alagad ay alipin ni Cristo at nagpapakita ng pusong-alipin sa iba, dahil nakatakas na siya sa buhay ng walang-bungang pagkamakasarili at makasariling pag-iisip. Ang tapat na alipin ay hindi kailangang palaging paalalahanan kung ano ang dapat gawin. Ang lahat ng anyo ng ministryo, kasama na ang pagbibigay, ay likas na dadaloy mula sa isang batis ng pamumuhay na pinapatnubayan ng Espiritu at nakatuon sa mga pangangailangan ng iba.
3. **Pag-eebanghelyo Bilang Paraan ng Pamumuhay.** Nang mangalat ang mga alagad dahil sa pag-uusig noong mga araw ng unang iglesya, nagpatuloy pa rin sila sa pagpunta sa lahat ng dako na ipinangangaral ang Salita (Mga Gawa 8:4). Inutusan sila ng Panginoon na sumaksi at ginawa nila ito (Mga Gawa 1:8). Ang pagbabahagi ng kanilang pananampalataya ay paraan ng pamumuhay. Ang alagad ay aktibo sa paghikayat sa iba kay Cristo at nakikibahagi sa espirituwal na pagpaparami sa unang yugto nito—ang paghikayat ng mga kaluluwa. Kung ang binhi ay tapat na inihahasik, dinidilig ng panalangin, at sinusupportahan ng isang matatag na pamumuhay, tiyak na magkakaroon ng bunga. May maituturo ka bang isang tao na iyong nahikayat kay Cristo na sa ngayon ay nagpapatuloy para sa Panginoon?
4. **Pagtingin sa mga Bukid.** Tinawag ng Panginoon ang Kanyang mga alagad na pagmasdan ang mga bukid na mapuputi na at handa nang anihin, at sinabi, “Ang umaani

ay tumatanggap ng upa at nagtitipon ng bunga para sa buhay na walang hanggan” (Juan 4:35-36). Dito ay walang makitid na pangitain na limitado lamang sa aking personal na buhay at sa aking sariling iglesya. Kasama rito ang pangitain para sa buong sanlibutan, panalangin, pakikipag-isa sa mga lugar na iyon, at maging ang pagkukusang pumunta ako mismo kung iyon ang nais ng Panginoon. Ang misyon at pagtatatag ng mga iglesya ay nasa puso ng Tagapagligtas. Nasa puso mo rin ba ang mga ito?

At Lumilingon sa Likuran ... (Ang Ating mga Hadlang)

Walang mag-aararo na makagagawa ng tuwid na tudling habang lumilingon sa likuran. Nakita ng Panginoon ang mga pangunahing hadlang na ito na kinakatawan ng tatlong nagnanais maging alagad:

1. **Mga Ari-arian** (Lucas 9:57-58—mga sasakyan, salapi, karera, mga bahay). Tinawag tayo ng Panginoon na mag-impok ng kayamanan, ngunit ipinahiwatig Niya na ang imbakan ng kayamanan ay dapat nasa Langit at hindi sa lupa (Mateo 6:19-20). Maraming mananampalataya ang nalulubog sa pagbili ng mga sasakyan, bangka, bahay-bakasyunan, at sa paglalakbay nang marangya. Sinisira ng mga karera at makalupang ambisyon ang pangitain para sa walang hanggan at pinapalitan ito ng pansamantala, na magkakaroon ng kaunting halaga lamang sa Hukuman ni Cristo. Nasaan ang iyong puso?
2. **Mga Ugnayang Pampamilya** (Lucas 9:61-62—mga romansa, mga pagkakaibigan). Ang iba pang ugnayang pantao, gaya ng malalapit na kasama, at ng mga taong may romantiko tayong interes, ay maaaring humadlang sa atin. Hindi

kailanman dapat isigaw ng alagad ang “ako muna” sa pag-aasikaso sa gayong mga interes bago sundin ang mga utos ni Cristo.

Karapat-dapat sa Kaharian (Ang Ating Layunin)

Ang mag-aararo ay hindi lamang dapat hindi lumingon sa likuran, kundi dapat din niyang ituon ang kanyang pansin sa isang palatandaan sa unahan niya kung nais niyang maging karapat-dapat na mag-aararo. Gayundin, ang pinakamahusay na paraan upang mapagtagumpayan ang mga hadlang sa tunay na pagkaalagad ay ang pagkakaroon ng tamang pananaw sa ating misyon sa buhay.

1. Iisang Pagkatawag (ang pokus ng ating buhay).

“Ipinapanalangin namin ... na kayo ay ibilang ng ating Diyos na karapat-dapat sa pagkatawag na ito” (2 Tesalonica 1:11). Sa ano ka lubos na nakatalaga sa buhay? Mayroon bang sinuman o anumang bagay na pinaglalaanan mo ng mas mataas na katapatan kaysa sa Panginoong Jesu-Cristo? Ano ang iyong mga layunin sa buhay at saan pumapasok ang Panginoong Jesus sa larawang ito? Ikaw ba ay “nagpupunyagi tungo sa hangganan para sa gantimpala ng mataas na pagkatawag ng Diyos kay Cristo Jesus” (Filipos 3:14)?

2. Iisang Gawain (ang ating mga priyoridad). Maaari tayong mahati nang husto ng iba’t ibang gawain at nagtutunggaliang interes anupat wala na tayong halaga sa gawain ng Kaharian ng Diyos. Kaya mahigpit na nagbabala ang Tagapagligtas, “Hanapin muna ninyo ang Kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran” (Mateo 6:33). Alam ng Panginoon ng lahat kung ano ang dapat mauna. Dapat ding

malaman ito ng alagad. Ang mga trabaho, bahay, libangan, maging ang mga pamilya ba ay nagpapasakop sa pag-angkin ng pagiging pangunahin ni Cristo? Kung may mga salungatan, sa paanong paraan natin malulutas ang mga ito upang hindi natin itakwil ang prinsipyo ng paglalagay kay Cristo at sa Kanyang mga interes sa unang lugar sa aking buhay?

3. **Isang Buhay** (ang ating pagiging karapat-dapat sa Kaharian). “Iisa lamang ang buhay. Ito ay lilipas din agad. Ang ginawa lamang para kay Cristo ang mananatili.” Ganito ang isinulat ng isang matalinong tao noong unang panahon. Kung ang buhay na iyon ay isang banal na buhay, isang nakatalagang buhay, isang mabungang buhay, isang masunuring buhay, ito ay magiging karapat-dapat sa Kaharian ng Diyos. Kung ito ay sinayang sa maliliit na gawain at interes o sa makasariling mga hangarin, ang ating buhay ay itatala na sa kabuuan ay isang pagkakamali. Sa katapusan ng panahon, paano mo nanaisin na ginugol mo ang iyong buhay bilang isang mananampalataya?

Konklusyon

Kapuri-puring bagay ang matapos ang isang kurso sa pagkaalagad. Karamihan sa mga mananampalataya ay hindi man lang nagsisimula ng isang kurso. Ngayong natapos na natin ang isang serye ng mga araling sumusuri sa ating puso, saan tayo pupunta? Ipinapakita ng mga bahaging nasa itaas ang mga larangan ng pagkaalagad na kumikilos. Kung saan may kakulangan ng bisa, malamang ay may kakulangan din ng bunga. Kaya dapat tayong patuloy na masigasig na magpunyagi sa mga larangang ito habang aktibo tayong kumikilos sa ministeryo. Kapag handa na tayong salubungin ang ating

pinagpalang Tagapagligtas at magpatirapa sa Kanyang paanan, umasa tayo na masasabi rin natin ang dakilang mga salita ng Apostol, sa bisperas ng kanyang kamatayan bilang martir, “Nakipaglaban ako ng mabuting pakikipaglaban. Natapos ko na ang aking takbuhin. Iningatan ko ang pananampalataya. Mula ngayon ay nakalaan na para sa akin ang putong ng katuwiran, na ibibigay sa akin ng Panginoon, ang matuwid na Hukom, sa araw na iyon; at hindi lamang sa akin, kundi pati rin sa lahat ng umiibig sa Kanyang pagpapakita” (2 Timoteo 4:7-8). Ikaw ba, bilang Kanyang alagad, ay naghihintay sa Kanyang pagpapakita nang may gayunding pananabik at kagalakan?

Apendise A: Isang Kakaiba Ngunit Totoong Kuwento

ni Mrs. H Grattan Guinness

Isang mayamang magsasaka na nagsasaka ng ilang libong ektarya ang lubhang napamahal sa kanyang malaking pangkat ng mga manggagawa dahil sa kanyang kagandahang-loob. Kinailangan niyang umalis sa bansa (kung saan naroon ang kanyang ari-arian) nang ilang taon.

Ngunit bago siya umalis, malinaw niyang ipinaunawa sa kanyang mga tauhan na nais niyang mapanatiling maayos ang lahat ng lupang sinasaka, at ang lahat ng hindi pa nalilintang na parang at latian ay bakuran, patuyuin at gawing taniman; na maging ang mga burol ay gawan ng mga terasa, at ang mahihirap na pastulan sa bundok ay lagyan ng pataba, upang walang kahit isang sulok ng lupain ang manatiling pinababayaan at tigang. Nag-iwan siya ng sapat na kagamitan para maisagawa ang mga gawaing ito, at may sapat na mga manggagawa upang matapos ang lahat ng ito sa loob ng unang ilang taon ng pagkawala ng may-ari.

Natagalan siya nang napakaraming taon sa bansang pinuntahan niya. Ang mga iniwan niyang mga bata pa ay mga lalaki at babae na nang siya ay bumalik, kaya ang bilang ng kanyang mga kasama sa lupa at mga manggagawa ay lubhang dumami. Natapos ba ang gawaing ibinigay niya sa kanila?

Sayang! Hindi. Ang lusak, parang at tiwangwang na bundok ay lalo pang naging mailap at mapanglaw kaysa dati. Ang libu-libong ektarya ng mataba at hindi pa nagagalaw na lupa ay tinutubuan lamang ng mga dawag at tinik. Ang parang

pagkatapos ng parang ay lubos na tigang dahil walang nagsasaka. Higit pa riyon, ang malaking bahagi ng bukid ay tila hindi kailanman pinuntahan ng kanyang mga alipin.

Naging tamad ba sila? Ang ilan, oo. Ngunit napakarami ang naging masipag naman. Gumugol sila ng napakalaking pagpapagal, at mahusay na pagpapagal pa; ngunit ibinuhos nila ang lahat ng iyon sa hardin na nasa palibot mismo ng bahay. Ito ay nilinang nang napakahusay anupat makailang ulit na nag-away-away ang mga manggagawa dahil ang gawain ng bawat isa ay nakasasagabal sa gawain ng kanyang katabi.

At napakaraming pagpapagal ang nasayang, halimbawa sa paghahasik ng mais sa iisang maliit na lupa nang limampung beses sa isang panahon, kaya hindi kailanman nagkaroon ng panahon ang binhi na tumubo, lumaki at mamunga; sa pag-aalaga sa malalaking punong-kahoy sa gubat na para bang mga marurupok na punla; sa paglalagay ng pataba sa mga lupang masyado nang mataba, at pagdidilig sa mga pastulang masyado nang basa.

Lubhang namangha ang magsasaka sa maling paggamit ng talino kung saan ang pagpapagal at binhi at pataba, kasanayan at panahon at lakas, ay nasayang nang walang ibinunga. Ang gayunding dami ng pagpapagal at puhunan, *kung ginugol ayon sa kanyang mga tagubilin*, ay nakapagpapalinang sana sa buong demesne (lupain) at nakapagbibigay ng marangal na kita.

Ngunit lumipas ang panahon pagkatapos ng panahon sa malungkot na pagkakasunod-sunod, na iniwan ang malawak na ektaryang iyon ng iba't iba ngunit lahat ay *malilinan* na lupa na tigang at walang silbi; at tungkol naman sa hardin, ito sana ay mas mabunga at mas maganda kung naalis dito ang di-

pangkaraniwan at di-maipaliwanag na dami ng lakas na ibinuhos dito.

Bakit ganito kawalang-katuturan ang ginawa ng mga manggagawang ito? Nais ba nilang magpagal nang walang kabuluhan? Hindi, kabaligtaran pa nga! Lagi silang nananabik sa bunga, naghahangad ng magandang ani, umaasam ng malalaking resulta. Hindi ba nila nais isagawa ang pananaw ng magsasaka tungkol sa kanyang ari-arian? Tila mayroon naman silang ganoong hangarin, sapagkat lagi nilang binabasa ang mga tagubiling isinulat niya, at palagi nilang sinasabi sa isa't isa, "Alam ninyo, kailangan nating ayusin ang *buong ari-arian*." Ngunit hindi nila ito ginawa.

Iilan ang sumubok at nag-araro ng maliit na lote dito at doon, at naghasik ng mais at iba pang pananim. Marahil ay nabigo ang mga ito, kaya nawalan ng loob ang iba? Naku, hindi; nakita nila na napakaganda ng ani; higit na masagana kung ihahambing sa nakukuha nila mismo. Malinaw nilang nakita iyon, ngunit hindi pa rin nila sinundan ang mabuting halimbawang ito. Higit pa riyan—nang ang pagpapagal ng iilan sa isang malayong lambak ay nagbunga ng aning hindi nila kayang tipunin nang mag-isa, ayaw man lang pumunta ng iba upang tulungan silang iuwi ang mga bigkis! *Mas ginusto nilang magbantay ng mga damo sa gitna ng mga rosas, sa siksikang hardin, at magbilang ng mga dahon ng damo sa liwasan, at ng mga dahon sa mga puno.*

Kung gayon, sila ba ay tiyak na mga mangmang, at hindi marurunong na tao? Mga taksil, at hindi tapat na mga alipin ng kanilang Panginoon? Ah, hindi ko masasabi! Sa Kanya mo itanong iyan! Ang alam ko lamang ay sinabi ng kanilang Panginoon, "Humayo kayo sa buong sanlibutan at ipangaral

ang Ebanghelyo sa bawat nilalang,” at na 1900 taon pagkatapos noon ay *hindi pa man lang* nila nababanggit sa kalahati ng *sanlibutan na may Ebanghelyo*.

“At bakit tinatawag ninyo Akong Panginoon, Panginoon, at HINDI NINYO GINAGAWA ANG MGA BAGAY NA AKING SINASABI?”

(Mula sa *World Missions Total War*, L.E. Maxwell, Prairie Press, 1979).

Mga Tala

1. P.J. Johnstone, *Operation World* (Bromley, Kent, England: STL Books, 1978)
2. Charles Marsh, *Too Hard for God* (Bath, England: Echoes of Service, 1976)
3. C.T. Studd *Athlete and Pioneer*, Norman Grubb (Zondervan Publisher: Grand Rapids, Michigan, 1933)
4. George Muller, sinipi ni William MacDonald sa *True Discipleship* (Walterick Publishers: Kansas City, Kansas, 1962)
5. *Christian Devotedness*, Anthony Norris Groves (Walterick Publishers: Kansas City, Kansas, 1995)

Inilathala nang may pahintulot ni O. J. (Jean) Gibson. Ang karapatang-ari ay hawak ng Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Published by permission of O. J. (Jean) Gibson. Copyright is held by Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.